

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
திருமங்கைமன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்

ஐந்தாம்பத்து—முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான்.

திருப்புள்ளம் பூதங்குடி மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.

அறிவதரியா னனைத்துலகு முடையான் என்னையாளுடையான் *
குறியமாணியுருவாய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம் *
நறியமலர்மேல் சுரும்பார்க்க எழிலார்மஞ்ஞை நடமாட *
பொறிகொள் சிறைவண் டிசைபாடும் புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (க)

அறிவது அரியான்	(ஒருவர்க்கும் தம் முயற்சியாலே) அறியக் கூடாதவனும்
அனைத்து உலகும் உடையான்	எல்லாவுலகங்கட்கும் ஸ்வாமியானவனும்
என்னை ஆள் உடையான்	அடியேனை அடிமை கொண்டவனும்
குறிய மாணி உரு ஆய	வாமநப்ரஹ்மசாரி வேஷங் கொண்டவனும்
கூத்தன்	(அவ்வேஷத்தோடு மாவலி வேள்வியி லெழுந்தருளும் போது) விலக்ஷணமான நடையிட்டு எழுந்தருளினவனுமான பெருமான்
மன்னி அமரும் இடம்	இடைவிடாது நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமாவது ;—
சுரும்பு	'சுரும்பு' என்னுஞ் சாதிவண்டுகள்
நறிய மலர் மேல்	மணம்மிக்க புஷ்பங்களின் மீது (இருந்துகொண்டு)
ஆர்க்க	ரீங்காரம் செய்யப் பெற்றதும்
எழில் ஆர்	அழகுபொருந்திய
மஞ்ஞை	மயில்கள்
நடம் ஆட	கூத்தாடப் பெற்றதும்
பொறி சிறை கொள் வண்டு	வரியையும் சிறகையுமுடைய வண்டினங்கள்
இசை பாடும்	இசைபாடப் பெற்றதுமான
புள்ளம் பூதங்குடி	திருப்புள்ளம் பூதங்குடியென்னுந் திருப்பதியாம்.

* * *—அறிவதரியான்=அறிய முடியாதவன் என்றால், 'ஒருவராலும் அறிய முடியாதவன்' என்று பொருளா? அன்றி, 'சிலரால் அறிய முடியாதவன்? என்று பொருளா?' என்று கேள்விபிறக்கும்; ஒருவராலும் அறிய முடியாதவன் என்றால் முயற்கொம்பு, மலடிமகன், ஆகாசத்தாமரை முதலிய பொருள்கள் போல எம்பெருமானும் அடியோடு இல்லாதவன் என்றதாகும்;

ஆகையாலே அது பொருளன்று ; 'பகவத்ஸ்வரூபத்தை நாமே முயன்று அறிந்திடுவோம்' என்று முயல்பவர்களால் அறியக் கூடாதவன் என்று பொருள் கொள்க. அவன்தானே தன் இன்னருளாலே தன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைக் காட்டிக்கொடுக்க அப்போது அறியலாகுமேயன்றி வேறுவிதமாக அறியலாகாதென்கை. "𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍—திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷுஃ பச்ய மே யோகமைச்வரம்" என்று அர்ஜுநனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்தாற் போலக் காட்டிக் கொடுக்கில் காணவழியுண்டு.

அனைத்துலகு முடையான்—எம்பெருமானுடைய மற்ற ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் அறிய முடியாதவையாயினும் 'ஸகலஜகத்துக்கும் அவனே ஸ்வாமி' என்னுமிது அனைவருமெளிதிலறியத் தகுந்ததேயாம். என்னையாளுடையான்—ஆட்கொள்ளுந்திறத்து உலகமெல்லாம் ஒரு தட்டும் நானொரு தட்டுமாயிருக்கும் அவனுக்கு என்கை. எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்திலே "𑌅𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍—அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்!" என்று அநுஸந்தித்தவுடனே "𑌅𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍—அஸ்மத் ஸ்வாமிந்!" என்று தம்மைப் பற்றித் தனிப்பட அநுஸந்தித்தமை காண்க.

குறியமாணியுருவாய கூத்தன்—'அனைத்துலகு முடையான் தானே' என்பதை ஸ்தாபிப்பித்துக் கொள்வதற்கு அடியிட்டமை சொல்லுகிறது. "குறிய மாணுருவாகிய" என்றே பலரும் ஓதுவர்களேனும் இவ்விடத்திற்கு அது பாடமன்று ; திருவாய்மொழியில் (4–10–10) "திருக்குருகூரதனுள், குறியமாணுருவாகிய" என்றது இங்கும் வந்து நுழைந்தது போலும் ; "குறிய மாணியுருவாய" என்றபாடமே இவ்விடத்திற்குச் சேரும் ; பெரியோர் ஓதுவது மிப்பாடமே.

இத்தலத்தின் சோலைச் சிறப்பைக் கூறுவன பின்னடிகள். வண்டுகளின் பாட்டும் மயில்களின் ஆட்டமும் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த தென்கை.

சுரும்பு—வண்டுகளில் ஒரு ஜாதி.

ஜடாயுவாகிய புள் பரிசுத்திபெற்ற தலமாதல்பற்றி இது புள்ளம் பூதங்குடியென வழங்கப்பட்டதென்ப. .... (க)

கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து உலகம் கைப்படுத்து *
பொள்ளைக்கரத்த போதகத்தின் துன்பந் தவிர்த்த புனிதனிடம் *
பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனி யதனுள்போய் *
புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரைதேடும் புள்ளம்பூதங்குடி தானே. (உ)

கள்ளம் குறள் ஆய்	கபடமுள்ள வாமந ரூபியாகி	பொள்ளை கரத்த போதகத்தின்	துளைக்கையை யுடைய கஜேந்திரனது
மாவலியை	மஹாபலியை	துன்பம்	துயரத்தை
வஞ்சித்து	ஏமாத்தி	தவிர்த்த	போக்கியருளின
உலகம்	ஸகல லோகங்களையும்		
கைப்படுத்து	ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டவனும்	புனிதன்	பரம பவித்திரனுமான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற

இடம்	இடமாவது ;—	பழனம் கழனி அதனுள் போய்	நீர் நிலைகளையுடைய கழனி களினுள்ளே போய்
பள்ளம் செறுவில்	தாழ்ந்திருக்கின்ற கழனிகளில்	பிள்ளைக்கு	தம் தம் குட்டிகளுக்கு
கயல்	மீன்களானவை.	இரை தேடும்	உணவாகக்கூடிய சிறு மீன் களைத் தேடப்பெற்ற
உகள	துள்ளித் துள்ளி விளையாடா நிற்க,		புள்ளம் பூதங்குடி—.
புள்ளு	பக்ஷிகளானவை.		

* * *—மாயாவாமந மூர்த்தியாய் மாவலிபக்கற் சென்று மண்ணிரந்து அவனை வஞ்சித்து மூவுலகையும் தன் தாளின்கீழ்க் கொண்டவனும், கஜேந்திராழ்வான் 'ஆதிமூலமே!' என்றழைக்க, அரைகுலையத் தலை குலைய மடுவின் கரைக்கே ஓடிவந்து அதன் துயரைத் தவிர்த்தவனுமான பவித்திரன் வாழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி. பொள்ளை—துளை; யானையின் துதிக்கை த்வாரமுள்ளதாதலால் பொள்ளைக்கர மெனப்பட்டது. "போதகத்தின் துன்பந் தவிர்த்த" என்றால் போராதோ? "பொள்ளைக்கரத்த" என்ற அடைமொழி ஏதுக்கு? என்னில்; யானைக்குத் துதிக்கை நீரில் மூழ்கிப் போகாதவரையில் அபாயமில்லை; துதிக்கையும் மூழ்கிப் போனால் உடனே அபாயம் திண்ணம் என்பது ப்ரஸித்தமாதலால், இங்குத் துதிக்கையும் மூழ்கும்படியான பரமவிபத்து நேர்ந்ததென்று காட்டுதற்காகப் பொள்ளைக்கரத்தை யெடுத்துப் பேசினதென்னலாம். போதகம்—யானை. துன்பந்தவிர்த்த='கையில் பறித்தபூ செவ்வியழிவதற்கு முன்னே திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்க முடியாமல் இழக்க நேர்ந்து விடுகிறதோ' என்று கஜேந்திரன் கொண்டிருந்த துன்பத்தைத் தவிர்த்தானென்க. புனிதன்—இங்கே எம்பெருமானுக்குப் பரிசுத்தியாவது—யானையின் துயரைத் தீர்த்ததைத் தன் துயர்தீர்த்துக்கொண்டதாகவே நினைக்கையாம்.

இத்தலத்தின் வயல்வளங் கூறுவன பின்னடிகள். முற்காலத்தில் ஆலவாயுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒருகேள்வி கேட்டான்;—"பள்ளச்செறுவில் கயலுகள" என்றபோதே அவ்விடத்து வயல்களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றமை வெளிவந்து விட்டது; அப்படியிருக்க, ஈற்றடியில் "புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடும்" என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? மீன் அருமைப்பட் டிருந்தாலன்றோ இரை தேடவேண்டும்; கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறையற்றுக் கிடக்கும்போது தேடிப்பிடிப்பதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாதன்றோ? என்று கேட்டான்;—இதற்குப் பட்டர் அருளிச்செய்ததாவது—பிள்ளாய்! நீ கற்றவனாயினும் சொற்போக்கு அறிந்திலை; "பிள்ளைக்கு இரை தேடும்" என்றுள்ளது காண்; அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதியாலே தூணும் துலாமும்போலே தடித்திருக்கும்; அவை பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறியமீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமத்தனை யன்றோ? என்றாராம்.

* புள்ளு என்றவிடத்து உகரம்—சாரியை. .... (உ)

மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன்வீயச் சரந்துரந்து *
மாவாய்பிளந்து மல்லடர்த்து மருதம்சாய்த்த மாலதிடம் *
காவார்தெங்கின் பழம்வீழக் கயல்கள்பாயக் குருகிரியும் *
பூவார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௩)

மேவா	பகையே இயற்கையான	இடம்	இருப்பிடமாவது ;—
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த	கா ஆர்	தோட்டங்களில் நிறைந்திருக்கிற
தென் இலங்கை	தென்னிலங்காபுரிக்கு	தெங்கின்	தென்னை மரங்களினின்றும்
வேந்தன்	அரசனான இராவணன்	பழம்	தேங்காய்கள் (இற்று)
வீய	முடியும்படி	வீழ	கீழே விழுந்ததனாலே
சரம்	அம்புகளை	கயல்கள்	மீன்களானவை
துரந்து	பிரயோகித்தவனும்	பாய	(அஞ்சி) துள்ளி அப்பால் ஓடப்பெற்றதும்
மா	குதிரை வடிவுடன் வந்த கேசி யென்னு மசுரனுடைய	குருகு	நாரைகளானவை
வாய்	வாயை	இரியும்	சிதறியோடப் பெற்றதும்
பிளந்து	கிண்டொழித்தவனும்	பூ ஆர்	தாமரைமுதலிய பூக்கள் நிறைந்த
மல் அடர்த்து	மல்லர்களை வென்றவனும்	கழனி	கழனிகளினால்
மருதம் சாய்த்த	இரட்டை மருத மரங்களை முறித்துத் தள்ளினவனுமான	எழில் ஆரும்	அழகு மிக்கதுமான
மாலது	எம்பெருமானுடைய		புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—முதலடியில் ராமாவதார சரிதையையும் இரண்டாமடியில் கிருஷ்ணாவதார சரிதைகளையும் ஒருங்கே அநுபவிக்கிறார். 'மேவாவரக்கர்' என்றது இயற்கையாகவே த்வேஷமே வடிவாயிருக்கிற ராக்ஷஸர் என்றபடி. அன்னவர் திரண்டுவாழப் பெற்ற இலங்கைக்கு இறைவனான இராவணன் நீறும்படி அம்புகளைச் செலுத்தினவனும், கம்ஸனுடைய ஏவுதலாலே குதிரை வடிவமெடுத்து நலிய வந்த கேசி யென்னுமசுரனுடைய வாயைக் கிழித்தொழித்தவனும், சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய மல்லர்களை மடிவித்தவனும், இரட்டை மருதமரங்களை முறித்து வீழ்த்தவனுமான பெருமான் வாழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி.

அவ்விடத்து வயல்களில் நிகழும் அதிசயத்தைக் கூறுவன பின்னடிகள். செறிந்த சோலைகளில் தேங்காய்கள் இற்று முறிந்து வீழ்கின்றன; அதனைக் கண்ட மீன்கள் 'நம்மைக் கொள்ளை கொள்வதற்கு ஏதோவொரு வலிய பறவை நீரிற் குதித்தது போலும்' என்றெண்ணித் துள்ளிச் சிதறுகின்றன; அதனைக் கண்ட குருகுகள் 'இக்கயல்கள் நம்மையும் கபளீகரிக்க வருகின்றன கொல்' என மருண்டு சிதறியோடுகின்றனவாம். தமக்கு இரையாகத்தக்க கயல்களினின்று குருகுகள் அஞ்சுகின்றனவாகச் சொன்னவிதனால் அக்கயல்களின் வலிமை கூறப்

பட்டதாம். தேங்காய்கள் விழுந்ததைக் கண்டே குருகுகளும் இரிந்தனவாகக் கொள்ளுதலுமாம். .... (ங.)

வெற்பால்மாரி பழுதாக்கி விறல்வாளரக்கர் தலைவன்றன் *
வற்பார் திரள்தோள் ஐந்நான்கும் துணித்தவல்வி லிராமனிடம் *
கற்பார்புரிசை செய்குன்றம் கவினார்கூடம் மாளிகைகள் *
பொற்பார்மாட மெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடி தானே. (ச)

வெற்பால்	கோவர்த்தன மலையினால்
மாரி	பெருமழையை
பழுது ஆக்கி	(தடுத்து) வீணாக்கினவனும்
விறல்	பலிஷ்ட்டனான
வாள் அரக்கர் தலைவன் தன்	இராவணனுடைய
வற்பு ஆர்	திண்மை பொருந்திய
திரள்	திரண்ட
ஐ நான்கு தோளும்	இருபது தோள்களையும்
துணித்த	அறுத்தொழித்த
வல் வில்	வலிய சார்ங்கத்தை யுடையனான
இராமன் இடம்	இராமபிரான் வாழுமிடமாவது ;—
கற்பு ஆர்	சிறந்த வேலைப்பாடுகள் பொருந்திய
புரிசை செய்	திருமதில்களாகச் செய்யப் பட்டிருக்கிற
குன்றம்	மலைகளினாலும்
கவின் ஆர் கூடம்	அழகிய க்ருஹங் களினாலும்
மாளிகைகள்	மாளிகைகளினாலும்
பொற்பு ஆர் மாடம்	அழகிய மண்டபங்களி னாலும்
எழில் ஆரும்	சோபை பொருந்திய
	புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—பசுக்களையும் கன்றுகளையும் இடையர்களையும் பரிசழிக்க வேணுமென்று இந்திரன் கறுக்கொண்டு, ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தபோது கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்து அம்மழையை வியர்த்தமாக்கினவனும், இராவணனது வலிமிக்க இருபது புயங்களையும் துணித்தவனுமான சார்ங்கபாணி வாழுமிடம் திருப்புள்ளம்பூதங்குடி. மதில்களும் மாடமாளிகைகளும் மண்டபங்களும் மலிந்து அழகுபெற்றிருப்பதாமிது. கவின்—அழகு. ... . (ச)

மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தல் ஆய்ச்சிமறைய வைத்ததயிர் *
நெய்யார்பாலோ டமுதுசெய்த நேமியங்கை மாயனிடம் *
செய்யாரார லிரைகருதிச் செங்கால்நாரை சென்றணையும் *
பொய்யாநாவின் மறையாளர் புள்ளம்பூதங்குடி தானே. (ரு)

மை ஆர் தட கண்	மையணிந்த விசாலமான கண்களையுடையவளும்
கரு கூந்தல்	கறுத்த கூந்தலை யுடையவளுமான
ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி
மறைய வைத்த	கண் படாதபடி மறைத்து வைத்த
தயிர்	தயிரையும்
நெய்	நெய்யையும்
ஆர்	குடம் நிறைந்த

பாலொடு — பாலையும்
அமுது செய்த — (களவு வழியினால்) அமுது செய்த
நேமி அம் கை மாயன் இடம் — ஸுதர்சநஹஸ்தனான மாயோன் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமாவது ;—
செம் கால் நாரை — சிவந்த கால்களையுடைய நாரைகள்
செய் — கழனிகளில்
ஆர் — நிறைந்திருக்கிற
ஆரல் — ஆரல் மீன்களை
இரை கருதி — ஆஹாரமாகக் கொள்ள நினைத்து
சென்று அணையும் — (அங்கே) சென்று சேரப்பெற்றதும்
பொய்யா நாவில் மறை ஆளர் — பொய்சொல்லி யறியாத நாக்கிலே வேதங்களைத் தாங்குமவரான அந்தணர் (வாழப்பெற்றதுமான)
புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—தான் அவாப்தஸமஸ்த காமனாயிருக்கச் செய்தேயும் குறையுற்றவன் போன்று திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றைக் களவுவழியால் வாரியமுது செய்த ஆழியங்கையன் வாழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி. ஆரல் என்னுஞ் சாதிமீன்களைப் பிடித்துண்ணக் கருதின செங்கால் நாரைகள் வந்து சேர்ந்திருக்கப்பெற்ற கழனிகளையுடையதும் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் மலிந்த திருவீதிகளை யுடையதுமாம் இத்தலம். பொய்யா—ஸத்யவாதிகளான.

மின்னினன்ன நுண்மருங்குல் வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்கா *
மன்னுசினத்த மழவிடைகள் ஏழன்றடர்த்த மாலதிடம் *
மன்னுமுதுநீ ரரவிந்தமலர்மேல் வரிவண் டிசைபாட *
புன்னை பொன்னேய் தாதுதிர்க்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௩)

மின்னின் அன்ன — மின்னலோடு ஒத்த
நுண் — நுட்பமான
மருங்குல் — இடையை யுடையவளும்
வேய் ஏய் தட தோள் — மூங்கில்போன்று பருத்த தோள்களை யுடையவளுமான
மெல்லியற்கா — இளம்பெண்ணாகிய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக,
அன்று — முன்பொருகாலத்தில்
மன்னு சினத்த — மாறாத கோபத்தை யுடைய
ஏழ் மழ விடைகள் — ஏழு இளங்காளைகளை
அடர்த்த — வென்றொழித்த
மாலது — பெருமானுடைய
இடம் — இருப்பிடமாவது ;—
மன்னு முது நீர் — ஒருநாளும் தண்ணீர் வற்றாத ஆழ்ந்த நீர்நிலைகளிலுள்ள
அரவிந்தம் மலர் மேல் — தாமரைப் பூக்களிலே
வரி வண்டு — வரிவண்டுகள்
இசை பாட — இசைபாடப் பெற்றதும்,
புன்னை — புன்னை மரங்கள்
பொன் ஏய் தாது உதிர்க்கும் — பொன்னிறமான தாதுகளை உதிர்க்கப் பெற்றதுமான
புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—மின்னலோடொத்து நுட்பமான இடையையும் வேய்போன்று பருத்த தோளையுமுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்ந்து கொள்ளவேண்டி, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்திருந்தபடி மிக்க

கொடிய ரிஷபங்களையும் வலியடக்கின திருமால் திகழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி.

முதலடியின் வியாக்கியானத்திலே "கருமாரிபாய்ந்தும் அணையவேண்டுமாய்த்து (நப்பின்னைப் பிராட்டியின்) வடிவழகு" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது: கருமாரி பாய்தலென்பது, கச்சிமாநகரில் காமாட்சியம்மனாலயத்தில் குளத்திலே நாட்டப்பட்டிருந்த மிகக் கூர்மையான இரண்டு சூலங்களினிடையே குதித்தலாம். பண்டைக்காலத்தில் ஏதேனும் இஷ்டஸித்தி பெற வேண்டுவார் இவ்வருந்தொழில்செய்வது வழக்கமாம்: குடல்கிழிந்து சாக வேண்டும்படியான இவ்வருந்தொழிலை வெகு சாதுரியமாகச் செய்து அபாயமொன்றுமின்றியே உயிர்தப்பி இஷ்டஸித்தி பெறுமவர்கள் மிகச்சிலரேயாவர். மிகக் கடினமான இக்காரியத்திற்குத் துணிந்தார்களென்றால் இதனால் அவர்கள் பெற விரும்பியவஸ்து மிகச் சிறந்ததென்பது விளங்குமன்றோ. அப்படியே, நப்பின்னை திருமேனியின் சிறப்பை விளக்கவந்தது இவ்வாக்கிய மென்க.

புன்னை பொன்னேய்தாதுதிர்க்கும் = திருச்சந்த விருத்தத்தில் "கரண்டமாடு பொய்கையுள் கரும்பனைப் பெரும்பழம், புரண்டுவீழ வாளைபாய் குறுங்குடி நெடுந்தகாய்" என்றருளிச் செய்திருப்பதை அடியொற்றி அவ்விடத்துக் குளக்கரையில் இற்றைக்கும் ஒரு பனைமரம் வளர்க்கப்பட்டுவருதல் போல இங்கும் "புன்னை பொன்னேய்தா துதிர்க்கும்" என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கைப் பேணித் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி ஸந்நிதியில் இற்றைக்கும் ஒரு திருப்புன்னை மரம் வளர்க்கப்பட்டுவருதல் அறியத்தக்கது. .... (௬)

குடையாவிலங்கல் கொண்டேந்தி மாரிபழுதா நிரைகாத்து *
சடையானோட வடல்வாணன் தடந்தோள்துணித்த தலைவனிடம் *
குடியாவண்டு கள்ளுண்ணக் கோலநீலம் மட்டுகுக்கும் *
புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

விலங்கல்	(கோவர்த்தன) மலையை
குடை ஆ கொண்டு	குடையாகக் கொண்டு
ஏந்தி	தரித்து
மாரி பழுது ஆ	மழை பழுதாம்படி செய்து
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
காத்து	ரக்ஷித்தருளினவனும்
சடையான்	ருத்ரன்
ஓட	(போரில் முதுகுகாட்டி) ஓடினபின்
அடல் வாணன்	செருச் செய்யவந்த பாணாஸுரனுடைய
தட தோள்	விசாலமான புஜங்களை

துணித்த	அறுத்தெறிந்தவனுமான
தலைவன்	பெருமானுடைய
இடம்	இருப்பிடமாவது ;—
வண்டுகள்	வண்டுகளானவை
குடி ஆ	கூட்டங் கூட்டமாகவிருந்து
உண்ண	உண்ணும்படி
கோலம் நீலம்	அழகிய நீலமலர்கள்
மட்டு	தேனை
உகுக்கும்	பெருக்காநின்ற
புடை ஆர் கழனி எழில் ஆரும்	நாற்புறமும் சூழ்ந்த கழனிகளினால் அழகு வாய்ந்த
	புள்ளம் பூதங்குடி—,

* * *—இந்திரன் பெய்வித்த பெருமழைக்குப் பரிஹாரமாக மலையைக் குடையாக வெடுத்துத் தரித்து நின்றவனும், பாணபுரத்தைக் காத்துக் கொண்டிருந்த தேவதாந்தரங்களை முதுகுகாட்டி யோடும்படி செய்து பாணாஸுரனுடைய தோள்களைத் திருவாழியினு லறுத்தெறிந்தவனுமான எம்பெருமான் தேனுண்ணும் வண்டுகள் நிறைந்த வயல் சூழ்ந்த திருப்புள்ளம் பூதங்குடியிலுள்ளான்.

இதில், ஒன்று, இரண்டு, நான்காமடிகளில் இரண்டாமெழுத்து டைகாரமாயிருப்பதற்கிணங்க மூன்றாமடியிலும் 'குடையா' என்றிருக்கலாமென்பர் சில பெரியோர். அப்போது, 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட் டுடன்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சமாய், 'குடைந்து' என்று பொருளாகும்: வண்டுகள் உட்புகுந்து கள்ளுண்ண என்றபடியாம். 1. "குடைந்து வண்டுண்ணுந் துழாய் முடியானை" என்று திருவாய்மொழியிலு முள்ளது. ஆனாலும் இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—"புத்ர பௌத்ராதிகளோடும் பார்யாதிகளோடுங் கூட வண்டுகளானவை மதுபானத்தைப் பண்ண" என்று உள்ளதனால் 'குடியா' என்ற பாடமே பொருந்துமென்க.

'வண்டுகள், உண்ண' என்றும் 'வண்டு, கள், உண்ண' என்றும் பிரிக்கலாம்; முந்தின பக்ஷத்தில், விரித்தல் செய்யுளின்பம் நோக்கியது. ... (எ)

கறையார்நெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி *
இறையான் கையில்நிறையாத முண்டம்நிறைத்த வெந்தையிடம் *
மறையால் முத்தீயவைவளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வண்மையால் *
பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)

கறை ஆர்	ரத்தக்கறை மாறாதே பொருந்தியிருக்கிற	நிறைத்த	(பிச்சையிட்டு) நிறைத்தவனுமான
நெடு வேல்	நீண்ட வேற்படையை யுடையவர்களான	எந்தை	எம்பெருமானுடைய
		இடம்	இருப்பிடமாவது :—
மறம் மன்னர்	(துரியோதனாதி) பகை மன்னவர்கள்	மறையால்	வேதங்களாலும்
வீய	ஒழியும்படி	முத்தீ அவை வளர்க்கும்	நித்யாக்நிஹோத்ரம் செய்வதனாலுண்டான
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய	மன்னு புகழால்	நிலைநின்ற கீர்த்தியினாலும்
தேர்	தேரை	வண்மையால்	ஔதார்யத்தினாலும்
கடவி	நடத்தினவனும்,	பொறையால்	பொறுமையினாலும்
இறையான்	ருத்ரனுடைய	மிக்க	மேன்மைபெற்ற
கையில்	கையில் ஒட்டிக்கொண்டதாய்	அந்தணர்	பிராமணர்கள்
நிறையாத	ஒன்றாலும் நிரம்பாதிருந்த	வாழ்	வாழப்பெற்ற
முண்டம்	கபாலத்தை		புள்ளம் பூதங்குடி—.

1. திருவாய்மொழி 1—7—11.

* * *—எப்போதும் பகைவருடைய உடல்களிலே வியாபரித்துக் கொண்டே யிருத்தலால் ரக்தக்கறை கழுவ அவகாசமில்லாமையாலே மாறாத கறையை யுடைய வேற்படையை யுடையரான துர்வர்க்க க்ஷத்ரியர்கள் முடியும்படி அர்ஜுநனுக்குத் தேரை நடத்திப் பார்த்தஸாரதி யென்று பெயர் பெற்றவனும், ப்ரஹ்மஹத்யை பண்ணின ருத்ரன் கையில் ஒட்டிக் கொண்டதாய் 1 "கண்ட கடலும் மலையு முலகேழும் முண்டத்துக்காற்றா" என்றபடியே பல பொருள்களை யிட்டு நிறைக்கப் பார்த்தாலும் நிறையாதிருந்ததான தலையோட்டைத் தனது திருமேனியில் ஜலபிந்துவாலே நிறைத்தவனுமான எம்பெருமான் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் வாழும் புள்ளம்பூதங்குடியிலுள்ளான்.

விசயன்—அர்ஜுநனது நாமங்களில் இஃது ஒன்று. இறையான்—ருத்ரனுக்கு வடமொழியில் 'ஈச்வரன்' என்று பெயருள்ளது.

திருப்புள்ளம்பூதங்குடியில் வாழும் அந்தணர்களின் சிறப்பைக் கூறுவன பின்னடிகள்; அவர்கள் மறையால் மிக்கவர்கள், முத்தீயவைவளர்க்கும் மண்ணு புகழால் மிக்கவர்கள், வண்மையால் மிக்கவர்கள், பொறையால் மிக்கவர்கள். "மறையால் முத்தீயவை வளர்க்கும்" என்று சேர்த்து அந்வயித்து, வேதங்களைக்கொண்டு அனலோம்புகிறவர்கள் என்றுரைத்தலுமாம். .... (அ)

துன்னிமண்ணும் விண்ணுடும் தோன்றுதிருளாய் மூடியநாள் *
அன்னமாகி யருமறைகள் அருளிச்செய்த வமலனிடம் *
மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் *
பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (க)

மண்ணும்	மண்ணுலகமும்
விண் நாடும்	விண்ணுலகமும்
தோன்றுது	ஒன்றும் தெரியாதபடி
இருள் ஆய்	அந்தகாரமேயாய்
துன்னி	நெருங்கி
மூடிய நாள்	மூடிக்கிடந்த வளவிலே
அன்னம் ஆகி	ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்து
அரு மறைகள்	அருமையான வேதங்களை
அருளிச் செய்த	மீண்டும் வெளிப்படுத்தி யருளின
அமலன்	பவித்திரனை பெருமானுடைய
இடம்	இருப்பிடமாவது;—
மின்னு சோதி	விளங்குகின்ற தேஜஸ்ஸை யுடைய
நவமணியும்	நவரத்நங்களையும்
வேயின் முத்தும்	மூங்கில் முத்துக்களையும்
சாமரையும்	சாமரங்களையும்
பொன்னும்	பொன்களையும்
பொன்னி	காவேரியானது
கொணர்ந்து	தள்ளிக் கொண்டுவந்து
அலைக்கும்	அலையெறியப் பெற்ற
	புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—முன் ஒரு கல்பத்தின் அந்தத்தில் சதுமுகன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக் கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் மஹாபலிஷ்டனாய், அருந்தவங்கள் செய்து பெரு

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—8—8.

வரங்கள் பெற்ற சோமுகனென்னுமசுரன் கவர்ந்து கொண்டு மூவுலகங்களையு மிருள்மூடப் பண்ணிப் பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்து செல்ல, அதனை யுணர்ந்து ஒரு பெருமீனாகத் திருவவதரித்து அப் பெருங்கடலினுட்புக்கு அவ் வஸுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொன்று அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து, ஸாரத்தையும் அஸாரத்தையும் பிரிக்குந்தன்மையுள்ள ஹம்ஸமாய்த் தோன்றிப் பிரமனுக்கு உபதேசித்த பெருமான் திருப்புள்ளம் பூதங்குடியிலுள்ளான். நவரத்னங்களையும் முத்துக்களையும் சாமரங்களையும் பொன்களையும் கொழித்துக் கொண்டுவந்து அலைக்கின்ற திருக்காவிரிநீர் பாயப் பெற்றதாம் இத்தலம்.

வேயின்முத்தும் = மூங்கில்களினின்றும் முத்து உதிர்வதாகச் சொல்லுவர்கள். "மின்னுசோதி நவமணியும்" என்று சொல்லிவைத்து நவமணிகளுட் சேர்ந்த முத்தையும் பொன்னையும் தனிப்படவுஞ் சொல்லியிருப்பதால் இவை யிரண்டும் திருக்காவிரியில் அதிகமாகக் கொணரப்படும் என்றுணர்க. பின்னடி கட்குப் பொருத்தமாக "[illegible]" என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவச்லோகம் அநுஸந்திக்கத் தகும் .... (கூ)

கற்றாமறித்துக் காளியன்தன் சென்னிநடுங்க நடம்பயின்ற *
பொற்றாமரையாள்தன் கேள்வன் புள்ளம்பூதங்குடிதன்மேல் *
கற்றார்பரவும் மங்கையர்கோன் காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி *
சொல்தா னீரைந்திவைபாடச் சோரநில்லா துயர்தாமே. (ய)

கன்று ஆ	கன்றுகளோடு கூடின பசுக்களை	மங்கையர் கோன	திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
மறித்து	மடக்கி மேய்த்தவனும்,	கார் ஆர் புயல் கை	காளமேகம்போன்ற உதாரருமான
காளியன் தன் சென்னி	காளிய நாகத்தின் தலையிலே	கலிகன்றி	கலியனுடைய
நடுங்க	(அந்த நாகம்) நடுங்கும்படி	சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியாகிய
நடம் பயின்ற	கூத்தாடினவனும்	இவை ஈர் ஐந்து	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
பொன் தாமரையாள் தன் கேள்வன்	அழகிய தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லபனுமான பெருமானுடைய	பாட	பாடப்பெற்றால்
புள்ளம்பூதங் குடி தன்மேல்	திருப்புள்ளம் பூதங்குடி விஷயமாக,	துயர்	துன்பங்கள்
கற்றார் பரவும்	கற்றவர்களால் கொண்டாடப் படுபவரும்	சோர	(இவ்வாத்மா) சோர்வு அடையும்படி
		நில்லா	தங்கியிருக்கமாட்டா.

* * *—கன்றுகளையும் பசுக்களையும் மேய்த்துவருங் காலத்திலே காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டி அதுகிடந்த பொய்கையிலே சென்று குதித்து

அதன் படத்தின்மேல் அடியிட்டுக் கூத்தாடி அதனைச் செருக்கழித்த திருமால் திருவுள்ளமுவந்து வாழுமிடமான திருப்புள்ளம் பூதங்குடி விஷயமாகக் கலியனுரை செய்த இத்திருமொழியைப் பாடவல்லவர்கள் துயரற்றவராவர்—என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்த பாசுரம், இது. கன்று + ஆ, கற்று. (௧௦)

அடிவரவு:—அறிவது கள்ளம் பேவா வெற்பால் மையார் மின்னின் குடை கறை துன்னி கற்றா தாம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—இரண்டாந் திருமொழி.

தாந்தம் பெருமையறியார்.

திருக்கூடலூர் மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

தாம்தம் பெருமையறியார் * தூது
வேந்தர்க்காய வேந்தரூர்போல் *
காந்தள்விரல் மென்கலை நன்மடவார் *
கூந்தல்கமழும் கூடலூரே. (௧)

தம் பெருமை	தமது பெருமேன்மையை	காந்தள் விரல்	செங்காந்தள் மலர்போன்ற விரல்களையுடையவரும்
தாம் அறியார்	தாமும் அறியாதவரும்	மென் கலை	அழகிய ஆடையணிந்தவர்களுமான
வேந்தர்க்கு	(பாண்டவ) மன்னர்கட்கு	நல் மடவார்	நல்ல பெண்டுகளினுடைய
தூது ஆய	தூதனாய்ச் சென்றவருமான	கூந்தல்	கூந்தல்களானவை
வேந்தர்	தேவாதி தேவருடைய	கமழும்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
ஊர்	திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்),	கூடலூர்	திருக்கூடலூராகும்.

* * *—எம்பெருமான் தான் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் ஸர்வசக்தனென்றும் வேத வேதாந்தங்களினால் ஓதப்பட்டாலும் அவன் தன் பெருமையைத் தானறிய வல்லனல்லன்; 'உனக்கு இவ்வளவு பெருமையுண்டு' என்று பிறர் சொல்லக் கேட்பவனேயன்றி, தன்பெருமை தானறியானவன்.

அவனுக்குப் பெருமையாவது பரத்வம்பொலிய நிற்குமதன்று; ஏவிக் காரியங் கொள்ளலாம்படி தன்னைத் தாழவிட்டுக் கொண்டிருக்கு மிருப்பு இங்குப் பெருமை யெனப்படுகிறது. இப்பெருமையை மூதலிக்கிறார் "தூது வேந்தர்க்காய வேந்தர்" என்பதனால். பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூது சென்று பாண்டவதூதனென்று பேர் பெற்றான்; இப்படி இவன் இழிதொழில் செய்தாலும் 'பராத்பரனா யிருப்பவன் இப்படி இழிதொழில் செய்யப்பெறுவதே!' என்று அறிவிற்சிறந்தோர் ஈடுபடும்படி யிருக்குமத்தனையன்றி இழிவாகக்கருத இடமில்லையே; ராஜாதிராஜன் என்கிற பெருமையும் மிக்குத்தோன்றுமென்கிறார்—"வேந்தர்க்குத் தூதாய வேந்தர்" என்பதனால். இப்படி பரத்வ ஸௌலப்யங்கள் விகல்பிக்கலாம்படியுள்ள எம்பெருமான் திருக்கூடலூரிலுள்ளான். அவ்வூர் எத்தகையதென்னில்; செங்காந்தள் மலர்போன்ற விரல்களையுடையவரும் மெல்லிய அழகிய ஆடைகளை அணிந்தவர்களுமான நன்மடவார்களின் கூந்தல் மணம் கமழப்பெற்றதாம்.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் திருக்கூடலூர் இரண்டு உண்டு; ஒன்று பாண்டிநாட்டிற் சேர்ந்தது; அதுவே தென்மதுரை யெனப்படும். மற்றொன்று சோழநாட்டிற் சேர்ந்தது: அது 'ஆடுதுறைப் பெருமாள்கோயில்' என வழங்கப்படும். இத்தலமே இத்திருமொழிக்கு விஷயம். தேவர்கள் கூட்டமாகக்கூடி எம்பெருமானை வணங்கி வாழ்த்தப்பெற்ற தலமென்பதுபற்றி இதற்குக் கூடலூர் என்று திருநாமமாயிற்றென்பர். .... (க)

செறுந்திண் திமிலேறுடைய * பின்னை
பெறுந்தண்கோலம் பெற்றாரூர்போல் *
நறுந்தண்டீம் தேனுண்டவண்டு *
குறிஞ்சிபாடும் கூடலூரே. (உ)

செறும்	மேல்விழுவனவாய்	பெற்றார்	(ஏறுதழுவி) மணஞ்செய்து கொண்ட பெருமானுடைய
திண் திமில்	திடமான முசுப்புக்களை யுடையனவான	ஊர்	திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்),
ஏறு	ரிஷபங்களை	நறு	மணம்மிக்கதாய்
உடைய	(சுல்கமாக) உடையவளா யிருந்த	தண்	குளிர்ந்ததாய்
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டி யினுடைய	தீம்	இன்மையான
பெறு	பெறுதற்கு விரும்பத் தகுந்தான	தேன்	தேனை
		உண்ட	பருகின
		வண்டு	வண்டுகள்
தண்	அழகிய	குறிஞ்சி	குறிஞ்சிப்பண்ணை
கோலம்	திருமேனியை	பாடும்	பாடப்பெற்ற
			கூடலூர்—.

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்வதற்காக, கொழுத்த எழு காளைகளை வலியடக்கின மைந்தன் வாழுமிடம் மதுரமான தேனைப் பருகின வண்டுகள் குறிஞ்சியென்னும் பண்ணைப் பாடப்பெற்ற கூடலூராம்.

ஏறு உடைய பின்னை=ரிஷபங்களை யுடையளான நப்பின்னை என்றது—ரிஷபங்களின் வலியடக்குதலைத் தனக்கு சுல்கமாகவுடைய நப்பின்னை என்றபடி. கோலம்—அழகுக்கும் உடம்புக்கும் பெயர்.

மூன்றாமடியில் ' தண்டேன் ' என்று பலரும் ஓதுவது பொருந்தாது. ' தண்டீம் ' என்றே ஓதுக தண் + தீம், தண்டீம். தீம்—இனிமை ... ... (உ)

பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு * அடியே
னுள்ளம்புகுந்த ஒருவரூர்போல் *
கள்ளநாரை வயலுள் * கயல்மீன்
கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே. (ங)

பிள்ளை உரு ஆய்	(கண்ணனாகிற) சிறுபிள்ளை யாயிருந்துகொண்டு	ஊர்	திவ்யதேசம்,—
தயிர் உண்டு	தயிரை அமுதுசெய்தவனும்	கள்ளம் நாரை	வஞ்சநெஞ்சுடைய நாரைகள்
அடியேன்	அடியேனுடைய	வயலுள்	கழனிகளிலே
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே	கயல்மீன்	கயல்மீன்களை
புகுந்த	புகுந்தவனுமான	கொள்ளை கொள்ளும்	கபளீகரிக்கப்பெற்ற
ஒருவர்	ஒரு பெருமானுடைய		கூடலூர்—.

* * *—ஸர்வேச்வரனை யிருந்துகொண்டு தயிருண்ணப் பார்த்தால் அவ்விருப்பம் நிறைவேறாதென்று அதற்காகப் பிள்ளைவடிவுகொண்டு தயிரமுது செய்து, இப்படி ஆச்ரிதருடைய ஹஸ்தஸ்பர்சம் பெற்ற த்ரவ்யத்தாலன்றி வேறொன்றாலும் செல்லாத நீர்மையைக்காட்டி என்னெஞ்சை வசப்படுத்திக் கொண்ட விலக்ஷணபுருஷன் விரும்பியுறையுமிடம் திருக்கூடலூர்.

[கள்ளநாரை யித்யாதி.] நாரைகள் நீர்நிலைகளிற் சென்று உட்கார்ந்திருக்கும்; அவற்றின் காலின்மேலே சிறுமீன்கள் வந்து குத்தும்; குத்தினாலும் “உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாங் கொக்கு” என்றாப்போலே அவற்றை அநாதரித்திருந்து தாம்விரும்பி உட்கொள்ளும் பெருமீன்கள்வந்து கிட்டினவாறே மேல் விழுந்து கொள்ளைகொள்ளும்.

இந்த வர்ணனைக்கு ஒரு கருத்துண்டு; யசோதைப்பிராட்டி தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டும்போது 1. “ஓராதவன் போலுறங்கி” என்கிறபடியே கள்ளத்தூக்கங் கொண்டிருந்து அவள் அப்பால் சென்றவாறே யதேச்சமாகக் கொள்ளை கொள்ளும்படிக்குப் போலி சொல்லுகிறார் போலும். “பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு” என்றிறே முதலடியில் பிரஸ்தாவித்தது. ... (ங)

1. சிறிய திருமடல்.

கூற்றேருருவின் குறளாய் * நிலம்நீர்
ஏற்றான் எந்தைபெருமானூர்போல் *
சேற்றேருழவர் கோதைப்போதூண் *
கோல்தேன்முரலும் கூடலூரே. (௪)

கூறு ஏர் உருவின்	கொண்டாடுவதற்குத் தகுந்த ரூபத்தையுடைய	ஏர் உழவர்	ஏர்கட்டி உழுகின்றவர்களது
குறள் ஆய்	வாமநமூர்த்தியாகி	கோதை	மயிர்முடியிலேவைக்கப்பட்ட
நிலம் நீரேற்றான்	பூமிதானம் வாங்கிக் கொண்ட	போது	பூக்களிலுள்ள தேனை
எந்தை பெருமான் ஊர்	எம்பெருமானுடைய திவ்யதேசம் ;—	ஊண்	உணவாகவுடைய
சேறு	சேறுகளிலே	கோல் தேன்	சோலைவண்டுகள்
		முரலும்	இசைபாடப் பெற்ற
			கூடலூர்—.

* * *—'இப்படியும் விலக்ஷணமானதொரு வாமநவேஷம் உலகிலுண்டோ' என்று கண்டாரடங்கலுங் கொண்டாடத்தகுந்த வாமநமூர்த்தியாய் மாவலிபக்கலிற் சென்று பூமிதாநம் வாங்கின பெருமான் வாழுமிடம் திருக்கூடலூர்.

[சேற்றேருழவர் இத்யாதி.] அவ்விடத்து ஏர்பிடித்து உழுகின்றவர்களும் முடியிற் பூவணிந்திருப்பர்களென்று காட்டியவாறு. க்ஷேத்ரவைபவங்களில் இதுவுமொன்றும். "கோதைப் போதுண்" என்ற பாடத்தில், 'உண்—உண்கிற' என்று பொருளாம். 'போதூண்' என்றபாடத்தில், ஊண் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர்.

கோல் தேன்—மரக் கொம்புகளிலே தட்டித்திரியும் வண்டுகள் என்கை. இவை தமக்கு வாய்த்த இடங்களை விட்டிட்டு, சேற்றேருழவர்களது தலைப்பூக்களிலே மதுவில் நசையாலே திரிகின்றனவாம். ... ... (௪)

தொண்டர்பரவச் சுடர்சென்றணவ *
அண்டத்தமரும் அடிகளூர்போல் *
வண்டலலையுள் கெண்டைமிளிர *
கொண்டலதிரும் கூடலூரே. (ரு)

தொண்டர்	ஆச்ரிதர்கள்	வண்டல் அலையுள்	வண்டல் பாய்ந்திருப்பதாய் அலைகளையுடைத்தான நீர்நிலங்களிலே
பரவ	துதிக்கும்படியாக	கெண்டை	கெண்டை மீன்கள்
சுடர் சென்று அணவ	(திருமேனி) ஸூர்ய மண்டலத்தளவும் போய் ஸ்பர்சிக்க வளர்ந்து	மிளிர	(தமது ஒளியாலே) மின்னாநிற்க (அதைக் கண்டு)
அண்டத்து	ஆகாசாவகாச முள்ள இடமெல்லாம்	கொண்டல்	மேகங்களானவை
அமரும்	வியாபித்த	அதிரும்	முழக்கம் செய்யப் பெற்ற
அடிகள்	ஸ்வாமியினுடைய		கூடலூர்—.
ஊர்	திவ்யதேசம் ;—		

* * *—'தொண்டர்பரவ' என்றது உலகளக்கும் காலத்தில் ஆங்காங்குள்ள தொண்டர்கள் ஏத்தினபடியைச் சொன்னவாறு. 'சுடர் சென்றணவ' என்றது மேலே ஜ்யோதிர்மண்டலத்தளவும் ஓங்கினபடியைச் சொன்னவாறு. 'அண்டத்து அமரும்' என்றது திசைப்பரப்பெல்லாம் வியாபித்தபடியைச் சொன்னவாறு. ஆகவிப்படி ஓங்கியுலகளந்த வுத்தமன் வாழுமிடம் திருக்கூடலூர்.

[வண்டலலையுள் இத்யாதி.] வண்டலிட்டிருக்கும் நீர்நிலங்களிலே கெண்டை மீன்கள் செருக்காலே துள்ளும்போது அவற்றின் உடல் மின்னல் மின்னினாற் போலேயிருக்கும்; அதனைக்கண்ட மேகங்கள் தம்மிடத்து மின்னுகின்ற மின்னலின் ஒளியே யென்று நினைத்து மின்னலுக்கு அடுத்தபடியாக வுண்டாகவேண்டிய கர்ஜனையைச் செய்கின்றனவாம். .... (௫)

தக்கன்வேள்வி தகர்த்ததலைவன் *
துக்கம்துடைத்த துணைவரூர்போல் *
எக்கலிடு நுண்மணல்மேல் * எங்கும்
கோக்கின்பழம்வீழ் கூடலூரே. (௬)

தக்கன்	தக்ஷப்ரஜாபதியினுடைய	ஊர்	திவ்யதேசம்;—
வேள்வி	யாகத்தை	எக்கல் இடு	வண்டல்படிந்த
தகர்த்த	அழித்தவனான	நுண் மணல் மேல் எங்கும்	நுட்பமான மணல்களுள்ள விடமெங்கும்
தலைவன்	சிவபிரானுடைய	கொக்கின்பழம்	மாம்பழங்கள்
துக்கம்	துயரத்தை	வீழ்	விழுந்திருக்கப்பெற்ற
துடைத்த	போக்கின		கூடலூர்—.
துணைவர்	ஆபத்பந்துவான பெருமானுடைய		

* * *—சங்கரன் கொண்ட சாபத்தைத் தீர்த்த பெருமான் வாழுமிடம் திருக்கூடலூர். [எக்கல் இத்யாதி.] வண்டலிட்ட நுண்ணிய மணல்களில் மாம்பழங்கள் விழுந்து வரிசையாகக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்தால் பழுக்கைக்குப் பதித்துவைத்தாற் போன்றுள்ளதென்னலாம்.

சிவன் தக்கன் வேள்வி தகர்த்த வரலாறு:—முன்பொருகால் தக்ஷப்ரஜாபதி யென்பவர் ஒரு யஜ்ஞஸதஸ்ஸிலே செல்ல, அப்போது அங்கிருந்த தேவர்களும் மஹர்ஷிகளு மெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌரவிக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியேயிருக்க, தக்ஷன் பிரமனை 'லோககுரு' என்னும் பிரதிபத்தியாலே நமஸ்கரித்துவிட்டு, தன்னுடைய பெருமை விளங்குமாறு சிவன் தன்னை வணங்கி வழிபாடுகளொன்றுஞ் செய்திலனென்று சீற்றங்கொண்டவனாய் 'இந்த ருத்ரன் எனக்கு மாப்பிள்ளையானபோதே எனக்கு சிஷ்யனாய்வைத்து இங்ஙனே ஸ்தப்தனாய்க் கிடக்கிறானே, இவனில் மிக்க பாபி உலகி

லுண்டோ ? க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகசூந்யனான இந்த மூர்க்கனுக்கு அநியாய மாய் அருமருந்தன்ன பெண்ணைக் கொடுத்துக் கெட்டேனே !' என்று பலவா றாக நிந்தித்து, “ அயம் து தேவயஜந இந்த்ரோபேந்த்ராதிபிர்பவ꞉। ஸஹ பாகம் ந லபதாம் தேவைர்தேவகணாதம꞉” [இந்த ருத்ரன் யாகங்களில் தேவதைகளோடுகூட ஹவிர்ப்பாகம் அடையக் கடவனல்லன்] என்று சபித்து விட்டு மஹா கோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்: பிறகு நெடுநாளைக்கப்பால் அந்த தக்ஷன் ப்ருஹஸ்பதிஸவ மென்றொரு யஜ்ஞம் பண்ணத் தொடங்கின செய்தியைப் பார்வதி கேள்விப்பட்டு ‘ தந்தை நிகழ்த் தும் வேள்வியின் விபவங்களை நாமும் கண்டுவருவோம் ’ என விரும்பிப் புறப் பட, ருத்ரன் பழைய வைரத்தை நினைத்து ‘ அங்கே நீ போகலாகாது ’ என்று தடுத்தவளவிலும் அவள் கேளாதே குதூஹலாதிசயத்தினால் விரைந்து புறப் பட்டுத் தந்தையின் மாளிகையில் வந்துசேர, அங்கே இவளைக்கண்டு தந்தை நல் வரவு கூறுதல் யோகக்ஷேமம் வினவுதல் ஒன்றுஞ்செய்யாது விமுகனாயிருக்கு மிருப்பையும் ருத்ரபாகமில்லாமல் யாகம் நடைபெறுவதையும் கண்டு அளவு கடந்த கோபமடைந்தவளாய் ‘ இந்த மஹாபாபியான தக்ஷனிடத்தில் நின்று முண்டான இந்த என் சரீரம் இனி முடிந்துபோவதே நன்று ’ என்று அறுதி யிட்டு யோகபலத்தினால் ஒரு அக்நியையுண்டாக்கி அது தன்னிலே சரீரத்யாகம் பண்ணிவிட, இங்ஙனே பார்வதி அவமானம் பொறுக்ககில்லாமல் இறந் தொழிந்தாளென்றுணர்ந்த சடையான் மிகச் சினந்து தக்கன் வேள்வியைப் பலபடிகளாலும் தகர்த்துவிடக் கடவோமென்று நிச்சயித்துத் தனது சடையில் நின்றும் ஒருமயிரையெடுத்துக் கீழே எறிய, அதில் நின்றும் கோரரூபியான வீர பத்ரன் கிளம்பி ருத்ரனுடைய ஆஜ்ஞையைப்பெற்று தக்ஷயாக பூமியிலேசென்று வாசாமகோசரமான சேஷ்டைகளை யுண்டுபண்ண, ருத்ரனும் கூடச்சென்று தக்ஷ னைத் தலையறுத்து ஸ்வாஹாகாரங்களை யெல்லாம் ஹாஹாகாரமாக்கி, ‘ தக்ஷாத் வரத்வம்ஸீ ’ என்றும் ‘ தக்கன் வேள்விதகர்த்த தலைவன் ’ என்றும் பெயர் பெற்றானென்கிற வரலாறு ஸ்ரீ பாகவதத்தில் நான்காம் ஸ்கந்தத்தின் ஆதியில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ... . (சு)

கருந்தண்கடலும் மலையுமுலகும் *
அருந்துமடிகள் அமருமூர்போல் *
பெருந்தண்முல்லைப் பிள்ளையோடி *
குருந்தந்தழுவும் கூடலூரே. (எ)

கரு தண் கடலும்	கறுத்துக் குளிர்ந்த கடல்களையும்	அடிகள்	ஸ்வாமி
மலையும்	மலைகளையும்	அமரும் ஊர்	நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம்;—
உலகும்	(மற்றும்) லோகங்களையும்	பெரு தண்	பெருத்தும் குளிர்ந்துமிருக்கிற
அருந்தும்	(பிரளயத்தில்) அமுதுசெய்த		

முல்லைப் பிள்ளை	முல்லைக் கொடி	குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
ஓடி	படர்ந்து	தழுவும்	தழுவியிருக்கப் பெற்ற
			கூடலூர்—.

* * *—கடல்கள் மலைகள் முதலானவற்றோடு கூடிய லோகங்களை யெல்லாம் பிரளயங் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கின ஸர்வேச்வரன் வாழுமிடம் திருக்கூடலூர். முல்லைக் கொடிகள் குருந்த மரத்தை முட்டாக்கிட்டுப் படர்ந்திருக்கின்றனவாம் அங்கு. ... ... (எ)

கலை வாழ்பிணையோடணையும் * திருநீர்
மலைவாழெந்தை மருவுமூர்போல் *
இலைதாழ்தெங்கின் மேல்நின்றிளநீர்க்
குலைதாழ்கிடங்கின் கூடலூரே. (அ)

கலை	ஆண்மான்கள்	இலை தாழ்	மட்டைகள் தழைத்திருக்கிற
பிணையோடு	பெண்மான்களோடு	தெங்கின் மேல் நின்ற	தென்னைமரங்களின் மேலிருக்கிற
அணை வாழும்	சேர்ந்து வாழும்படியான	இளநீர் குலை	இளநீர்க் குலைகள்
திருநீர்மலை	திருநீர்மலையிலே	தாழ்	(தம்மேல்) தாழ்ந்திருக்கப் பெற்ற
வாழ்	வாழ்கின்ற		
எந்தை	எம்பெருமான்		
மருவும்	பொருந்திவாழப் பெற்ற	கிடங்கின்	நீர்நிலைகளை யுடைய
ஊர்	திவ்யதேசம் ;—		கூடலூர்—.

* * *—விபவாவதாரங்களில் தர்மி ஐக்கியம் உள்ளது போல அர்ச்சாவதாரங்களிலும் தர்மி ஐக்கியம் உள்ளமையால் [—அதாவது, மத்ஸ்ய கூர்மாதி அவதாரங்கள் செய்தபெருமானே ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் செய்தானென்பது போல, திவ்யதேசங்களில் ஆங்காங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான்களும் ஒரு வ்யக்தியே என்பவாதலால்] திருநீர்மலையி லெழுந்தருளியுள்ள பெருமானே திருக்கூடலூரிலுள்ளான் என்கிறாரிதில். 'கலைவாழ் பிணையோடணையும்' என்பது திருநீர்மலைக்கு விசேடணம். ஆண்மானும் பெண்மானும் கூடிக் களித்து வாழுமிடமான திருநீர்மலையில் என்கை. கீழே திருநீர்மலைத் திருப்பதிகத்தில் "அன்றாயர் குலக் கொடியோடு அணிமாமலர்மங்கையொடு அன்பளவி" என்று தொடங்கின ராதலால் திவ்யதம்பதிகளின் அச்சேர்த்தி ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தில் ஊன்றி யிருந்து அதுவே இங்கு அந்யாபதேசத்தால் கூறப்பட்டது போலும்.

[இலைதாழ் இத்யாதி.] படர்ந்த இலைகளையுடைய தென்னைமரங்கள் குளங்களின் கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிற போது, குளங்களை இளநீராலே நிறைத்து இலைகளாலே மறைத்துவைத்தாற்போலே யிருக்குமாயிற்று. நின்ற+இளநீர், நின்றிளநீர்; தொகுத்தல். ... . (அ)

பெருகுகாதலடியேனுள்ளம் *
உருகப்புகுந்த ஒருவனூர்போல் *
அருகுகைதைமலர * கெண்டை
குருகென்றஞ்சும் கூடலூரே. (கூ)

பெருகு காதல்	வளர்ந்துவரும் ஆசையை யுடையேனுன	கைதை	தாழைகள்
அடியேன்	அடியேனுடைய	மலர	மலர்ந்திருக்க (அதனைக் கண்டு)
உள்ளம்	மனமானது	கெண்டை	கெண்டை மீன்கள்
உருக	கரையும்படியாக	குருகு என்று அஞ்சும்	(தம்மைப் பிடித்துண்ண வந்திருக்கிற) நாரைகளென்றெண்ணி அஞ்சு மிடமான
புகுந்த	உள்ளே பிரவேசித்திருக்கிற		கூடலூர்—.
ஒருவர்	விலக்ஷண புருஷனுடைய		
ஊர்	திவ்யதேசம் ;—		
அருகு	ஸமீபத்திலே		

* * *—நாட் செல்ல நாட் செல்ல ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றுள்ள காதலைக் கொண்ட அடியேனுடைய ஹ்ருதயம் உருகும்படியாக உட்புகுந்த பெருமான் வாழுமிடம் திருக்கூடலூர். அங்கே வாய்க்காற் கரைகளில் தாழம்பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும்; அவற்றைக் கண்ட கெண்டை மீன்கள் 'குருகுகள் நம்மை இரை கொள்வதற்காக வந்து ஸ்தப்தமாய் நிற்கின்றன போலும்' என்றெண்ணி அஞ்சி யொளிக்கின்றனவாம்.

கைதை—'கேதகி' என்னும் வடசொல்விகாரம். குருகு—கொக்கு. .... (கூ)

காவிப் பெருநீர்வண்ணன் * கண்ணன்
மேவித்திகழும் கூடலூர்மேல் *
கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன *
பாவைப்பாடப் பாவம்போமே. (ய)

காவி	கருநெய்தற் பூப்போலவும்	கலியன்	திருமங்கைமன்னன்
பெரு நீர்	கடல்போலவும்	கோவை தமிழால்	ஒழுங்கான தமிழினுல்
வண்ணன்	நிறமுடையனுன	சொன்ன	அருளிச்செய்த
கண்ணன்	எம்பெருமான்	பாவை	இப்பாசுரங்களை
மேவி	பொருந்தி	பாட	பாடவே
திகழும்	விளங்கப்பெற்ற	பாவம் போம்	பாவங்கள் தொலைந்துபோம்.
கூடலூர்மேல்	கூடலூர் விஷயமாக		

* * *—காவிமலர் போலவும் கருங்கடல் போலவும் வடிவுபடைத்த பெருமான் பொருந்திவாழுமிடமான திருக்கூடலூர் விஷயமாகக் கலியனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லார் பாவங்கள் தொலையப் பெறுவர் என்றாயிற்று.

காவி—நீலோற்பலம். காவிப் பெருநீர்—உம்மைத் தொகை. கோவைத் தமிழ்—ஒழுங்கான தமிழ். கோக்கப்பட்ட மாலைக்கும் கோவை யென்று பெயராதலால், மாலைபோல் போக்கியமான தமிழ் என்னவுமாம். ... ... (௧௦)

அடிவரவு:—தாம் செறும் பிள்ளை கூற்றேர் தொண்டர் தக்கன் கருந்தன் கலை பெருகு காவி வென்றி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—மூன்றாந் திருமொழி,

வென்றிமா மழுவேந்தி.

திருவெள்ளறை மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.

வென்றிமாமழுவேந்திமுன்மண்மிசை மன்னரைமூவெழுகால்
கொன்றதேவ! * நின்குரைகழல் தொழுவதோர்வகை எனக்கருள்புரியே *
மன்றில்மாம்பொழில் நுழைதந்து மல்லிகை மௌவலின்போதலர்த்தி *
தென்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே. (௧)

தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
மன்றில்	இடை வெளிகளிலே யுள்ள
மாம்பொழில்	மாந்தோப்புகளிலே
நுழைதந்து	நுழைந்தும்
மல்லிகை போது	மல்லிகைப் பூக்களையும்
மௌவலின் போது	முல்லைப்பூக்களையும்
அலர்த்தி	மலரச்செய்தும்
மா மணம் கமழ்தர வரு	மிக்க பரிமளம் வீச வந்துலாவப் பெற்ற
திரு வெள்ளறை	திருவெள்ளறையிலே
நின்றானே	நின்றருளும் பெருமானே!,
முன்	முன்பொருகால்
வென்றி	ஜயசீலமான
மா	பெரிய
மழு	கோடாலிப்படையை
ஏந்தி	தரித்து
மண் மிசை மன்னரை	பூமியிலுள்ள அரசர்களை
மூவெழுகால்	இருபத்தொரு தலைமுறை
கொன்ற	கொலைசெய்த
தேவ	தேவனே!,
நின்	உன்னுடைய
குரை கழல்	ஆபரண வொலிபொருந்திய திருவடிகளை
தொழுவது ஓர் வகை	வணங்கப் பெறும் ஒருபாயத்தை
எனக்கு	அடியேனுக்கு
அருள்புரி	அருளவேணும்.

* * *—இத் திருமொழியில் பாசுரங்கள் தோறும் 'அருள்புரியே' என்று அருளை வேண்டுகின்றார்; பிரானே! உனது திருவடித்தாமரைகளில் எனக்குப் பரிபூர்ணமான பக்திப் பெருங்காதல் உண்டாகும்படியும் உனக்கு நான் அத்தாணிச் சேவகஞ் செய்து கொண்டு போதுபோக்கும்படியும் கிருபை பண்ணியருளவேணு மென்று பிரார்த்தித்தல் இத்திருமொழியின் ப்ரமேயம்.

பரசுராமனுய்த் திருவவதரித்து உலகில் க்ஷத்ரியப் பூண்டு ஒழியுமாறு செய்த பெருமானே! பரமபோக்யமான திருவெள்ளறையில் நின்றருளுமவனே! உனது திருவடிகளில் ஸ்வரூபமான வ்ருத்திவிசேஷத்தைப் பண்ணும் பரிசு நானறியேன், நீயே க்ருபைபண்ணி அதனை யருளவேணு மென்கிறார்.

உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றிவந்த க்ஷத்ரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையிடம் இராமனுய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனுற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்று வருகையில், ஒருநாள் கார்த்த வீர்யார்ஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்நியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தகாலத்து, அங்கே அம்முனிவனது ஹோமதேநுவானது வேண்டின வஸ்துக்களையெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளைகொள்ள விரும்பி அதனைக்கவர்ந்து அம்முனிவனையுங் கொன்றிட்டது காரணமாக (ப்பரசுராமன்) அக்கார்த்த வீர்யார்ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அதனுலேயே க்ஷத்ரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான். இப்பரசுராமன் ஏழு சிரஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பரசுராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால்விளங்கும். சிவனே விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனையுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில்நடத்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான்; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை இராவணன் ஒருகால் வேரோடு பெயர்த்தனன்; அங்ஙனம் மிக வலியவனுய் திக்விஜயஞ்செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்த வீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன்; அன்னவனைப் பரசுராமபிரான் தோள்துணித்துத் தொலைத்திட்டனனென்றால் இவனது ஆற்றல் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. எம்பெருமானது தசாவதாரங்களுள் ஆறும் அவதாரமாயிருப்பன் இப்பரசுராமன்.

இப்படிப்பட்ட பரசுராமன் ஏழாமவதாரமான தசரதராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர்செய்தலும், ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோவெனின்; துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத்

திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்தி விசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசாதராமனுற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையால் பொருந்துமென்க. இதனுல் ஆவேசாவதாரத்திற்காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை; அவை முக்கியம் அமுக்கியமென இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசம் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்துநிற்பது. பரசுராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரியகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வியாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வத்ரயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸநைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பதுமாத்திரமுண்டு. இங்கு "வேன்றிமா மழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் கோன்ற தேவா" என்று இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்வதும், "மன்னடங்கமழு வலங்கைக்கொண்ட விராமநம்பீ" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்வதும், "கோக்குலமன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால், போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன்.......இராமாநுசன்" என்று அமுதனார் (இராமாநுச நூற்றந்தாதியில்) அருளிச்செய்வதும் விரோதி நிரஸநஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்த மாத்திரமேயென்க.

"நின்குரைகழல் தொழுவதோர் வகையெனக் கருள்புரியே" என்று சொல்லிப் பின்னடிகளில் தென்றலின் இயல்வைச் சொன்னதற்குக் கருத்துண்டு; தென்றலானது ஸ்வார்த்தமாகவன்றியே பரார்த்தமாகவேயிருப்பதுபோல அடியேனையும் "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே" என்னும்படியே அத்தலைக்கே உறுப்பாகக் கொள்ளவேணும் என்பதாம். தேன்றல்—தென்திசையில் நின்றும் வந்து வீசுங்காற்று.

வேள்ளறை—வெண்மையான பாறைகளாலியன்ற மலை; [அறை—பாறை.] இத்தலம், வடமொழியில் 'ச்வேதாத்ரி' எனப்படும். ... ... (க)

வசையில்நான் மறைகெடுத்த அம்மலரயற்கருளி முன்பரிமுகமாய் *
இசைகொள்வேதநூ லென்றிவைபயந்தவனே எனக்கருள்புரியே *
உயர்கொள் மாதவிப் போதொடுலாவிய மாருதம் வீதியின்வாய் *
திசையெல்லாம் கமழும்பொழில்சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே. (௨)

உயர்கொள்	ஓங்கிவளர்கின்ற
மாதவி	குருக்கத்திமரங்களிலுள்ள
போதொடு உலாவிய	புஷ்பங்களோடே அணைந்த
மாருதம்	காற்றானது
வீதியின் வாய்	வீதிகள்தோறும் (வீசும்போது)
திசை எல்லாம்	திக்குக்களெல்லாம்
கமழும்	பரிமளம் பரவப் பெற்றதும்
பொழில் சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்றதுமான
திரு வெள்ளறை, நின்றானே !—;	
முன்	முன்பொருகால்,
வசை இல்	குற்றமற்ற
நால் மறை	நான்குவேதங்களையும்
கெடுத்த	போக்கடித்துக் கொண்டு வருந்திநின்ற
அ மலர் அயற்கு	மலரில் தோன்றின அப்பிரமனுக்கு
அருளி	அருள்புரிந்து
பரி முகம் ஆய்	ஹயக்ரீவாவதார மெடுத்து
இசை கொள் வேதநூல் இவை என்று	"ஸ்வரப்ரதானமான வேத சாஸ்த்ரங்கள் இவை காண்" என்று சொல்லி
பயந்தவனே	அவற்றை அவனுக்கு உபதேசித்துத்தந்தவனே!
எனக்கு அருள்புரி	என்மீது கிருபைபண்ண வேணும்.

* * *—குருக்கத்திச் செடிகளிலே படிந்து அங்குள்ள பரிமளங்களை முகந்துகொண்டு எங்கும் வீசுகின்ற தென்றலினால் மணம் கமழப்பெற்ற திருவெள்ளறையில் நின்றருளும் பெருமானே! முன்பு உன்பக்கலிலே வேதங்களையெல்லாம் பெற்று, பிறகு அவற்றை அசுரர்கொள்ளப் பறிகொடுத்து 'கண்ணிழந்தேன், தனமிழந்தேன்' என்று கதறின நான்முகனுக்குக் கருணைகூர்ந்து ஹயக்ரீவாவதாரம் செய்து அவ்வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவனுக்கு உபகரித்தருளினவனல்லையோ நீ? அப்படிப்பட்ட அருமையான உபகாரம் ஏதேனும் செய்யவேணுமென்று நான் இரக்கிறேனோ? ஏதேனுமொரு குற்றேவலிலே அடியேனை நியமித்துப் பணிகொண்டருளலாகாதோ? என்கிறார்.

இத்திருமொழியில் சில பாசுரங்களில் "எனக்கு அருள்புரியே" என்று வந்தாலும், முதற்பாட்டில் "நின்குரைகழல் தொழுவதோர் வகையெனக் கருள்புரியே" என்றும், இடையிடையே சில பாசுரங்களில் "நின்காதலை யருளெனக்கு" "நின்னடிமையை அருளெனக்கு" என்று முள்ளதனால் அவற்றுக்குப்பொருந்தப் பொருள் கொள்ளவேணும். ஆகவே, எனக்கு அருள்புரியே என்றது—உனக்குநான் தொண்டனாம்படி அருள்செய்ய வேணுமென்றபடி. மாதவீ—வடசொல். ... . (௨)

வெய்யனாயுலகேழுடன்நலிந்தவன் உடலகமிருபிளவா *
கையில்நீளுகிர்ப் படையதுவாய்த்தவனே எனக்கருள்புரியே *
மையினார்தரு வராலினம்பாய வண்தடத்திடைக் கமலங்கள் *
தெய்வநாறுமொண்பொய்கைகள்சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே. (௩)

மையின் ஆர் தரு	கருநிறத்தினால் பூர்ணமான
வரால் இனம்	வரால் மீன்களின் திரள்
வண் தடத்திடை	அழகிய தடாகங்களிலே
பாய	துள்ளிவிளையாடப் பெற்றதும்,
கமலங்கள்	தாமரைப் பூக்கள்
தெய்வம் நாறும்	திவ்யமான வாஸனை வீசாநின்ற
ஒண் பொய்கைகள்	அழகிய பொய்கைகளினால்
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான

திருவெள்ளறை, நின்றானே!—;

வெய்யன் ஆய்	மிகவும் க்ரூரனாயிருந்து கொண்டு
உலகு ஏழ்	ஸப்தலோகங்களையும்
உடன்	ஒருங்கே
நலிந்தவன்	ஹிம்ஸித்துக் கொண்டிருந்த இரணியனுடைய
உடலகம்	மார்பு
இரு பிளவு ஆ	இரண்டு கூறும்படி
கையில்	திருக்கைகளில்
நீள் உகிர்	நீண்ட நகங்களையே
படை அது	ஆயுதமாக
வாய்த்தவனே	பெற்றவனே!
எனக்கு அருள்புரி	அடியேன்மீது க்ருபை பண்ணவேணும்.

* * *—திருவெள்ளறை நின்ற பெருமானே! பண்டொருகால் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள் செய்யவேண்டிப் படாதபாடுகள்பட்டாய்; அதிக்ரூரஸ்வபாவனாய் ஏழுலகுக்குந் தீங்கு செய்துகொண்டிருந்த இரணியனுடைய மார்பை உகிரால் பிளந்து இப்பாடுபட்டு அவனுக்கு அருள்செய்தாய்; எனக்காக நீ இப்படிப்பட்ட அருமைகளொன்றும் படவேண்டா; தொண்டனுக்கி யருளவேணு மத்தனை என்கிறார்.

இரணியன் தான் வரங்கொள்ளும்போது “அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களொன்றினாலும் சாகக்கடவேனல்லேன்” என்றும் “ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததனாலும் சாகக்கடவேனல்லேன்” என்றும் வரம்பெற்றனனாதலால் அந்த வரம் பழுதுபடாமைக்காகக் கையில் நகங்களையே ஆயுதமாகக் கொண்டமை தோன்ற “நீளுகிர்ப் படையது வாய்த்தவனே!” என்றார்.

வரால்—மத்ஸ்யவிசேஷம். ... . (௩)

வாம்பரியுகமன்னர் தமுயிர்செக ஐவர்கட் கரசளித்த *
காம்பினார் திருவேங்கடப்பொருப்ப நின்காதலை யருளெனக்கு *
மாம்பொழில் தளிர்கோதியமடக்குயில் வாயதுதுவர்ப்பெய்த *
தீம்பலங்கனித் தேனதுநுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (௪)

மாம்பொழில்	மாந்தோப்புகளிலே
தளிர்	அவற்றின் தளிர்களை
கோதிய	கொந்தி உண்ட
மட குயில்	அழகிய குயில்கள்
வாய் அது துவர்ப்பு எய்த	தமது வாய் துவர்த்துப்போக (அந்தரஸத்தை மாற்றுகைக்காக)
தீம்	இனிமையான
பலங்கனி	பலாப் பழங்களிலுள்ள
தேன் அது	மதுவை
நுகர்	பானம்பண்ணப் பெற்ற

திருவெள்ளறை, நின்றானே!—;

வாம் பரி	(பாரதப்போர்ச் சேனைகளிலே) மேல்விழுந்து வருகிற குதிரைகள்

உக	மாளும்படியாகவும்	காம்பின் ஆர் திரு வேங்கடம் பொருப்ப	மூங்கில்களாலே நிறைந்த திருவேங்கடமலையிலுள்ளவனுமான பெருமானே!
மன்னர்தம்	(எதிரிகளான) அரசர்களினுடைய		
உயிர்	பிராணன்		
செக	அழியும்படியாகவும் செய்து	நின் காதலை	உன்விஷயமான பரமபக்தியை
ஐவர்கட்கு	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு		
அரசு	ராஜ்யத்தை	எனக்கு அருள்	அடியேனுக்குப் பிறப்பித்தருளவேணும்.
அளித்த	உபகரித்தருளினவனும்,		

* * *—திருவெள்ளறை நின்றருளும் பிரானே! பஞ்சபாண்டவர்கட்கு அருள் செய்யவேண்டிப் படாதனபட்டாய்; பாரதப்போரைமூட்டி * மலைபுரை தோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய, நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலைவளையத் திண்டேர்மேல் முன்னின்றாய்; இப்படி ஏதேனும் அருமைப்படவேணுமோ எனக்காக? உனது அடிமையிலே எனக்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கு மித்தனையன்றோ நான் வேண்டுவது என்கிறார்.

“வாம்பரி” என்றது ‘வாவும் பரி’ என்றபடி. “செய்யுமெனச்ச வீற்றுயிர்மெய் சேறலும்” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தினால் எச்சத்து உயிர்மெய் கெட்டது. (வாவுதல்—தாவுதல்.) திருவேங்கடமலையில் நிற்பவனும் திருவெள்ளறையில் நிற்பவனும் ஒரு வ்யக்தியே என்பது தோன்ற “காம்பினார் திருவேங்கடப் பொருப்ப—திருவெள்ளறை நின்றானே!” என்றார்.

“நின்காதலை யருளெனக்கு” என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:— “தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வ க்ஷணவர்த்தியான பரமபக்தியை எனக்குப் பண்ணியருளவேணும்.”

[மாம்பொழில் இத்யாதி.] மாஞ்சோலையிலே போய்ப்புகுந்து அங்குள்ள தளிர்களைத்தின்ற பெண்குயில் வாய் துவர்ப்படைந்துபோக, அத்துவர்ப்பை வேறு ரஸத்தாலே மாற்றவேண்டி இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று வாய்வைக்கின்றதாம். .... (௪)

மானவேலோண் கண்மடவரல் மண்மகளழுங்க முந்நீர்ப்பரப்பில் *
ஏனமாகியன் றிருநிலமிடந்தவனே எனக்கருள்புரியே *
கானமாமுல்லை கழைக்கரும்பேறி வெண்முறுவல்செய்தலர்கின்ற *
தேனின்வாய்மலர் முருகுகுக்கும் திருவெள்ளறை நின்றானே. (ரு)

கரும்பு கழை ஏறி	கரும்புநுனியளவும் சென்று படர்ந்து	தேனின் வாய்	வண்டுகளின் வாய்களிலே
		முருகு	தேனை
வெண் முறுவல் செய்து அலர்கின்ற	வெண்மையான புன்சிரிப்பைச் செய்வனபோல் விகஸியா நின்ற	உகுக்கும்	பெருக்காநிற்கப் பெற்ற திருவெள்ளறை, நின்றானே!—;
		மானம்	பெருமைதங்கிய
மா கானம் முல்லை மலர்	பெரியகாட்டு முல்லைப் பூக்கள்	வேல்	வேற்படை போன்
		ஒண்	அழகிய

கண்	கண்களையுடையளாய்
மடவரல்	பெண்டிர்க்குரிய குணங்களையுடையளான
மண்மகள்	பூமிப் பிராட்டி
அழுங்க	(பிரளயக்கடலில்) மூழ்கிக் கிடக்க,
அன்று	அக்காலத்து,
முந்நீர்	(அந்தப் பிரளயக்) கடலினுடைய
பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
ஏனம் ஆகி	மஹாவராஹரூபியாகி (இழிந்து)
இரு நிலம்	விசாலமான பூமியை
இடந்தவனே	அண்டபித்தியில் நின்றும் குத்தியெடுத்து வந்தவனே !
எனக்கு அருள்புரி	அடியேன்மீது கிருபைபண்ணாய்.

* * *—தேஹகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் சிறந்தவளான பூமிப் பிராட்டியானவள் பிரளயப் பெருவெள்ளத்திலே புக்கு அழுந்தினவளவிலே நீர்க்கும் சேற்றுக்கும் பின்வாங்காத மஹாவராஹ வடிவைக்கொண்டு அண்ட பித்தியிலே ஒட்டிக்கிடந்த அப்பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறினவனே ! வாய்திறந்து வேண்டவும்மாட்டாத பூமியை ரக்ஷித்தவுனக்கு, வாய்திறந்து வேண்டுகின்ற என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பெரியபணியோ ? என்கிறார்.

பெரிய காட்டுமுல்லைக் கொடிகள் கரும்புகளின் மேலேறிப்படர்ந்து வெண்ணிறமான பூக்களைப் புஷ்பிக்கின்றன; அவற்றிலே வண்டுகள் மொய்க்கும்போது அவற்றின்வாயிலே தேன் பெருகுகின்றதாம். .... (ரு)

பொங்குநீண்முடி யமரர்கள்தொழுதெழ அமுதினைக் கொடுத்தளிப்பான் *
அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையை யருளெனக்கு *
தங்குபேடையோ டூடியமதுகரம் தையலார் குழலணைவான் *
திங்கள்தோய் சென்னிமாடஞ் சென்றணை திருவெள்ளறைநின்றானே. (சு)

தங்கு	பூவிலே தங்கியிருந்த
பேடையோடு	பெண்வண்டோடு
ஊடிய	பிரணயகலஹங் கொண்ட
மதுகரம்	ஆண்வண்டு
தையலார்	ஸ்த்ரீகளினுடைய
குழல்	கூந்தல்களை
அணைவான்	சென்று கிட்டி அங்கே மறைந்திருக்கைக்காக,
திங்கள் தோய்	சந்திரமண்டலத்திலே படிந்திருக்கிற
சென்னி	சிகரங்களையுடைய
மாடம்	மாளிகைகளை
சென்று அணை	சென்று சேர்ந்திருக்கப் பெற்ற
	திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;
பொங்கு	விளங்குகின்ற
நீள் முடி	நீண்ட கிரீடத்தையுடையரான
அமரர்கள்	தேவர்கள்
தொழுது எழ	(தன்னை) வணங்கியாச்ரயிக்க (அவர்களுக்கு இரங்கி)
அமுதினை	அமிருதத்தை
கொடுத்து அளிப்பான்	தந்தருள்வதற்காக
அங்கு	அப்போது
ஓர்	விலக்ஷணமான
ஆமை அது ஆகிய	கூர்மமாகத் திருவவதரித்த
ஆதி	காரணபூதனே !
நின் அடிமையை	உனக்கு நான் அடியனாயிருக்கப்பெறுவதை
எனக்கு அருள்	எனக்கு அருளவேணும்,

* * *—துர்வாஸ முனிவனுடைய சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழியவே அசுரர்வந்து பொருது அமரரை வென்றபோது இந்திரன் தேவர்களோடு கூடவந்து உன்னைச் சரணமடைந்து உன்னால் அபயம்பெற்று அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மகாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் நீ பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின்கீழே சென்று அதனை முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தாய்; இவ்வாறாக அந்த ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கட்கு நீபட்ட வருத்தங்கள் அடியேனுக்காகப் படவேண்டா; உனது திருவடிகளில் நான் அடிமைசெய்வேனும்படி எனக்கு அருளினால் போதும் என்கிறார்.

[தங்குபேடையோடு இத்யாதி.] வண்டுகள் ஆணும்பெண்ணுமாய்ப் பூவிலே படுத்திருந்தன; தம்பதிகளுக்குப் பிரணயகலஹம் இயற்கையாகையாலே ஊடல் உண்டாயிற்று; உடனே ஆண்வண்டானது பேடைக்குத் தெரியாததோரிடந் தேடி மறையவேணு மென்றெண்ணி ஸ்த்ரீகளினுடைய கூந்தலிலே மறையக்கோலி, சந்த்ர மண்டலத்தளவுஞ் சென்றோங்கின சிகரத்தையுடைய மாடங்களிலே சென்றணைகின்றதாம் திருவெள்ளறையில். .... (சு)

ஆறினோடொருநான்குடைநெடுமுடி அரக்கன்தன் சிரமெல்லாம் *
வேறுவேறுக வில்லதுவளைத்தவனே எனக்கருள்புரியே *
மாறில்சோதிய மரதகப்பாசடைத் தாமரை மலர்வார்ந்த *
தேறல்மாந்திவண் டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே. (எ)

மாறு இல் சோதிய — ஒப்பற்ற ஒளியையுடையனவாய்
மரதகம் — மரதகம் போன்ற
பாசு அடை — பச்சிலைகளை யுடையனவான
தாமரை — தாமரைகளினுடைய
மலர் — பூக்களில் நின்றும்
வார்ந்த — பெருகின
தேறல் — மகரந்தத்தை
மாந்தி — பானம்பண்ணி
வண்டு — வண்டுகள்
இன் இசை முரல் — இனிய பண்களைப் பாடாநிற்கப்பெற்ற
திருவெள்ளறை, நின்றானே!—;
அரக்கன் தன் — இராவணனுடைய
நெடு முடி உடை — நீண்ட கிரீடங்களையணிந்த
ஆறினோடு ஒரு நான்கு சிரம் எல்லாம் — பத்துத்தலைகளும் ஒன்று தப்பாமல்
வேறு வேறு உக — தனித்தனியே அற்று விழும்படி
வில் அது — சார்ங்கத்தை
வளைத்தவனே — வளைத்து அம்பெய்த பெருமானே!,
எனக்கு அருள்புரி — என்விஷயத்தில் கிருபைபண்ணு.

* * *—திருவெள்ளறைநின்ற பெருமானே! பிராட்டியானவள் உன்னைப் பிரிந்து பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்தாள்; நானோ ஒரு நொடிப்பொழுதும் உன்னைப் பிரிந்து பொறுக்ககில்லாமல் துடிக்கிறேன்: ஆகையாலே அப்பிராட்டியிற்காட்டிலும் எனக்கு நெடுவாசியுண்டு; இருந்தாலும் அவளுக்காக நீ செய்த அருந்தொழில்களில் ஆயிரத்திலொருகூறும் எனக்காக நீ செய்யவேண்டுவதில்லை; இராவணனுடைய தலைகளையறுக்கப் பட்டபாடு பெரிதுமுண்டே; அப்பாடு ஒன்றும் எனக்காகப் படவேண்டா; 'இவன் நம் தொண்டன்' என்று திருவுள்ளம்பற்றினால் போதும் பிரானே! என்கிறார். .... (எ)

முன்னிவ்வேழுலகுணர்வின்றி இருள்மிக வும்பர்கள்தொழுதேத்த *
அன்னமாகி யன்றருமறைபயந்தவனே எனக்கருள்புரியே *
மன்னுகேதகைசூதகமென்றிவை வனத்திடைச் சுரும்பினங்கள் *
தென்னவென்னவண் டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே. (அ)

முன்	முன்பொருகால்
இ ஏழ் உலகு	இவ்வுலகங்களெல்லாம்
உணர்வு இன்றி	அறிவு கெட்டு
இருள் மிக	அஜ்ஞாநாந்தகாரம் மேலிட்டவளவிலே
உம்பர்கள்	தேவர்கள்
தொழுது ஏத்த	வணங்கித்துதிக்க
அன்று	அப்போது
அன்னம் ஆகி	ஹம்ஸரூபியாகி
அரு மறை	அருமையான வேதங்களை
பயந்தவனே	ஸம்பாதித்துக் கொடுத்தவனே!

எனக்கு அருள்புரி—.

மன்னு	மாறாதே பூத்திருக்கிற
கேதகை	தாழைகளென்ன
சூதகம்	மாமரங்களென்ன
என்ற இவை	இத்யாதி வ்ருக்ஷங்களை யுடைத்தான
வனத்து இடை	சோலைகளின் நடுவே
சுரும்பு இனங்கள்	'சுரும்பு' என்னுஞ்சாதி வண்டுகளின் கூட்டம்
தென்ன என்ன	'தென்னதென்ன' என்றுபாட,
வண்டு	(சாதாரண)வண்டுகளானவை
இன் இசை	இனிமையான இசைப் பாட்டுக்களை
முரல்	பாடாநிற்கப்பெற்ற

திருவெள்ளறை, நின்றானே!—;

* * *—நான்முகனிடத்தில்நின்றும் வேதங்களைக் கொள்ளைகொண்டு போன அசுரர்களுக்காக ஹயக்ரீவாவதாரம் செய்தருளினபடியைக் கீழ் இரண்டாம்பாட்டில் அநுஸந்தித்தார். அப்படி ஹயக்ரீவாவதாரஞ்செய்து கடலினுட்புகுந்து மதுகைடபரென்னு மசுரர்களைத்தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினதலால், அன்னமாகி யருமறை பயந்த அவ்வரலாற்றை இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கிறார். அப்படிப்பட்ட அருமையான காரியமொன்றும் என்திறத்துச் செய்யவேண்டுவதில்லை; அந்த வேதங்களிலே புருஷார்த்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ள கைங்கரியத்தை அடியேனுக்குப் பெறுவித்தருளினால் போதுமென்கிறார்.

சுரும்பு என்பதும் வண்டு என்பதும் பரியாயமென்று பலர் நினைத்திருப்பதுண்டு: பரியாயமென்று கொள்ளலாமாயினும் ஜாதிபேதமுண்டு. இதனையறியாமல், இப்பாட்டில் மூன்றாமடியில் 'சுரும்பினங்கள்' என்று வந்திருக்க, மீண்டும் நான்காமடியில் 'வண்டு' என வருவது ஒவ்வாதென்றெண்ணிச் சிலர் பாடத்தை மாறுபடுத்தினர்—"தென்னதென்னவென்றின்னிசை முரல்" எனத் திருத்தினர். அதுவேண்டா; "தென்னவென்ன, வண்டின்னிசை முரல்" என்ற ஆன்றோர்பாடமே கொள்ளத்தக்கது. சுரும்பு சாதி வேறு, வண்டுசாதி வேறு என்க. கீழ் (5–1–1.) "அறிவதரியான்" என்ற பாட்டில் "நறிய மலர்மேல் சுரும்பார்க்க......சிறை வண்டிசைபாடும்" என வந்ததும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

கேதகை, சூதகம்—வடசொல் விகாரங்கள். ... ... (அ)

ஆங்குமாவலிவேள்வியி லிரந்துசென்று அகலிட முழுதினையும் *
பாங்கினால்கொண்டபரம நிற்பணிந்தெழுவேன் எனக்கருள்புரியே *
ஓங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழிதர மாவேறி *
தீங்குயில் மிழற்றும்படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்றானே. (௯)

ஓங்கு	உயர்ந்து வளர்கின்ற	வேள்வியில்	யாகபூமியில்
பிண்டியின்	அசோகமரத்தினுடைய	சென்று	எழுந்தருளி
செம் மலர்	சிவந்த புஷ்பங்களின்மேலே	இரந்து	(மூவடிமண்) யாசித்து
வண்டு	வண்டுகள்	ஆங்கு	அப்போதே
ஏறி	ஏறி	அகல் இடம் முழுதினையும்	பூமிப் பரப்பெல்லாவற்றையும்
உழிதர	ஸஞ்சரிக்க,	பாங்கினால்	முறைமையினால்
தீம் குயில்	மதுரஸ்வரமுள்ள குயில்கள்	கொண்ட	ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்ட
மா ஏறி	மாமரங்களின்மேலேறிநின்று	பரம	புருஷோத்தமனே !
மிழற்றும்	கூவுதல் செய்யப்பெற்ற	நின்	உன்னை
படப்பை	கொடித் தோட்டங்களையுடைத்தான	பணிந்து எழுவேன் எனக்கு	வணங்கி யெழுகின்ற என் விஷயத்திலே
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;			
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	அருள்புரி	க்ருபை பண்ணியருள்.

* * *—திருவெள்ளறைநின்ற பிரானே! தேவேந்திரன் கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டு தலைகுனிய நின்று திருவடிவாரத்திலே பிரார்த்தித்தானென்பதுவேகொண்டு, கண்டவர்களெல்லாரும் ஏசும்படியான வாமன வேஷத்தைக் கொண்டு மாவலி வேள்வியிற்சென்று மூவடியிரந்து மூவுலகுமளந்துகொண்ட பரமபுருஷனாகிய உன்னைப் பணிந்தெழுகின்ற என் விஷயத்தில் பரமக்ருபை செய்தருளவேணும் என்கிறார். ப்ரயோஜநாந்தரத்தை விரும்பிவந்து பணிந்த இந்திரனுக்குக் காரியஞ்செய்த நீ அநந்யப்ரயோஜநனான அடியேனுக்கு இரங்க

லாகாதோ? இந்திரனுக்குச் செய்ததுபோலே எனக்கும் ஏதேனும் ஆயாஸமுற்றுக் காரியஞ்செய்ய வேண்டிற்றுண்டோ? 'இவன் நம் தொண்டன்' என்று திருவுள்ளம் பற்று மத்தனையேயன்றோ வேண்டுவது—என்பது உள்ளுறை.

[தூங்குபிண்டியின் இத்யாதி.] 'பிண்டி' என்று அசோகமரத்துக்குப் பெயர். ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமரம் செக்கச் செவேலென்று பூத்த பூக்களினால் நிறைந்திருக்கின்றது; அப்புஷ்பங்களை வண்டுகள் பார்த்து 'இவை மலர்களல்ல, நெருப்பாம்' என மயங்கி அங்குச் செல்ல அஞ்சிச் சிலசமயங்களில் ஒதுங்கித்திரியும். (கீழ் முதற்பத்தில் [1-2-9] "தாதுமல்கிய பிண்டி விண்டலர்கின்ற தழல்புரையெழில் நோக்கிப், பேதை வண்டுகள் எரியெனவெருவரு பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே!" என்ற பாசுரமும் அவ்விடத்து உரையும் நோக்கத்தக்கது. பக்கம்—50.) அசோகமலர்களை அக்நியாக ப்ரமித்து அஞ்சி அப்பால் செல்லுமியல்வினவான வண்டுகள் சில ஸமயங்களில் அந்த ப்ரமம்நீங்கி 'இவை மலர்களே', என்று துணிந்து அவற்றிலே மதுவுண்ணச்செல்வது முண்டாகையாலே, அப்படி அவை மதுவுண்ண அசோக மலர்களில் ஏறியிருப்பதைக்கண்டு அருகே மாமரங்களிலுள்ள குயில்கள் 'அந்தோ! இவ்வண்டுகள் நெருப்பிலே அகப்பட்டனவே!' என்று பரிதாபந்தோற்ற அநுகூஷரஸமாகக் கூப்பிடுகின்றனபோலும். இப்படிப்பட்ட சோலைகளினாற்சூழப்பெற்றது திருவெள்ளறை. ... . (௯)

மஞ்சுலா மணிமாடங்கள்சூழ் திருவெள்ளறையதன்மேய *
அஞ்சனம்புரையுந் திருவுருவனை ஆதியை யமுதத்தை *
நஞ்சுலாவிய வேல்வலவன் கலிகன்றிசொல் ஐயிரண்டும் *
எஞ்சலின்றிநின் றேத்தவல்லார் இமையோர்க்கர சாவர்களே (௧௦)

மஞ்சு உலாம்	மேகங்கள் படிந்து உலாவப்பெற்ற
மணி மாடங்கள்	நவரத்நங்கள் பதித்த மாளிகைகளினால்
சூழ்	சூழப்பட்ட
திரு வெள்ளறை அதன் மேய	திருவெள்ளறையில் நித்ய வாஸம் செய்பவனும்
அஞ்சனம் புரையும் திரு உருவனை	மைபோன்ற திவ்யமான வடிவையுடையவனும்
ஆதியை	ஸகல ஜகத்காரண பூதனும்
அமுதத்தை	அமுதம்போல் போக்யனுமான எம்பெருமானை,
நஞ்சு உலாவிய வேல் வலவன்	விஷம்தங்கிய வேற்படையைச்செலுத்தவல்லவரான
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
சொல்	அருளிச்செய்த
ஐ இரண்டும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களைக் கொண்டு
எஞ்சல்இன்றி	குறைவின்றி
நின்று	மனம் நிலைபெற்று
ஏத்த வல்லார்	துதிக்க வல்லவர்கள்
இமையோர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கும்
அரசு ஆவர்கள்	ஆதரிக்கத் தக்கவராவர்கள்.

* * *—மேகமண்டலத் தளவுஞ்சென்று ஓங்கியிருக்கின்ற மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறையில் நித்தியவாஸஞ்செய்தருளும் புண்டரீகாக்ஷப்

பெருமாள் விஷயமாகக் கலியனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே செல்லப்பெற்று நித்யஸூரிகளால் மிகவுங் கொண்டாடப் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. .... (கo)

அடிவரவு:—வென்றி வசை வெய்யன் வாம்பரி மானவேல் பொங்கு ஆறு முன் ஆங்கு மஞ்சு உந்திமேல்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி,

உந்திமேல் நான்முகனை.

திருவரங்கம் பெரியகோயில் மங்களாசாஸநத்திருப்பதிகம்.

உந்திமேல் நான்முகனைப்படைத்தான் உலகுண்டவ
னெந்தைபெம்மான் * இமையோர்கள்தாதைக்கு இடமென்பரால் *
சந்திரனொடுமணியுங் கொழிக்கும் புனல்காவிரி *
அந்திபோலும் நிறத்தார்வயல்சூழ் தென்னரங்கமே. (க)

உந்தி மேல்	(தனது) திருநாபியிலே
நான்முகனை	பிரமனை
படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்
உலகு உண்டவன்	(பிரளயகாலத்தில்) லோகங்களை அமுது செய்தவனும்
எந்தை பெம்மான்	எம்குலத்துக்கு நாதனானவனும்
இமையோர்கள் தாதைக்கு	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனுமான பெருமானுக்கு
இடம்	வாஸஸ்தலம்,
என்பர்	என்று சொல்லுவர்கள்.
சந்தினொடு	சந்தனக்கட்டைகளையும்
மணியும்	நவரத்னங்களையும்
கொழிக்கும்	தள்ளிக்கொண்டு பெருகுகின்ற
புனல்	தீர்த்தத்தை யுடைத்தான
காவிரி	திருக்காவிரி நதியாலும்,
அந்தி போலும் நிறத்து ஆர் வயல்	ஸந்தியாகாலம்போன்ற வர்ணத்தையுடைய கழனிகளினாலும்
சூழ்	சூழப்பட்ட
தென் அரங்கம்	திருவரங்கமானது,—

* * *—உலகங்களைப் படைக்கவேண்டித் தனது திருநாபிக்கமலத்தில் நான்முகக்கடவுளைப்படைத்து அவன் மூலமாகக் காரியப்பொருள்களைப் படைத்தருள்பவனும், படைக்கப்பட்ட உலகங்கள் பிரளயவெள்ளத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அழிவதாயிருக்கையில் அவற்றைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கு

பவனும், இப்படிப்பட்ட குணங்களைக்காட்டி எம்மை ஆட்படுத்திக்கொள்பவனும், நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனுமான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் எதுவென்றால், சந்தனமரங்களையும் நவமணிகளையும் கொழித்துத் தள்ளிக்கொண்டு பெருவெள்ளமாகப் பெருகுகின்ற திருக்காவிரியாலும் அந்த நதியினால் வளம்பெற்ற வயல்களாலும் சூழப்பட்ட திருவரங்கம் பெரிய கோயிலாம்.

தாதை—'தாதः' என்ற வடசொல் விகாரம். **சந்து**—'சந்தநம்' என்ற வடசொற்சிதைவு.

அந்திபோலும் நிறத்தார்வயல்=அந்தியென்றது ஸாயம் ஸந்தியாகாலத்தை; அது இருள்மூடிக் கறுத்துத் தோற்றமாதலால் "கருநெல்சூழ் கண்ணமங்கை" என்னுமாபோலே கருவடைந்த பயிர்களாலே வயல்கள் கறுத்துத் தோன்றுகின்றனவாம். இனி, ஸாயம் ஸந்தியாகாலத்தைச் செந்நிறமாக வருணிப்பார்களாதலால் அதற்குச் சேரப்பொருள்கொள்ளவேண்டில் 'நுனிநெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட' என்றுரைத்துக்கொள்க. .... (க)

வையமுண் டாலிலைமேவுமாயன் மணிநீண்முடி *
பைகொள் நாகத்தணையான் பயிலுமிடமென்பரால் *
தையனல்லார் குழல்மாலையும் மற்றவர்தடமுலை *
செய்யசாந்துங் கலந்திழிபுனல்சூழ் தென்னரங்கமே. (உ)

நல் தையலார்	நல்ல ஸ்த்ரீகளினுடைய
குழல் மாலையும்	தலையிலணிந்த பூமாலைகளும்
மற்று	இன்னமும்
அவர்	அந்த ஸ்த்ரீகளினுடைய
தட முலை	முலைத்தடங்களில் (பூசப்பட்ட)
செய்ய சாந்தும்	சிவந்த சந்தனமும் (ஆகிய இவற்றோடு)
கலந்து	சேர்ந்து கலங்கி
இழி	பிரவஹிக்கின்ற
புனல்	(காவிரித்) தீர்த்தத்தினால்
சூழ்	சூழப்பட்ட
தென் அரங்கம்	திருவரங்கம்,—
வையம் உண்டு	(பிரளயத்தில்) பூமியையெல்லாம் அமுதுசெய்து
ஆல் இலை	ஆலந்தளிரிலே
மேவும்	பொருந்திக் கண்வளர்கின்ற
மாயன்	ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனும்,
மணி நீள் முடி	மணிமயமான நீண்ட கிரீட மணிந்தவனும்
பை கொள் நாகத்து அணையான்	படங்கொண்ட திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையனுமானபெருமான்
பயிலும் இடம் என்பர்	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற இடமென்று சொல்லுவர்.

* * *—பிரளயத்திலே அழுந்தாதபடி பூமிப்பரப்பையடங்கலும் எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிற்றாலந்தளிரிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளின ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனும், 'யாங்கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற் கடவுளர்க்கும் ஆங்கடவுள் தானே' என்பது நன்கு விளங்க மணிமயமான திருவபிஷேகத்தை அணிந்துள்ளவனும், இனத்துத்தியணி பணமாயிரங்களார்ந்த அரவரசப் பெருஞ்சோதியனந்தனென்னு மணிவிளங்கு முயர்வெள்ளையணையைமேவிப் பள்ளிகொள்பவனுமான பெருமான் ஒருநாளும் விடாதே

வர்த்திக்கிற திவ்யதேசம் எதுவென்றால், காவிரிசூழ்ந்த தென்னரங்கம். அக்காவிரியாறு எப்படிப்பட்டதென்னில், குழலிலே பூக்களையணிந்து முலைகளைக் குங்கும பங்கத்தாலே அலங்கரித்திருக்கும் மாதர் நீராட இழிவர்கள்; அப்போது அவர்களது குழலில் மாலையும் குங்குமச்சேறுமாய்க் கலங்கியோடாநிற்கும்.

தையல் நல்லார்—தையல்—அழகு. அழகுடையவர்களுக்கு ஆகுபெயர். 'நல்தையலார்' என மாறுதலுமாம். .... (உ)

பண்டிவ்வையமளப்பான்சென்று மாவலிகையில்நீர்
கொண்ட * ஆழித்தடக்கைக் குறளனிடமென்பரால் *
வண்டுபாடும் மதுவார்புனல் வந்திழிகாவிரி *
அண்டநாறும் பொழில்சூழ்ந்து அழகார்தென்னரங்கமே. (ங)

வண்டு பாடும்	வண்டுகள் பாடப்பெற்ற
மது வார்	தேன் ஒழுகுகின்ற
புனல்	தீர்த்தமானது
வந்து இழி	வந்து பிரவஹிக்கின்ற
காவிரி	திருக்காவேரியினாலும்
அண்டம் நாறும் பொழில்	ஆகாச மெங்கும் பரிமளிக்கின்ற சோலைகளாலும்
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
அழகு ஆர்	அழகுபொருந்தியதான
தென் அரங்கம்—;	
பண்டு	முன்பொருகால்
இ வையம்	இப்பூமியை
அளப்பான்	அளந்து வசப்படுத்திக் கொள்வதற்காக
சென்று	போய்
மாவலி	மஹாபலியினுடைய
கையில்	கையில் நின்றும்
நீர்	தாந ஜலத்தை
ஆழி தடம் கை கொண்ட	திருவாழியை யேந்தவல்ல தடக்கையாலே ஏற்றுக் கொண்ட
குறளன்	வாமநமூர்த்தியினது
	இடம் என்பர்—.

* * *—மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்ட பூமியை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக அவனது வேள்விச்சாலையிற் சென்று, அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையாலே உதகதானம் வாங்கின வாமநமூர்த்தி வாழுமிடம் எதுவென்றால், திருக்காவிரியாலும் திருச்சோலைகளாலுஞ் சூழப்பட்ட தென்னரங்கம். காவிரி எப்படிப்பட்டது?—வண்டு பாடும் மதுவார்புனல் வந்திழியப்பெற்றது; திருக்காவிரித் தீர்த்தம் மதுவோடுகூடிப் பெருகும்; மதுவில் நசையாலே வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்: 1. "ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமேமிகுந்து உள்தெளிவின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலிற்றீம்புனல், வாக்கு தேனுகர் மாக்களை மானுமே" என்றது காண்க. ... ... (ங)

விளைத்தவெம்போர்விறல்வாளரக்கன் நகர்பாழ்பட *
வளைத்தவல்வில்தடக்கையவனுக்கு இடமென்பரால் *
துளைக்கையானைமருப்புமகிலும் கொணர்ந்துந்தி * முன்
திளைக்குஞ்செல்வப் புனல்காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. (ச

1. கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம் ஆற்றுப்படலம்—21.

துளைக்கை யானை	துதிக்கையையுடைய யானைகளின்
மருப்பும்	தந்தங்களையும்
அகிலும்	அகில் மரங்களையும்
கொணர்ந்து	அடித்துக் கொண்டுவந்து
முன் உந்தி	முன்னே தள்ளி
திளைக்கும்	லீலாரஸமனுபவிக்கின்ற
செல்வம் புனல்	திவ்யமான தீர்த்தத்தை யுடைய
காவிரி	காவேரியினால்
சூழ்	சூழப்பட்ட
தென் அரங்கம்—;	
வெம் போர் விளைத்த	கடுமையான யுத்தத்தை உண்டாக்கின
விறல்	பலிஷ்டனான
வாள் அரக்கன்	வாட்படை வல்லனான இராவணனுடைய
நகர்	நகரமாகிய லங்கை
பாழ்பட	பாழாகும்படியாக
வளைத்த	வளைக்கப்பட்ட
வல் வில் தட கையவனுக்கு	வலியவில்லைத் தடக் கையிலே உடையவனான பெருமானுக்கு
இடம் என்பர்—.	

* * *—பெரும்போரைமூட்டின பெருமிடுக்கனான இராவணனுடைய இலங்காபுரியானது பாழ்பட்டுப்போம்படியாகப் பெருவில்லைவளைத்த பெரு வீரன் வாழுமிடம் காவிரிசூழ்ந்த திருவரங்கம். காவிரி எப்படிப்பட்டது?—யானைத்தந்தங்களையும் அகில்மரங்களையும் தள்ளிக்கொண்டுவந்து விளையாடுவது போன்றுள்ளதாம். ... ... (௪)

வம்புலாங்கூந்தல்மண்டோதரிகாதலன் வான்புக *
அம்புதன்னால்முனிந்த அழகனிடமென்பரால் *
உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டிவணங்கும் * நல்
செம்பொனாரும் மதிள்சூழ்ந்து அழகார்தென்னரங்கமே. (௫)

உம்பர் கோனும்	தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான பிரமனும்
உலகு ஏழும்	ஸப்த லோகங்களும்
வந்து	கிட்டி
ஈண்டி	திரண்டு
வணங்கும்	வணங்கப்பெற்றதாய்
நல் செம் பொன் ஆரும் மதிள் சூழ்ந்து	நல்ல செம்பொன்னோடு ஒத்த மதிள்களால் சூழப்பட்டு
அழகு ஆர்	அழகு பொருந்தியதான
தென் அரங்கம்—;	
வம்பு உலாம் கூந்தல்	வாஸனை உலாவுகின்ற கூந்தலையுடையளான
மண்டோதரி	மந்தோதரிக்கு
காதலன்	கணவனான இராவணன்
வான் புக	வீரஸ்வர்க்கமடையும்படியாக
அம்பு தன்னால்	பாணங்களினால்
முனிந்த	சீறிக் கொன்றொழித்த
அழகன்	வீரச்ரீயையுடையனான இராமபிரானது
இடம் என்பர்—.	

* * *—தனக்கு வாய்த்த மனைவியான மந்தோதரியோடே தான் போக மனுபவித்து வாழலாயிருக்க, விபரீதமான எண்ணங்கொண்ட இராவணன் போர்க்களத்திலே மடிந்து வீரஸ்வர்க்கம் அடையுமாறு அம்புகளைச்செலுத்திச் சித்ரவதஞ்செய்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் வாழுமிடம் தென்னரங்கம். அஃது

எப்படிப்பட்டதென்னில், தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான பிரமனும், அவனாலே படைக்கப்பட்ட ஜகத்தில் உள்ளாரும் திரண்டு வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியானது; உள்ளே சாய்ந்தருளும் பெருமானுக்கு அரணாகப் போரும்படியான திருமதிள்களாலே சூழப்பட்டது. ... ... (ரு)

கலையுடுத்த வகலல்குல் வன்பேய்மகள்தாயென *
முலைகொடுத்தாளுயிருண்டவன் வாழிடமென்பரால் *
குலையெடுத்தகதலிப் பொழிலூடும்வந்துந்தி * முன்
அலையெடுக்கும் புனல்காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. (சா)

குலை எடுத்த	குலைகள் ஓங்கியிருக்கப்பெற்ற
கதலி பொழில் ஊடும்	வாழைத்தோப்புகளினுள்ளே
வந்து	புகுந்து (அம்மரங்களை வேரோடே பறித்துக்கொண்டு)
முன் உந்தி	முன்னே தள்ளி
அலை எடுக்கும்	அலைவீசியடியாநின்ற
புனல்	தீர்த்தத்தையுடைத்தான
காவிரி சூழ்	காவேரியினால் சூழப்பட்ட தென் அரங்கம்—;
கலை உடுத்த	பட்டாடையணிந்த
அகல் அல்குல்	அகன்ற நிதம்பத்தையுடையளான
தாய் என	தாயாகிய யசோதைபோல (வந்து)
முலை கொடுத்தாள்	முலையுண்ணக் கொடுத்தவளான
வன் பேய்மகள்	வலிய (பூதனையென்னும்) பேய்ச்சியினுடைய
உயிர்	பிராணனை
உண்டவன்	உறிஞ்சி உண்ட கண்ணபிரான்
வாழ் இடம்	வாழும் திவ்யதேசம்
என்பர்	என்றுசொல்லுவர்.

* * *—யசோதைப் பிராட்டிபோலே அலங்கரித்துக் கொண்டு பட்டாடையுடுத்து வஞ்சனை வழியாலே நஞ்சு தீற்றிய முலையை வாயிலே உண்ணக் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனை யென்னும் பேய்ச்சியின் உயிரைப் பாலுண்கிற பாவனையிலே உறிஞ்சிக் கவர்ந்துண்ட கண்ணபிரானே ஸ்ரீரங்கநாதனாய்க் கொண்டு வாழுமிடம் காவிரி சூழ்ந்த திருவரங்கம்.

காவிரி எப்படிப்பட்டதென்னில்; ஓங்கின குலைகளை யுடைத்தா யிருந்துள்ள வாழைச் சோலைக்குள்ளே வந்து புகுந்து அவ்வாழை மரங்களை யெல்லாம் வேரோடு பறித்துக்கொண்டு வந்து சுமைதள்ளுவாரைப் போலே தள்ளாநின்றுள்ள நீர்ப்பெருக்கை யுடையது.

கதலி—வடசொல். ... ... (சா)

கஞ்சனெஞ்சுங் கடமல்லரும் சகடமுங்காலினால் *
துஞ்சவென்றசுடராழியான் வாழிடமென்பரால் *
மஞ்சுசேர்மாளிகை நீடகில்புகையும் * மாமறையோர்
செஞ்சொல்வேள்விப்புகையுங்கமழும் தென்னரங்கமே. (எ)

மஞ்சு சேர்	மேகமண்டலத்தை அளாவியிருக்கிற
மாளிகை	மாளிகைகளிலுண்டான
நீடு அகில் புகையும்	அதிகமான அகிற்புகையும்,
மா மறையோர்	சிறந்த வைதிகப்ராமணர்கள்
செம் சொல் வேள்வி	வேதங்களில் விதித்தபடியே நடத்துகிற யாகங்களிலுண்டான
புகையும்	ஹோமதூமமும் (சேர்ந்து)
கமழும்	பரிமளிக்கப்பெற்ற
தென் அரங்கம்	திருவரங்கமானது,—
கஞ்சன் நெஞ்சும்	கம்ஸனுடைய மனமும்
கடு மல்லரும்	கடிய மல்லர்களும்
சகடமும்	சகடாஸுரனும்
துஞ்ச	தொலையும்படி
காலினால்	திருவடியாலே
வென்ற	வென்றொழித்த
சுடர் ஆழியான்	உஜ்வலமான திருவாழியையுடைய பெருமான்
வாழ் இடம் என்பர்	நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் என்று சொல்லுவர்கள்.

* * *—பலவகைகளிலும் தன்னைக் கொல்லப் பாரித்திருந்த கம்ஸனுடைய கொடிய நெஞ்சைக் கெடுத்தவனும், அக்கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு மேல்விழுந்து வந்த மல்லர்களைப் பொடிபடுத்தினவனும், அக்கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரன் ஆவேசித்திருந்த சகடத்தைச் சிதைத்தவனுமான ஆழியான் வாழுமிடம் தென்னரங்கம். அங்குக் கோயிலில் சாய்ந்தருளாநின்ற "ஸர்வகந்த:--ஸர்வகந்த:" என்னப்பட்ட பெருமானுடைய பரிமளத்துக்கு மேலே திருமாளிகைகளின் அகிற்புகையின் பரிமளமும் யாகங்களிலுண்டாகும் ஓமப்புகையின் பரிமளமும் விஞ்சி விளங்குகின்றதாம்.

முன்னடியில் 'காலினால்வென்ற' என்றது—மூன்றிலும் அந்வயிக்கும். சகடத்தைத் திருவடியாற் சிதைத்தது ப்ரஸித்தம்; மல்லர்களையும் மற்போரினாலே வென்றனனாதலால், மற்போராவது ஆயுதங்களின் ஸஹாயமின்றியே தேஹவலிமையே கொண்டு நிகழ்த்தும் போராதலால் அவர்களையும் திருவடிகளினாலுதைத்து வென்றனனாயிற்று. இனி, கஞ்சனுடைய நெஞ்சைத் திருவடியினாலுதைத்து வென்றதாகச் சொன்னது எங்ஙனே கூடுமென்னில், கம்ஸனுடைய கருத்தைத் திருவடியினாற் சிதைத்தானென்பது கம்ஸனைக் காலினாலுதைத்து வென்றமையைக் கூறினவாறேயாம். அன்றியே, நெஞ்சு என்று மார்விடத்தைச் சொன்னதாகவுங் கொள்ளலாம். மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸன்மேல் வேகமாக எழும்பி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில்தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து நன்றாகவுதைத்துக் கொன்றிட்டனனென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. (எ)

ஏனமீனாமையோடு அரியுஞ்சிறுகுறளுமாய் *
தானுமாய தரணித்தலைவனிடமென்பரால் *
வானும்மண்ணும்நிறையப் புகுந்தீண்டிவணங்கும் * நல்
தேனும்பாலுங் கலந்தன்னவர்சேர் தென்னரங்கமே. (அ)

வானும் — விண்ணுலகத்திலுள்ளாரும்
மண்ணும் — மண்ணுலகத்திலுள்ளாரும்
நிறைய புகுந்து — { ஏராளமாக வந்து சேர்ந்து
ஈண்டி — ஒன்றாகத்திரண்டு
வணங்கும் — வணங்கப்பெற்றதும்,
நல் தேனும் பாலும் — { மதுரமான தேனும் பாலும்
கலந்தன்னவர் — { ஒன்றாகச் சேர்ந்தாற் போலே ஏகரஸரா யிருக்கிற பக்தர்கள்
சேர் — { சேர்ந்திருக்கப் பெற்றதுமான
தென் அரங்கம்—;
ஏனம் மீன் ஆமையோடு அரியும் சிறு குறளும் ஆய் — { வராஹமாகவும் மத்ஸ்ய கூர்மமாகவும் நரஸிம்ஹ மாகவும் வாமநனாகவும் திருவவதரித்தவனாய்
தானும் ஆய — { ஸ்ரீராமபிரானாகவும் திருவவதரித்தவனான
தரணி தலைவன் — } ஸர்வலோகேச்வரனுடைய
இடம் என்பர்—.

* * *—பிரளயவெள்ளம் அபஹரித்துக்கொண்டுபோன பூமிப்பிராட்டியை மீட்டுக் கொணருகைக்காக மஹாவராஹமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவனும், வேதங்களைக் கவர்ந்து சென்ற அஸுரனைக் கொன்று அவ்வேதங்களை மீட்டுக் கொணருகைக்காக மத்ஸ்யமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவனும், அமரர்க்கு அமுதளிக்கக் கடல்கடையும்போது மத்தாகநாட்டின மந்தரமலை கடலில் அழுந்திவிடாதபடி அதனைத் தாங்குவதற்காகக் கூர்மரூபியாய்த் திருவவதரித்தவனும், 'தூணிலுமுளன் துரும்பிலுமுளன்' என்று சொன்ன ப்ரஹ்லாதனுடைய வார்த்தையை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டுத் தூணில் நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவனும், இந்திரனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மாவலியின் செருக்கடக்க வாமநமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவனும், துஷ்ட நிக்ரஹமும் சிஷ்டபரிபாலநமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமும் செய்தருள ஸ்ரீராமபிரானாய்த் திருவவதரித்தவனுமான முழுமுதற் கடவுள் வாழுமிடம் திருவரங்கம். பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நெருங்கிப் புகுந்து பணியுமிடம் இது. ஸமரஸர்களாய் வாழ்கின்ற பரமபாகவதர்கள் கூடிக்களிக்குமிடமும் இதுவே.

இரண்டாமடியில், "தானுமாய" என்றது ஸ்ரீராமாவதாரத்தை புட்கொண்டதேயாம். மேலே எட்டாம்பத்தில் தசாவதாரங்களையும் சேர்த்துச் சொல்லுகிற பாசுரத்தில் "மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னுமிராமனாய்த் தானாய்ப், பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியுமானான்றன்னை" என்றதில் ஸ்ரீராமனைச் சொல்லவேண்டுமிடத்துத் 'தானாய்' என்றதும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

தேனும் பாலுங் கலந்தன்னவர்—தேனும் தேனும் கலந்தாற்போலும் பாலும் பாலும் கலந்தாற்போலும் வேற்றுமையின்றியே ஏகரஸமாகக் கலந்திருக்கின்ற பரமரஸிகர்கள் என்றவாறு. 'கலந்தாலன்னவர்' என்பது 'கலந்தன்னவர்' எனத் தொக்கது.

இவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்வது காண்மின்:—" நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாசி தெரியாதே ஒரு

நீராய்ப் பரிமாறு நிற்பர்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்புக்கால் 'பிரிந்துபோகா நின்றோமே!' என்று கண்ணும் கண்ணீருமா யிறே யிருப்பது." என்று .... (அ)

சேயனென்றும் மிகப்பேரியன் நுண்ணேர்மையனாய * இம்
மாயையாருமறியாவகையான் இடமேன்பரால் *
வேயின்முத்தும் மணியுங்கோணர்ந்து ஆர்புனல்காவிரி *
ஆயபோன்மாமதிள்சூழ்ந்து அழகார்தேன்னரங்கமே. (கூ)

வேயின் முத்தும்	மூங்கில்களில் நின்று முதிர்ந்த முத்துக்களையும்
மணியும்	ரத்னங்களையும்
கொணர்ந்து	தள்ளிகொண்டுவந்து
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
புனல்	தீர்த்தத்தையுடைய
காவிரி	திருக்காவேரியாலும்
ஆய	தகுதியான
பொன் மா மதிள்	அழகிய பெரிய திருமதிள்களாலும்
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
அழகு ஆர்	அழகுபொருந்தியிருப்பதான
தென் அரங்கம்—;	

என்றும்	எந்நாளும்
சேயன்	எட்டாமலிருப்பவன்
மிக பெரியன்	மஹாபுருஷன்,
நுண் நேர்மையன்	ஸூக்ஷ்மமான பொருள்களிற் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மத்தன்மை வாய்ந்தவன்,
ஆய	என்றிப்படி சொல்லக் கூடியதான
இ மாயை	இவ்வாச்சரியத்தை
ஆரும் அறியா வகையான்	ஒருவரும் அறியக் கூடாதபடி யிருப்பவனான ஸர்வேச்வரனுடைய
இடம் என்பர்—.	

* * *—சேயனென்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான்,—மிகப் பெரியனென்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான்.—நுண்ணேர்மையன் என்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான் — என்று இங்ஙனே கூட்டி மூன்றுவாக்கியமாக அநுஸந்தித்தால் பொருள் நன்கு விளங்கும். சேயன் என்றால் தூரத்திலிருப்பவன் என்று பொருள்; பரமபதத்தில் வீற்றிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. இவ்விருப்பின் ஆச்சரியத்தை யாரும் அறிய முடியாமை சொன்னபடி. மிகப்பேரியன் என்றது — "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ஸஹஸ்ரபாத்। ஸ பூமிம் விஶ்வதோவ்ருத்வா" என்றும், "விஶ்வதஶ்சக்ஷுருத விஶ்வதோமுகோ விஶ்வதோஹஸ்த உத விஶ்வதஸ்பாத்।" என்றும், "தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய்" என்றும் சொல்லப்பட்ட விராட் ஸ்வரூப நிலைமையைச் சொன்னபடி. இவ்வாச்சரியமும் ஒருவராலுமறிய முடியாதபடி உள்ளவன் என்கை.

நுண்ணேர்மையன் என்றது ஸூக்ஷ்ம வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் மிகவும் ஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபனாக வுள்ளவன் என்றபடி. 1. "பரந்த தண்பரவையுள் நீர்

1. திருவாய்மொழி 1—1—10.

தொறும் பரந்துளன், பரந்த வண்டமிதென நில விசும்பொழிவறக், கரந்த சிலி டந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள்தொறும், கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்கிற படியே அதிஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்களெங்கும் புக்கு வியாபித்துத் தரித்துக் கொண்டு நிற்கையாகிற இந்த சக்தியோகமும் ஆர்க்கும் அறிய வொண்ணாத தென்கை. நேர்மை—நுட்பம். ("நுண்ணேர்மையினுய" என்று ஓதுவர்.) இப்படிப்பட்ட விசித்ர சக்தியுக்தனான பெருமான் வாழுமிடம் தென்னரங்கம். நவமணிகளைக் கொண்டு தள்ளுகின்ற திருக்காவிரியாலும் அழகிய திருமதிள்க ளாலும் சூழப்பெற்றதாம் இது. .... (கூ)

அல்லிமாதரமரும் திருமார்வ னரங்கத்தை *
கல்லின்மன்னுமதிள் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசோல் *
நல்லிசைமாலைகள் நாலிரண்டுமிரண்டுமுடன் *
வல்லவர்தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரே. (கo)

அல்லி மாதர் அமரும்	பூவிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் பொருந்தி வாழப்பெற்ற	சொல்	அருளிச்செய்த
திரு மார்வன்	திருமார்வையுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய	நல் இசை	நல்ல இசையோடு கூடின
அரங்கத்தை	திருவரங்கம்விஷயமாக,—	மாலைகள்	சொல்மாலையாகிய
கல்லின்	கல்லாலே கட்டப்பட்ட	நாலிரண்டும் இரண்டும்	இப்பத்துப் பாட்டுக்களை யும்
மன்னு	திடமாயிருக்கிற	உடன்	கருத்தோடுகூட
மதிள்	மதிளையுடைத்தான	வல்லவர் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
மங்கையர்	திருமங்கை நகரில் உள்ளவர்களுக்கு	உலகு ஆண்டு	இவ்வுலகில் (கோயில் வாழ்ச் சியை) அநுபவித்து
கோன்	தலைவரான	பின்	இவ்வுடல் நீங்கினபிறகு
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	வான் உலகு ஆள்வர்	பரமபதாநுபவத்தைப் பெறக்கடவர்.

* * *—பூவிற்பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் அப்பூவை விட்டிட்டு, போக்ய தாதிசயத்தைக் கண்டு ஈடுபட்டு நித்யவாஸஸ்தலமாகக் கொண்ட திருமார்பு படைத்த பெருமானுறையுமிடமான திருவரங்கம் பெரியகோயில் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை அர்த்தா நுஸந்தாநத்தோடு கற்பவர்கள் உபய விபூதியையும் ஆளப்பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

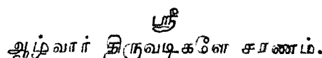
ஈற்றடியில் 'உலகாண்டு' என்றதற்கு—"கோயிலிலேயிருந்து அநு பவித்து" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானமருளினர். திருவரங் கத்தில் வாழ்ச்சியே உலகாட்சியாம் என்று திருவுள்ளம்.

நாலிரண்டு—நாலாலே பெருக்கப்பட்ட இரண்டு; எனவே எட்டு ஆயிற்று.

அடிவரவு:—உந்தி வையம் பண்டு விளைத்த வம்பு கலை கஞ்சன் ஏனம் சேயன் அல்லி வெருவாதாள்.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,

வெருவாதாள்வாய்வெருவி.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியும் இத்திருமொழியும் மேல்மூன்று திருமொழிகளும் ஆக ஐந்து திருமொழிகள் திருவரங்கம் பெரியகோயில் மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகங்கள். கீழ்த்திருமொழி தாமான தன்மையிலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இத்திருமொழி அந்யாபதேசத்தாலே அமைந்தது. அதாவது—தாம் ஒரு பெண்பிள்ளையின் நிலைமையை அடைந்தாராய் [பரகாலநாயகியென்று பேர்பெற்று]த் தம்முடைய செய்திகளையும் ஸ்ரீரங்கநாதன் திறத்தில் தமக்குண்டான ப்ராவண்யத்தையும் திருத்தாயார் எடுத்துரைப்பதான ஸந்நிவேசத்திலே இத்திருமொழி அமைக்கப்பட்டது.

அழகிய மணவாளனை அநுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான அளவற்ற அபிநிவேசம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும். ...

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே! வேங்கடமே! என்கின்றாளால் *
மருவாளாலென்குடங்கால் வாள்நெடுங்கண்துயில்மறந்தாள் * வண்டார் கொண்ட
லுருவாளன் வானவர்தமுயிராளன் ஒலிதிரைநீர்ப்பௌவம் கொண்ட
திருவாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சிந்திக்கேனே? (க)

(என் பெண் பிள்ளையானவள்)

வெருவாதாள்	அஞ்சாதவளாய்க் கொண்டு
வாய் வெருவி	வாய்பிதற்றுகின்றவளாய்
வேங்கடமே வேங்கடமே	என்கின்றாள்—;
என்குடங்கால்	எனது மடியில்
மருவாள்	பொருந்துகின்றிலள் ;
வாள் நெடு கண்	வாள்போன்று நீண்ட கண்களிலே
துயில்	உறக்கத்தை
மறந்தாள்	மறந்துவிட்டாள் ;
வண்டு	வண்டுபோலவும்
ஆர்கொண்டல்	பூர்ண மேகம்போலவும்
உரு ஆளன்	திருவுருவமுடையவனும்
வானவர் தம் உயிர் ஆளன்	நித்யஸூரிகளுக்கு உயிராயிருப்பவனும்
ஒலி திரை நீர்	கோஷிக்கின்ற அலைநீர் பொருந்திய
பௌவம்	கடலில் நின்றும்
கொண்ட	கொள்ளப்பட்ட
திரு ஆளன்	பிராட்டியை ஆள்பவனுமான எம்பெருமான்
என் மகளை	எனது பெண்பிள்ளை திறத்து
செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
நான்எங்ஙனம் சிந்திக்கேன்	நான் நினைக்கத்தான் முடியுமோ ?

* * *—திருமங்கையாழ்வாராகிற பரகாலநாயகியைப் பெற்றெடுத்த திருத்தாயார், திருவரங்கநாதன் திறத்திலே தன் மகள் காதல்கொண்டு பித்

தேறிக்கிடக்கும்படியை ஒவ்வொரு பாட்டில் ஒவ்வொரு வகையாகப்பேசி ‘இப்பாடு படுத்தினனே எம்பெருமான்’ என்பதாய்ச் செல்லுகிறது.

இப்போது அழகிய மணவாளன் விஷயமாக ப்ராவண்யம் செல்லாநிற்க, திருவேங்கட மலையின் ப்ரஸ்தாவத்துக்குக் காரணமில்லையே; ‘வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால்’ என்றன்றோ மூலமிருக்கிறது; இது திருவரங்கப் பதிகமேயன்றித் திருவேங்கடப் பதிகமன்றே; அப்படியிருக்க, ‘வேங்கடமே வேங்கடமே’ யென்கைக்கு நிதானமேது? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்; கேண்மின்:—மேலுலகத்திலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யநகரமே இம்மண்ணுலகில் திருவரங்கமாகவும், அவ்விடத்துள்ள விராஜாநதியே திருக்காவேரியாகவும், பரவாஸுதேவனே ஸ்ரீரங்கநாதனாகவும் அவதரித்ததாக மஹர்ஷிகளும் நம் பூருவர்களும் சொல்லுவர்கள்; பரமபதநாதன் திருவரங்கத்திலே வந்து புகுவதற்காக அங்கு நின்றும் பயணமெடுத்துவிட்டு எழுந்தருளுமடைவிலே திருவேங்கடமலையிலே சிறிது இளைப்பாறநின்று, பின்பு திருவரங்கத்திலேவந்து சாய்ந்தருளினதாக நிர்வஹிப்பதொரு புடையுண்டு: திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான் திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் முதற்பாட்டில் “விண்ணவர்கோன் விரையார் பொழில் வேங்கடவன்” என்றார்; இதனால், விண்ணவர்கோனான தன்மையில் நின்றும் வேங்கடவனான தன்மைக்கு வந்தமை சொல்லிற்று. மேல் மூன்றாம் பாட்டில் “மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான் அரங்கத்தரவினணையான்” என்றார்; இதனால் திருவேங்கடமலையில் நின்றும் திருவரங்கத்திலேவந்து பொருந்தினமை சொல்லிற்று. மேலும், திருவேங்கடமுடையான் நின்ற திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிக்கின்றமையால் ‘வெளிப்பயணத்துக்காக நிற்கிறப்போலிருக்கிறது’ என்று தோற்றக்கூடியதாதலாலும், திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிக்கின்றமையால் ‘இனி எங்கும் போக நினைவில்லை’ என்று தோற்றக்கூடியதாதலாலும், பரமபதத்திலிருந்து வருமடைவிலே திருமலையிலேநின்று கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தானென்று நிர்வஹிப்பதில் பொருத்தம் நன்கேயுள்ளது. ஆக, திருவரங்கத்துக்கும் மூலகந்தம் திருமலையாதலால் இப்போது திருவரங்கத்திலே ஆழ்வார்க்குண்டான ப்ராவண்யாதிசயம் அதற்கு வேர்ப்பற்றான திருமலையளவும் சென்றதனால் ‘வேங்கடமே வேங்கடமே’ என்றது பிரகிருதத்திற்குப் பொருந்தவற்றே. இதனைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் சுருங்க வருளிச்செய்த அழகு காண்மின்—“[வெருவாதாளித்யாதி.] பெரிய பெருமாளுடைய இங்குத்தை வரவாறே பிடித்து ஆற்றாமைக் குடலாம்படி காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம்.” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

வெருவாதாள்வாய்வெருவி = வெருவுதல்—அஞ்சுதல்; சிறிதும் அஞ்சாமல் வேங்கடமே வேங்கடமேயென்று வாய் பிதற்றுகின்றாளாம்; கணவனுடைய ஊரின் பேரை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதற்குக் கூச்சங்கொள்ளவேண்டியிருக்க, இவள் கூசாமல் சொல்லுகின்றாளே! இஃது என்ன ஸாஹஸம்!! என்கை.

'வேங்கடமே' என்று சொல்லி வேங்கடவனையும் சொல்லாமே இவள்; வேங்கடவன் வரையில் போகமாட்டுகின்றிலள் இவள். 'வேங்கடமே வேங்கடமே என்று பலகாலும் திருமலையையே சொல்லிக் கதறுகின்றாள். ஆல்—பெண் பிள்ளையினுடைய வாய்வெருவுதலின் இனிமையைக் காட்டும் இவ்விடைச் சொல்.

பட்டர் அடிக்கடி 'அழகிய மணவாளப்பெருமாள்!' என்றும், அனந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடையான்!' என்றும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருப்பர்களாம். அவ்வநுஸந்தாநத்தில் அவர்களுடைய ஊற்றமெல்லாம் நன்கு விளங்காநிற்குமாம்; அதுபோலவே பரகாலநாயகியின் 'வேங்கடமே வேங்கடமே' என்ற அநுஸந்தாநத்திலும் விலக்ஷணமான போக்யதை பொலியநிற்குமென்னுமிடம் ஆல் என்பதில் தோன்றும்.

என் குடங்கால் மருவாளால்=இவளை மடியிலே எடுத்துவைத்துக்கொண்டு லௌகிகப்பேச்சுகளாலே இவளது நினைவைமாற்றி ஆற்றுவோமென்று பார்த்தாலும் இவள் என் மடியில் பொருந்தமாட்டுகின்றிலள், என் மடியிலே யிருப்பதுதவிர வேறொன்றையு மறியாதிருந்த இவளுக்கு இப்போது என்மடி நெருப்புப்போலாயிற்றே! என்ற வருத்தந்தோன்ற இங்கு ஆல் என்றது.

வாள்நெடுங்கண் துயில்மறந்தாள்=இவள் நமது மடியில் பொருந்தாவிடினும் இவளைப் படுக்கையிலேகிடத்தி உறங்கப்பண்ணியாவது நினைவைத் தவிர்ப்போம் என்று பார்த்தாலோ, உறக்கங்கொள்வதை அடியோடு மறந்திட்டாள். 1. "தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே" என்னும்படியாக ஆனாள். உறக்கம் என்னுங் காரியத்தை இனி இவளுக்குப் புதிதாகக் கற்பிக்கவேண்டியதாயிற்று.

ஆக முன்னடிகளாற் சொல்லிற்றாயிற் றென்னென்னில்; நான் ஒருவர்க்கு மஞ்சாமலும் ஒரு நொடிப்பொழுதும் கண்ணுறங்காமலும் ஆபாஸபந்துக்களிடத்துப் பற்று வையாமலும் திருவேங்கடமலை தன்னையே வாய்வெருவிக் கொண்டிருக்கிறே னென்று ஆழ்வார் தமது நிலைமையைத் தாம் வெளியிட்டுக் கொண்டாராயிற்று.

தமக்கு இப்படிப்பட்ட பகவத் விஷய ப்ராவண்யம் வாய்த்ததற்கு அவனுடைய வைலக்ஷண்யமே காரணம்; அவனே இதற்கு க்ருஷிபண்ணினானென்பன பின்னடிகள். வண்டார்கொண்ட லுருவாளன்=எம்பெருமானுடைய திருவுருவத்திற்கு வண்டையும் உவமை கூறுவதுண்டாதலால் வண்டுபோலவும் ஆர்ந்த மேகம் போலவும் வடிவுபடைத்தவன் என்கிறது. அன்றியே, உள்ளுள்ள நீரின் போக்யதையினால் கிட்ட இழுக்கப்பட்ட வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற மேகம் போலு முருவத்தன் என்னவுமாம். பௌவங்கொண்ட திருவாளன் என்மகளை=தன்னுடைய விலக்ஷணமான வடிவைக்காட்டி முன்பு திருப்பாற்கடலில் நின்றும் ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கொள்ளை கொண்டான், இன்று ஸம்ஸாரக் கடலில்

1. திருவிருத்தம் 97.

நின்றும் என் பெண்பிள்ளையைக் கொள்ளை கொண்டான். எப்போதும் இவனுக்குப் பெண் பிள்ளைகளைக் கொள்ளை கொள்வதே பணிபோலும்.

[இப்பெண் இப்போது தாய்வசத்தில்தானேயிருக்கிறாள், கொள்ளைகொண்டதாக எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்னில், முன்னடிகளிற் கூறிய நிலைமைகளை விளைத்ததற்கு மேற்பட, கொள்ளை கொள்வதென்பது வேறொன்றுண்டோ? ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆளாகாதபடி செய்யுமத்தனையே கொள்ளை கொண்டவாறும்.]

எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே?—எம்பெருமானுடைய ஸ்வீகாரத்திற்கு இவள் இலக்காகப் பெற்ற பெருமை ஒருவரால் இன்னவிதமென்று சிந்திக்கக் கூடியதோ? நெடுநாளாக நடந்துவருகின்ற ஸம்ஸாரத்திலே இன்று இப்படிப் பட்ட பகவத் விஷயீகாரம் வாய்த்ததென்றால் இதற்குக்காரணம் அந்தப் பகவானும் அறியான்; இப்பெண்ணுமறியாள்; கரையிலே நிற்கிற நான் எங்ஙனே அறிவேன்? என்கிறாள்போலும் தாய். ... . (க)

கலையாளா வகலல்குல் கனவளையுங்கையாளா வென்செய்கேன் நான்? *
விலையாளா வடியேனை வேண்டுதியோ? வேண்டாயோ வென்னும் * மெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம்தலையாளன் மராமரமேழெய்தவென்றிச்
சிலையாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சிந்திக்கேனே? (உ)

அகல் அல்குல்	அகன்ற நிதம்பமானது
கலை	வஸ்த்ரத்தை
ஆளா	தரிக்கின்றதில்லை;
கை	கைகளானவை
கனம் வளையும் ஆளா	பொன் வளைகளை ஆள்கின்றனவில்லை;
நான் என் செய்கேன்	(இதற்கு) நான் என்ன பண்ணுவேன்?:
அடியேனை	"அடியவளாகிய என்னை
விலை ஆள் ஆ	பிறர்க்கு விற்கவும் உரிய வேலைக்காரியாக (க் கொள்ள)
வேண்டுதியோ	திருவுள்ளம் பற்றுவாயோ?
வேண்டாயோ	மாட்டாயோ?"
என்னும்	என்கிறாள்;
மெய்யம் மலை ஆளன்	திருமெய்யமலையை இருப்பிடமாக வுடையவனும்
வானவர் தம் தலையாளன்	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனுயிருப்பவனும்
ஏழ் மராமரம் எய்த	ஸப்தஸாலவ்ருக்ஷங்களைத் துளைத்த
வென்றி	ஜய சீலமான
சிலை ஆளன்	அம்பை உடையனுமான பெருமான்
என் மகளை செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேன்—.	

* * *—உலகத்திலே ஸாமாந்யனான ஒரு க்ஷுத்ரபுருஷனிடத்தில் காதல் கொண்ட மாதர் அவனுடைய விரஹத்தினால் மேனி மெலிந்து வருந்துவதாகக் காணும்போது ஸாக்ஷாத் புருஷோத்தமனிடத்தில் பெரும் பித்துக்கொண்ட போன்பர்க்கு அந்த எம்பெருமானுடைய விரஹத்தில் சரீரம் க்ருசமாயொழியக் கேட்கவேணுமோ? அப்படி சரீரம் மெலிந்தமை கூறுவது முதலடி. உடல் மெலிந்துபோகவே அரையில் வஸ்த்ரமும் கையில்வளைகளும் தங்கமாட்டாமல்

கழன்றொழியுமாதலால் அதனைச்சொன்ன முகத்தால் மேனிமெலிவு சொல்லிற்றாயிற்று. ஒருபேச்சுப் பேசவும் சக்தியில்லாதபடி மேனி மெலிந்திருக்கச் செய்தேயும் இவளுடைய வாய்ப்பேச்சின் வீறு இருக்கும்படி காண்மின்—'விலையாளாவடியேனை வேண்டுதியோ வேண்டாயோ?' என்கிறாள் எம்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்தி. அதாவது—'என்னை உனக்கே அற்றுத்தீர்ந்த அடியவளாக ஆக்கிக்கொள்ள எண்ணமுண்டா இல்லையா? சொல்லிவிடு' என்று துணிவாகக் கேட்கிறாள். 'விலையாளாவடியேனை' என்பதற்கு இரண்டுபடியாகப் பொருள் கொள்ளலாம்;—'அடியேனை விலையாளா வேண்டுதியோ?' என்று அந்வயித்து, 1. "கேசவா புருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று, பேசுவாரடியார்கள் எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே" என்றும் 2. "ஹரிஹஸ்தாலஸ்ரு ஸிகா꞉ வாஸஸம் க்ஷயிஷ்யா ஹம்ஸ்யா ஸஹிஷ்யே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறர்க்கு விலைக்குவிற்கவுமாம்படி உரிமைப்படுவதே சேஷத்வ காஷ்டையாகையால் அப்படிப்பட்ட அடியவர்க்கு 'விலையாள்' என்று பெயர் என்றுகொண்டு அடியேனை விலையாளாக வைத்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமுண்டோ? இல்லையோ? என்று கேட்பதாகக் கொள்க அன்றியே விலையாளா என்பதை நேரே அடியேனுக்கு விசேஷணமாக்கி, விலையாளாவடியேனை=பிறர்க்கு விலைக்கு ஆட்படமாட்டாத அடியேனை—பிறர்க்கு இழிதொழில்செய்து கூலிபெற்று வயிறுவளர்க்கின்ற மற்றவர்களைப் போலல்லாத அடியேனை, வேண்டுதியோ வேண்டாயோ—திருவுள்ளமுவந்து பற்றுவாயோ மாட்டாயோ? என்கிறாள் என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்.

இப்படி இவள் மேனிமெலிந்து போகவும் பெரியபெரிய பேச்சுக்கள் பேசவும் நேர்ந்தது அப்பெருமான் படுத்தினபாடு என்கிறது பின்னடிகளில். (உ)

மானையமென்னோக்கி வாள்நெடுங்கண்ணீர்மல்கும்வளையும்சோரும் *
தேனையநறுந்துழாயலங்கலின் திறம்பேசி யுறங்காள்காண்மின் *
கானையன்கடிமனையில் தயிருண்டுநெய்பருக நந்தன்பெற்ற
ஆனையன் * என்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (ங)

மான் ஆய மென் நோக்கி	மானின் நோக்குப்போன்ற அழகியநோக்கை உடையளான என்மகள்,	நறு துழாய்	மணம்மிக்க திருத்துழாயினாலாகிய
வாள் நெடு கண் நீர் மல்கும்	ஒளிபொருந்திய நீண்ட கண்கள் நீர் நிரம்பப் பெற்றிருக்கின்றாள்;	அலங்கலின்	மாலையினுடைய
		திறம்	பரிசுகளை
		பேசி	சொல்லிக்கொண்டு
		உறங்காள்	உறக்கமற்றிருக்கின்றாள்;
வளையும்	(இவளது) வளைகளும்	காண்மின்	(இந்நிலைமையைக்) கண்கொண்டுபாருங்கள்;
சோரும்	(கையில் நின்று) நழுவாநின்றன;	கான் ஆயன்	காட்டிலே திரியுமவனும்
தேனைய	தேனைக்கொண்ட	கடி மனையில்	காவலுள்ள வீடுகளிலும்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4—4—10. 2. யதிராஜஸப்ததி.

தயிர் உண்டு	தயிரை உட்கொண்டு	என் மகளை செய்தனகள்	என் பெண்பிள்ளையைப் பண்ணினபடிகளை
நெய் பருக	நெய்யைக் குடிக்கும்படியாக		அம்மனைமீர் அறிகிலேன்—.
நந்தன் பெற்ற	நந்தகோபர் பெற்ற		
ஆன் ஆயன்	கோபாலக்ருஷ்ணனுமான பெருமான்		

* * *—இப் பெண்பிள்ளையின் கண்ணழகை நான் என்சொல்வேன்!; இக்கண்ணழகிலே யீடுபட்டு அப்பெருமான் ஊணுமுறக்கமுமில்லாமல் வருந்த வேண்டியிருக்க, அவன் திறத்திலீடுபட்டு இவள் வருந்துகிறாளே, திருமலையருவி போலே கண்களில் நீர் தாரைதாரையாகப் பெருகுகின்றமை காண்மின்; கைவளை கள் கழன்றொழிவது காண்மின்; 'பெண்ணே! படுக்கையிற்கிடந்து உறங்கு; உறங்கினையாகில் கண்ணீர்ப் பெருக்கு மாறும்' என்று நான் சொன்னாலும், என் பேச்சைச் சிறிதும் செவியேற்காது "எம்பெருமான் அணிந்துள்ள திருத்துழா யின் தேன்வெள்ளத்தை என்சொல்வேன்! அதன்செவ்வியை என்சொல்வேன்! அதன் தொடையழகை என்சொல்வேன்! அதன் குளிர்த்தியை என்சொல் வேன்! அதன் பரிமளத்தை என்சொல்வேன்!" என்றிப்படி அவனது திருத் துழாயின் திறங்களை வாய்வெருவிக் கொண்டிருக்கின்றாளே யன்றிச் சிறிதும் கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றிலள்.

இவளை இப்பாடுபடுத்தினவன் கோபாலகிருஷ்ணனென்கிறாள் பின்னடி களில். கானயன்—"கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்போம்" என் கிறபடியே கற்றநிரைகளை யோட்டிக்கொண்டு காட்டிலே திரியவேண்டிய சாதி யிற் பிறந்தவன். (இவ்விடத்தில் ஆயன் என்பது இடையனென்ற பொருளில் வந்ததன்று; கானயன்—காட்டிலேயானவன் என்று பொருள்.) "கானயர் கடி மனையில்" என்று பாடமிருப்பின் அழகியதாம்; வியாக்கியானமும் பெரியோர் களின் பாடமும் அப்படிக்கில்லை-என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச் செய்யும்படி.

மனைகள்தோறும் களவுவழியிற்புகுந்து தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றைத் திருடி யுண்டு வயிறு வளர்ப்பதற்காகக் கண்ணனை நந்தகோபன் பிள்ளையாகப் பெற்றானென்று கேட்டிருந்தேன்; அப்படியில்லைபோலும்; என் மகளை இப் பாடு படுத்துவதற்கென்றே நந்தன் நோன்பு நோற்றுப் பிள்ளை பெற்றான் போலும்! என்ற கருத்துத்தோன்றத் "தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன்பெற்ற ஆனய னென்மகளைச் செய்தனகள்" எனப்பட்டது. 'கண்ணனுக்குக் காட்டிலே திரிய வும் கவ்யங்களைத் திருடியுண்ணவுமே தெரியும்; வேறொரு நாகரிகத்தன்மையும் தெரியாது' என்றிருந்தேன்; இன்றுதான் 'அவனுக்கு இவ்வளவு வல்லமை யுண்டு, ரஸிகத்வமுண்டு, ச்ருங்கார விலாஸ ஸாமர்த்தியமுண்டு' என்றுணர்ந் தேன் என்பதாகவும் இதில் தொனிக்கும். கடிமனை=கட்டுங் காவலுமான மனை என்றபடி. அம்மனைமீர்! என்றது அயல்வீட்டுப் பெண்களை. .... (ரு)

தாய்வாயிற்சொற்கேளாள் தன்னுயத்தோ டணையாள் தடமென்கொங்கை யே * ஆரச்சாந்தணியாள் எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும் * பேய்மாயமுலையுண் டிவ்வுலகுண்டபெருவயிற்றன் பேசில்நங்காய்! * மாமாயனென்மகளைச்செய்தனகள் மங்கைமீர்! மதிக்கிலேனே. (௪)

நங்காய்!, மங்கைமீர்!—;

தாய் வாயில் சொல்	தாயாகிய என்னுடைய வாய்ச் சொல்லை
கேளாள்	(என்மகள்) கேட்பதில்லை;
தன் ஆயத்தோடு	தனது தோழிமார்களுடனே
அணையாள்	கூடுவதில்லை;
தட மென் கொங்கையே	பருத்து மெல்லிதான (தனது) முலைகளையும்
ஆர	அழகாக
சாந்து	சந்தனத்தினால்
அணியாள்	(முன்புபோல) அலங்கரிக்கின்றாளில்லை;
எம்பெருமான் திரு அரங்கம் எங்கே என்னும்	'என் ஸ்வாமி யெழுந்தருளியிருக்கிற திருவரங்கம் எங்கே?' என்கிறாள்;
பேய்	பேய்ச்சியான பூதனை
மாய	முடியும்படியாக
முலை உண்டு	(அவளது) முலைப்பாலைப் பருகி
இ உலகு உண்ட பெரு வயிற்றன்	இவ்வுலகங்களையும் அமுது செய்த பெரிய திருவயிற்றையுடையனான
மா மாயன்	மிக்க ஆச்சர்ய பூதன்
என் மகளை செய்தனகள்	என் பெண்பிள்ளைக்குச் செய்தவற்றை
பேசில்	சொல்லப்புகுந்தால்
மதிக்கிலேன்	அளவிட்டுச் சொல்ல மாட்டுகின்றிலேன்.

* * *—நேற்றுவரையில் இவளுடைய போதுபோக்கு ஒருவகையாயிருந்தது; இன்று வேறுபட்டுவிட்டது. என் வார்த்தையில் இவள் வைத்திருந்த மதிப்பு சொல்லிமுடியாது; நான் காலாலே ஏவினதைத் தலையாலே செய்து தீரும்படி அவ்வளவு கௌரவம் என் பேச்சில் வஹித்திருந்த விவள் இன்று என் வார்த்தையைச் செவி தாழ்த்துக் கேட்பதுஞ் செய்கின்றிலள். என்னிலும் மிக்க அன்பு பாராட்டி யிருந்தாள் தோழிமார் பக்கல்; அவர்களைவிட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிரியாதிருந்த விவளுக்கு இப்போது 'தோழிமார்' என்றால் விஷமாயிராநின்றதே. ஆகவே, தோழிமாரைக்கொண்டு இவளைத் திருத்திக்கொள்வோம் என்று நினைக்கவும் அவகாசமில்லையாயிற்று. ஆயம்—தோழியர்.

தடமென்கொங்கையே ஆரச்சாந்தணியாள்=அழகுபெறத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதிலும் விருப்பமற்றாள். 'நமது கணவன் நம்மை இப்படி உபேக்ஷித்திருக்க நமக்கு அலங்காரமேதுக்கு?' என்று வெறுப்புற்றுக் கிடக்கிறாளென்கை. எம்பெருமான் திடீரென்று தன்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்க வந்து சேர்ந்தால் அப்போது அவனது திருவுள்ளமுகக்கும்படி முன்னடியே முலைத்தடங்களை அலங்கரித்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருந்தும் விரஹவ்யஸநத்தினால்

அது செய்யமாட்டாதே கிடக்கிறாளென்கை. மென்கொங்கை=ஸ்தநங்களுக்கு வன்மை இலக்கணமாயிருக்க மென்மையையிட்டுக் கூறினதென்? என்னில், இங்குச்சொன்ன மென்மையாவது விரஹத்தைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாமை. 'இவன் ஸுகுமாரன்' என்றால் 'பசி பொறுக்கமாட்டாதவன்' என்று பொருள்படுதல்போல. (இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள ஏகாரம்-பாதம் பூரிப்பது.)

பேய்மாயமுலையுண்டு=பேய்ச்சியினுடைய மாயமுலையை—விஷந்தடவப் பெற்று க்ருத்ரிமமான முலையை, என்றுமுரைக்கலாம். எம்பெருமானால் தன் மகளுக்கு நேர்ந்த நிலைமைகளை முதலில் ஒருத்தியோடே சொல்லத் தொடங்கி 'நங்காய்' என ஒருமையாக விளித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் க்ரமேண பல மாதர் வந்து கூடி நின்றமையால் 'மங்கைமீர்!' எனப் பன்மையாக விளித்து முடித்தாள் திருத்தாய். ... ... (௪)

பூண்முலைமேல்சாந்தணியாள் பொருகயற்கண்மையெழுதாள் பூவைபேணாள் *
ஏணறியாளெத்தனையும் எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும் *
நாண்மலராள் நாயகனாய் நாமறிய வாய்ப்பாடிவளர்ந்தநம்பி *
ஆண்மகனாயென்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (௫)

பூண் முலை மேல்	ஆபரணங்களணிந்த முலையின்மேல்
சாந்து	சந்தனத்தை
அணியாள்	பூசுகின்றாளில்லை;
பொரு கயல் கண்	ஒன்றோடொன்று சண்டை செய்யுமிரண்டு மீன்கள் போன்றுள்ள கண்களிலே
மை எழுதாள்	மையிட்டுக் கொள்ளுகிறாளில்லை;
பூவை பேணாள்	(தான் வளர்த்துக் கொண்டிருந்த) பூவைப் பட்சியையும் ஆதரிக்கின்றாளில்லை;
எத்தனையும்	எந்த வஸ்துவையும்
ஏண் அறியாள்	நெஞ்சினால் நினைக்கின்றாளில்லை;
எம் பெருமான் திருஅரங்கம் எங்கே என்னும்	'என்ஸ்வாமியின் திருவரங்கம் எங்கே?' என்பதொரு வார்த்தையையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்;
நாள் மலராள் நாயகன் ஆய்	செவ்வித்தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனும்
நாம் அறிய ஆய்ப்பாடி வளர்ந்த நம்பி	நமக்கெல்லாம் தெரியும்படியாகத் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தவனுமான பெருமான்
ஆண் மகன் ஆய்	பெரிய ஆண்பிள்ளையாய்க் கொண்டு

என் மகளை செய்தனகள் அம்மனைமீர் அறிகிலேன்—.

* * *—சிறுமிகட்கு லக்ஷணமாக முலைத்தடத்தில் சந்தனமணிந்துகொள்வதும் கண்களில் மையிட்டுக்கொள்வதும் விளையாட்டுக் கருவிகளினால் போது போக்குவதும் என் மகட்கு மாறிவிட்டது. எம்பெருமான் விரும்பிவந்து அணையப்பெறாத இம்முலைகட்கு அலங்காரம் வேணுமோ? என்று வெறுப்புற்றுப் பூண்முலைமேல் சாந்தணியாள்; அல்லும்பகலும் அழுதுகொண்டே போதுபோக்கும்படியாக நம்மை எம்பெருமான் செய்துவிட்டானாதலால் அழுங்

கண்களுக்கு அஞ்சனமில்லாமை ஒரு குறையோவென்று மனம் நொந்து போரு கயற்கண்மையெழுதாள்.

பூவைபேணுள்=பூவையென்று—கிளி, குயில், நாகணவாயப்புள்—இவற்றுக் குப் பெயர். சிறுமியர் லீலார்த்தமாகச் சில பறவைகளை வளர்த்துப் போது போக்குவதுண்டு. நேற்றுவரையில் இப்பாகாலநாயகியும் அங்ஙனமே போது போக்கா நின்றிருந்தவள் இன்று அதனருகுஞ் செல்கின்றிலள். விஷத்தைப் பார்ப்பதுபோல் அதனைப் பார்க்கிருள். எத்தனையும் ஏணறியாள்=இந்த லோகத் தைப்பற்றின சிந்தையே இவளுக்கில்லை என்றபடி. ஏண்—எண்ணுதல்; முத னிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?' என்கிற வார்த்தையொன்றே தொடர்ந்து வருகின்றது.

இவளை இப்பாடு படுத்தினவன் ஆரென்ன, 'ச்ரிய:பதி' என்று ஒருபெண் மகளைக்கொண்டே தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படி யிருப்பவனாய், நமக்கெல்லாம் நன்கு தெரியும்படியாகத் திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் வாரி விழுங்கி மச் சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக் கச்சொடுபட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி நிச்சலும் தீமைகள்செய்து திரிந்தவொருவனே இன்று பெரிய ஆண்பிள்ளைத்தனங்காட்டி என்மகளை இங்ஙனே செய்தானென்கிருள் திருத்தாய். ... . (ரு)

தாதாடுவனமாலை தாராேனா? என்றென்றேதளர்ந்தாள் காண்மின் *
யாதானுமொன்றுரைக்கில் எம்பெருமான் திருவரங்கமென்னும் * பூமேல்
மாதாளன் குடமாடிமதுசூதன் மன்னர்க்காய் முன்னம்சென்ற
தூதாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சொல்லுகேனே? (சு)

தாது ஆடு வனமாலை	'தாதுகள் நிரம்பிய வனமாலையை
தாராேனா	எனக்குத் தந்தருளமாட்டானோ?'
என்று என்று	என்று பலகால்சொல்லி
தளர்ந்தாள்	சோர்வடைந்தாள்;
யாதானும் ஒன்று உரைக்கில்	(அவளுக்கு அடக்க முண்டாகும்படி நாம்) ஏதாவதொரு வார்த்தை சொன்னால் (அதற்கு மறுமொழியாக)
எம் பெருமான் திரு அரங்கம் என்னும்	'எம்பெருமான் திருவரங்கம்' என்கிற வார்த்தையொன்றே சொல்லுகின்றாள்;

பூ மேல் மாது ஆளன்	பூவிற்பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லபனும்
குடம் ஆடி	குடக்கூத்தாடினவனும்
மதுசூதன்	மது வென்னுமசுரனைக் கொன்றவனும்
முன்னம்	முன்பொருகால்
மன்னர்க்கு ஆய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
தூது சென்ற	தூதுநடந்தவனுமான
ஆளன்	ஸ்வாமி

என்மகளை செய்தனகள் நான் எங்ஙனம் சொல்லுகேன்?—.

* * *—என் மகள் ஓச்சலொழிவின்றியே கலகலவென்று எதையேனும் பேசிக்கொண்டிருப்பளே; அப்படிப்பட்ட இவளுடைய பேச்செல்லாம் ஓய்ந்து

விட்டது; 1. "அவன் மார்வணிந்த வனமாலை வஞ்சியாதே தருமாகில் மார்வில் கொணர்ந்து புரட்டீரே" என்றாற்போலே அவ்வளவு வார்த்தையும் சொல்ல மாட்டாதாளாய் 'வனமாலை தாராரோ?' என்கிற இவ்வளவு வார்த்தையே சொல்லிக்கொண்டு தளர்கின்றாள். 'நங்காய்! இப்படிப்பட்ட தளர்ச்சி உனக்குத் தகாது' என்று ஹிதமாக நாம் ஏதாவது சொல்லத் தொடங்கினால் நம் வார்த்தை காதில் விழவொண்ணாதபடி காதைமூடிக்கொண்டு 'திருவரங்கம், பெரிய கோயில்' என்று கம்பீரமாக மிடற்றோசை செய்கின்றாள்.

வனமாலை=" ஆஜாநுலம்பிநீ யாமாலா ஸர்வர்துகுஸுமோஜ்ஜ்வலா — மத்யே ஸ்தூலகதம்பாட்யா வநமாலேதி ஸா ஸ்ம்ருதா" என்பர் வடநூலார்; திருமாலின் திருத்தோளிலிருந்து திருவடியளவும் தொங்குகின்ற மாலை வனமாலை யெனப்படும். இனி, வனம் என்பதற்குள்ள பல பொருள்களில், அழகு என்னும் பொருளையும் துளவு என்னும் பொருளையும் விவக்ஷித்து, 'அழகிய மாலை' என்றாவது 'திருத்துழாய்மாலை' என்றாவது பொருள் கொள்வதும் நன்றே. 'வனம்' என்ற வடசொல்லுக்குக் 'காடு' என்று பொருளாதலால், காட்டுப் பூக்களினால் தொடுத்தமாலை என்றும் கொள்ளலாம். இது கண்ணபிரானுக்கு அமைவது. "காடுகளூடுபோய்....கார்க்கோடல் பூச்சூடி வருகின்ற தாமோதரா."

இவளை இங்ஙனே செய்வித்தவன் யாவனென்னில்; பூமேல் மாதாளன்= பரமஸுகுமாரமான தாமரைப்பூவின்மேல் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பிராட்டி 'இது நெருப்பு' என்று அந்த மலரை விட்டிட்டுத் தன் மார்விலே வந்து சேரும்படியாக அவளை அபஹரித்துக் கொண்டவன். குடமாடி='நமக்கு ஒருத்தி போருமோ? ஊரிலுள்ள பெண்களெல்லாரும் வேண்டாவோ' என்று குடக்கூத்தாடுகிற வியாஜத்தாலே திருவாய்ப்பாடிப் பெண்களையெல்லாம் (அக் கூத்திலே தோற்பித்து) வசப்படுத்திக் கொண்டவன்; மன்னர்க்காய்முன்னஞ் சென்ற தூதாளன்='செருப்பாக வுழைத்துக் காரியஞ்செய்யவல்லேன்' என்று தன்னுடைய விதேயத்வத்தைக் காட்டிக்கொள்ளுமவன். மதுசூதன்='என்னை யடுத்தவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட விரோதிகள் இருந்தாலும் அநாயாஸமாகப் பொடி படுத்திவிடுவேன்' என்று வீரத்தையும் காட்டிக்கொள்பவன். ஆக விப்படிப்பட்ட மேன்மையும் நீர்மையுமான தனது பண்புகளை யெல்லாம் காட்டி என்மகளை இப்பாடுபடுத்தினானொருவன் என்றாளாயிற்று. ... (சு)

வாராளுமிளங்கொங்கை வண்ணம் வேறாயினவா றெண்ணாள் * எண்ணில்
பேராளன் பேரல்லால்பேசாள் இப்பெண்பெற்றேனென்செய்கேன் நான்?
தாராளன் தண்குடந்தை நகராளன் ஐவர்க்காயமரிலுய்த்த
தேராளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்செப்புகேனே?. (எ)

வார் ஆளும்	கச்சை யிட்டுக்கட்டி ஆளக்கடவதான	வண்ணம் வேறு ஆயின ஆறு எண்ணாள்	நிறம் வேறுபட்ட விதத்தை நினைக்கின்றாளில்லை;
இள கொங்கை	(தனது) இளமுலைகள்		

1. நாச்சியார் திருமொழி 13-3.

எண்ணில்	ஏதேனுமொன்றை எண்ணப்புகுந்தால்
பேராளன் பேர் அல்லால் பேசாள்	ஸர்வேச்வரனது திருநாமங்களைத் தவிர வேறொன்றையும் பேசுகின்றாளில்லை ;
இ பெண் பெற்றேன் நான்	இப்படிப்பட்ட பெண்ணைப் பெற்ற நான்
என் செய்கேன்	என்னபண்ணுவேன் ?;
தார் ஆளன்	திருமாலைசாத்திக் கொண்டிருப்பவனும்
தண் குடந்தை நகர் ஆளன்	குளிர்ந்த திருக்குடந்தை நகரை ஆள்பவனும்
ஐவர்க்கு ஆய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
அமரில்	(பாரதப்) போரில்
உய்த்த தேராளன்	நடத்தப்பட்ட தேரையுடையனுமான பெருமான்

என் மகளை செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் செப்புகேன்—.

* * *—என்மகளுக்கு அறிவு அடியோடேபோயிற்று ; 'வீணாக நாம் இப்படி ஒருவிஷயத்திலே ஆசைவைத்ததனால் மநோவியாதிகாரணமாகக் கொங்கை நிறம் வேறுபட்டதே !' என்று இதனையறியவும் மாட்டுகின்றிலள் ;

[வண்ணம் வேறாகையாவது பசலைநிறங் கொள்ளுகை ; பசலை நிறத்தைப் பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு ; அதாவது—"ஊருண்கேணி யுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழிநீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே" (399) என்பதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப் பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்துகிடக்கும் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் ; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும் ; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும். அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலைநிறம் நீங்கும். (இயற்கையான அழகியநிறமே இருக்கும்.) அணைத்தகை நெகிழ்த்தவாறே அப்பசலைநிறம் படரும் ; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் என்றபடி. (தொடுவுழித்தொடுவுழி—தொட்டவிடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்டவிடங்கள்தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.)]

எண்ணில் பேராளன் பேரல்லால் பேசாள்=இவளுக்கு இவ்வுலகைப்பற்றின சிந்தையும் தன்னைப்பற்றின சிந்தையும் கழிந்ததேயன்றி, பகவத் விஷயமான சிந்தை மாறவில்லை ; ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்கள் இவளது வாயில் வந்தபடியே யிருக்கின்றன.

இப்பெண் பெற்றேன் என்செய்கேன் நான்=இதற்கு இரண்டுவகைப் பொருள் : இப்படி என்வார்த்தை கேளாத அடங்காப்பெண்ணைப் பெற்றேனே ! இவளை இழந்தேனே ! அநியாயமாய்க் கெட்டேனே ! என்னசெய்வேன்—என்று வருந்திச் சொல்வதாகப் பிறர் நினைக்கவேணும் ; தனக்குள்ளே பெருமகிழ்ச்சி ; என்னைப்போலே பெண் பெற்றாருண்டோ ? இத்தனை சிறுபிராயத்திலே பகவத்விஷயத்தில் ஆழங்காற்படும்படியான பாக்கியம்வாய்ந்த பெண்ணைப்பெற்ற நான் என்ன நோன்பு நோற்றேனோ ? என்னும் மகிழ்ச்சியும் தொனிக்கும்.

[தாராளனித்யாதி.] 'எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பவன் நான்' என்று தனிமாலையிட்டிருப்பவன் என் மகளை இப்படி அழிக்கிறுனே ; திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளி லோகரக்ஷணம் பண்ணுகிறவன் இவளை இப்படி அழிக்கிறுனே ; 'பார்த்தஸாரதி' என்று பேர்பெற்று அன்பர்க்குக்காரியஞ்செய்தவன் இவளுக்குக் காரியஞ் செய்யாதொழிகிறுனே யென்கை. ... . (எ)

உறவாதுமிலளென்றென்று ஒழியாது பலரேசுமலராயிற்றுல் *
மறவாதே யெப்போழுதும் மாயவனே! மாதவனே! என்கின்றுளால் *
பிறவாதபேராளன் பெண்ணுளன்மண்ணுளன் விண்ணேர்தங்க
ளறவாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனேமீர்! அறிகிலேனே. (அ)

உறவு ஆதும் இலள்	'தாய் தந்தையர் என்கிற உறவுமுறைகளைச் சிறிதும் உடையளல்லள்'
என்று என்று	என்று பலகால் சொல்லி
பலர்	பலபேர்கள்
ஒழியாது	எப்போதும்
ஏசும் அலர் ஆயிற்று	குறை கூறும்படியான பழி விளைந்திட்டது ;
	(இப்பெண்பிள்ளேயோ வென்னில்)
மறவாதே	மறவாமல்
எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும்
மாயவனே! மாதவனே! என்கின்றுள்—;	
பிறவாத	கருமங்காரணமான பிறப்பையுடையனுகாத
பேராளன்	பெருமைபொருந்தியவனும்
பெண் ஆளன்	பெண்பிறந்தாரைத் தனக்காகவுடையவனும்
மண் ஆளன்	மண்ணுலகத்தவர்களை ஆள்பவனும்
விண்ணேர் தங்கள் அறவாளன்	நித்யஸூரிகளுக்குப் பரமதார்மிகனு யிருப்பவனுமான பெருமான்
என் மகளை செய்தனகள் அம்மனேமீர் அறிகிலேன்—.	

* * *—'தாய் என்றும் தந்தையென்றும் பல உறவுமுறையார் இருக்கும் போது அவர்களையெல்லாம் த்ருணமாக நினைத்துத் தள்ளிவிட்டுத் 1. "தெளிவிலாக்கலங்கல் நீர்சூழ் திருவரங்கத்துள் ஓங்கும், ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார்" என்று ஒரு $ பரபுருஷனேயே ஸகலவித பந்துவுமாகக் கொண்டுவிட்டாளே இச்சிறுமி' என்று நாட்டார் பழிதூற்றும்படியாயிற்று— என்று தாய் சொல்லுமிப்பேச்சில் வெறுப்பும் உவப்பும் விளங்கும். 'என்மகள் அலர் தூற்றலுக்கு ஆளாய்விட்டாளே ?, நற்குடிக்குப் பெரும்பழி விளைந்திட்டதே!' என்று வருந்திச் சொல்லுவதாக நாட்டார்க்குப் பொருள்படும். ஆபாஸ பந்துக்களை யெல்லாம் விட்டிட்டு "ஶ்ரீமந் நாராயணம்" என்றும் 2. "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேயினியாவாரே" என்றும் ஆப்தபந்துவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனேயே 3. "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்னும்படியே ஸ்திரமான உறவாக்க் கொண்டாளே! என்கிற உவப்பு உள்ளுறையும்.

1. திருமாலை. 2. திருவாய்மொழி 5—1—8. 3. திருப்பாவை 28.
$ பரபுருஷன்—அசல்புருஷன் என்றும் புருஷோத்தமன் என்றும் விவக்ஷிதம்.

பழிச்சொல் மிகமிக, அபிநிவேசமும் மிகுமாதலால் நாட்டாருடைய பழிப்பே காரணமாக என்மகளுக்கு பகவத் விஷயப்ராவண்யம் அதிகரித்துச் செல்லுகின்றதென்கிறாள் இரண்டாமடியில். மறவாதே=ஒருகால் என்மகள் எம்பெருமானை மறந்திருந்தாலும், ஓயாதே அலர் தூற்றுமவர்கள் அவனையும் இவளையுஞ்சேர்த்துச் சொல்லிப் பழிக்கையினால் அதுகாரணமாக அவனுடைய ஸ்மரணம் இவளுக்கு மாறுவதில்லை; மறக்கவொட்டாமல் செய்பவர்கள் பழி தூற்றும் நாட்டார் என்க. 'ஆச்சரியமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையோனே! பிராட்டியை அநுபவிக்கும் பரமரஸிகனே!' என்று சொல்லிக்கொண்டே போதுபோக்குகின்றாளென்மகள்.

பிறவாத பேராளன்=இதற்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; பேராளன்—பெருமையுடையவன்; ஸர்வேச்வரன் என்றபடி. நாமெல்லாம் கருமம் காரணமாகப் பிறப்பதுபோலே பிறவாத ஸர்வேச்வரன்; "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே। தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்॥" என்கிறபடியே தன்னுடைய அநுக்ரஹமே காரணமாகப் பிறப்பவனேயன்றிக் கருமமடியாகப் பிறவாதவன் என்கை; (அன்றியே,) "எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!" என்கிறபடியே நமக்காகப் பலபல பிறவிகளெடுத்தும் பரிச்ரமங்கள் பட்டும் நம்மிடத்துள்ள வ்யாமோஹாதிசயத்தினால் 'இவர்களுக்கு நாம் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே, ஒரு பிறவியும் பிறக்கவில்லையே நாம்!' என்று நினைப்பவனாகையாலே, அப்படிப்பட்ட அவன் கருத்தாலே 'பிறவாத பேராளன்' என்கிறதாகவுமாம். (அன்றியே,) பேராளன் என்றதற்குத் 'திருநாமங்களையுடையவன்' என்று பொருளாய், பிறவாத என்றதைப் பேர்க்கு விசேஷணமாகக்கொண்டு, ஆச்ரிதருடைய பிறப்பை அறுப்பதற்குக்காரணமான திருநாமங்களையுடையவன் என்னவுமாம்.

பெண்ணாளன்—பெண்பிறந்தாரையெல்லாம் இப்படி பிச்சேற்றித் தனக் காக்கிக்கொள்ளுமவன் என்கை. விண்ணோர் தங்கள் அறவாளன்=நித்யஸூரிகளால் கொண்டாடப்படுகிற திருக்குணங்களையுடையவன் என்று கருத்து. (அ)

பந்தோடுகழல்மருவாள் பைங்கிளியும்பாலூட்டாள் பாவைபேணாள் *
வந்தானோ! திருவரங்கன் வாரானோ! என்றேன்றேவனையுஞ்சோரும் *
சந்தோகன்பௌழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி *
அந்தோ! வந்தென்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (கூ)

(என் மகள்)

பந்தோடு	பந்தையும்
கழல்	கழற்காய்களையும்
மருவாள்	தொடுகிறதுமில்லை;
பை கிளியும் பால் ஊட்டாள்	(தனது) பசுமைதங்கிய கிளிக்குப் பாலூட்டுகிறது மில்லை;
பாவை பேணாள்	(விளையாட்டுக்கருவியான) மரப்பாச்சியை நோக்குவது மில்லை;
திரு அரங்கன்	"ஸ்ரீரங்கநாதன்

வந்தாளே வாராளே என்று என்றே — வந்துவிட்டானே? என்றும் வரமாட்டானே?" என்றும் சொல்லிக் கொண்டு
வளையும் சோரும் — கைவளைகள் கழல நிற்கின்றாள்;
சந்தோகன் — சாந்தோக்ய உபநிஷத்தினால் ப்ரதிபாத்யனும்
பௌழியன் — கௌஷீதகீப்ராஹ்மணத்தினால் ப்ரதிபாத்யனும்
ஐந்து அழல் ஓம்பு — பஞ்சாக்நிகளினால் ஆராதிக்கப் படுபவனும்
தைத்திரியன் — தைத்திரீய உபநிஷத்தினால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும்
சாமவேதி — ஸாமவேதப்ரதிபாத்யனுமான பெருமான்
வந்து — இவ்விடம் வந்து
என் மகளை செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேன், அந்தோ!—.

* * *—பந்தும் கழலும் சிறு பெண்களுக்கு விளையாட்டுக் கருவிகளாயிருப்பன; உறங்கும்போதும் அவற்றைக் கைவிடாதே விரல்களில் இடுக்கிக்கொண்டே உறங்குவது வழக்கம்; நேற்றுவரையில் இவளும் அப்படியேயிருந்தவள் இன்று அவற்றைக் கண்ணெடுத்துப்பார்ப்பதும் தவிர்ந்தாள். எது தவிர்ந்தாலும் தான் வளர்க்கும் கிளிக்குப் பாலூட்டுவது தவிராதிருந்தவள் அக்காரியத்தை அடியோடே மறந்தாள்; கிளிக்குப் பாலூட்டுவது எப்போதோவொருகாலாகையாலே அதுபோலல்லாமல் ஸர்வகாலமும் பேணிக்கொண்டிருப்பதற்குறுப்பான பாவையுண்டு—பதுமை, அதனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதும் செய்கின்றிலள். பின்னை இவள் செய்வது என்னென்னில்; ஸர்வகாலமும் திருவரங்கனையே சிந்தைசெய்து கொண்டிருக்கையாலே அந்தப் பாவனை முற்றி அவன் அருகே வந்தானாக நினைத்து 'வந்தானே திருவரங்கன்' என்பது, அவனோடே தழுவி முழுகிப்பரிமாற நினைத்துக் கையை நீட்டினவாறே அவனைக் காணாமையாலே 'ஓ! நான் பிரமித்தேன் போலும், அவனேது வருகிறதேது? வாரானே' என்பதாய் மேனி மெலிந்து வளைகழலப்பெறுகின்றாள். "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:—ஸகல வேதங்களுக்கும் நானே பொருள்" என்றபடியே ஸகல வேதப்ரதிபாத்யனாயிருக்குமவன் என் மகளை இப்பாடுபடுத்தினான் காண்மின்—என்றாளாயிற்று. .... (கூ)

சேலுகளும் வயல்புடைசூழ் திருவரங்கத்தம்மானைச் சிந்தைசெய்த *
நீலமலர்க்கண் மடவாள்நிறையழிவைத் தாய்மொழிந்த வதனை * நேரார்
காலவேல்பரகாலன் கலிகன்றியொலிமாலை கற்றுவல்லார் *
மாலைசேர்வெண்குடைக்கீழ் மன்னவராய்ப் பொன்னுலகில் வாழ்வர்தாமே. (கo)

சேல் உகளும் — மீன்கள் துள்ளிவிளையாடப் பெற்ற
வயல் — கழனிகளினால்
புடை சூழ் — சுற்றும் சூழப்பட்ட
திரு அரங்கத்து — திருவரங்கத்திலுள்ள
அம்மானை — எம்பெருமானை
சிந்தை செய்த — தியானித்துக் கொண்டிருக்கின்ற
நீலம் மலர் கண் மடவாள் — கருநெய்தல்போன்ற கண்களையுடையளான பரகால நாயகியினது
நிறை அழிவை — அடக்கம் அழிந்தமையைக் குறித்து

தாய் மொழிந்த அதனை	தாய்பேசின பாசுரமாக,
நேரார் காலன்	பகைவர்க்கு யமன்போன்ற வரும்
வேல்	வேற்படையையுடையரும்
பரகாலன்	பரகாலனென்ற திருநாம முடையவருமான
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
மாலை	இச் சொல்மாலையை
கற்று வல்லார்தாம்	ஓதி உணரவல்லவர்கள்,
மாலை சேர் வெண் குடை கீழ்	முத்துஹாரங்கள் தொங்கவிடப் பெற்ற வெண்குடை நிழலில்
மன்னவர் ஆய்	அரசர்களாயிருந்துகொண்டு (இஹலோக ஐச்வர்யங்களை யநுபவித்துப் பின்பு)
பொன் உலகில் வாழ்வர்	பரமபதத்தில் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்.

* * *—கீழ் ஒன்பது பாட்டும் தாய் பாசுரமாகச்சென்றன; தாமான தன்மையிலே நின்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. திருவரங்கத்தம்மான் பக்கல் பக்திப்பெருங்காதல் கொண்ட பரகாலநாயகி அடக்கங்கெட்டு அலமருகின்றமையைத் திருத்தாயார் எடுத்துரைப்பதாகத் திருமங்கையாழ்வாரால் அமைக்கப்பட்ட இத்திருமொழியைக் கற்றுணருமவர்கள் வேண்டியவளவு இஹலோகத்தில் ஸாம்ராஜ்ய போகங்களை யநுபவித்துப் பின்னை ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு நித்ய கைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்றவாறு.

கீழ் ஒன்பது பாட்டும் வேற்றுவாயாலேபேசி, இதில் ‘பரகாலன் கலிகன்றியோலிமாலை” என்கையாலே தம்முடைய பக்திப் பெருங்காதலைத் தாமே அந்யாபதேசத்தாலே பேசிக்கொண்டாரென்பது விளங்கும்.

நேரார்காலன் என்ற அடைமொழி வேலுக்குமாகலாம், பரகாலனுக்குமாகலாம். ‘மாலைசேர்’ என்னும் அடைமொழி மன்னவர்க்கும் ஆகலாம். (௧0)

அடிவரவு:—வெருவாதாள் கலை மான் தாய் பூண் தாதாடு வாராளும் உறவு பந்தோடு சேல் கைம்மானம்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஆறாந்திருமொழி,

கைம்மானமழகளிற்றை.

இதுவும் திருவரங்க மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.

கைம்மானமழகளிற்றைக் கடல்கிடந்த கருமணியை *
மைம்மானமரதகத்தை மறையுரைத்த திருமாலை *
எம்மானை எனக்கென்றுமினியானைப் பனிகாத்த
வம்மானை * யான்கண்டது அணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே. (க)

மானம் கை	நீண்ட கையையுடைய
மழ	இளமைதங்கிய
களிற்றை	யானைபோன்றவனும்
கடல் கிடந்த	கடலிலேகண்வளர்ந்தருள்கிற
கரு மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்
மை மானம் மரதகத்தை	பசுமைநிறம் மிக்கிருக்கப் பெற்ற மரதகப் பச்சை போன்றவனும்
மறை உரைத்த திருமாலை	வேதங்களாலே பிரதி பாதிக்கப்பட்ட ச்ரியஃபதியானவனும்
எம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்
எனக்கு என்றும் இனியானை	எனக்கு எக்காலத்திலும் போக்யனா யிருப்பவனும்
பனி காத்த அம்மானை	மழையில்நின்றும் (ஆநிரையைக்) காத்தருளினவனுமான பெருமானை
யான் கண்டது	அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்றது (எவ்விடத்திலென்னில்)
அணிநீர்தென் அரங்கத்து	அழகிய தீர்த்தம்பொருந்திய திருவரங்கத்திலே.

* * *—ஆழ்வார் கீழ்த்திருமொழியில் பட்ட வ்யஸநமெல்லாந் தீர்ந்து மகிழ்ந்துபேசுந் திருமொழியாயிற்று இது. என்னாதனைத் திருவரங்கத்தில் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

கைம்மான மழகளிற்றை=ஓர் ஆனை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக் கொண்டு கிடப்பதுபோலப் பள்ளிகொண்டிருக்கு மழகில் ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிறபடி. நீண்ட துதிக்கையையுடைத்தாய்ப் பருவத்தாலே இளையதாயிருப்பதொரு ஆனை சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கின்றவனையென்கை. "களிறுபோன்றவனை" என்னாது களிற்றை என்று ஐக்கியமாகச் சொன்னது உவமவாகுபெயர். "தென்னாய் வடவானாய் குடபாலானாய் குணபால மதயானாய்" என்று திருநெடுந்தாண்டகத்திலு மருளிச்செய்வர். "என்னானை யென்னப்ப னெம்பெருமான்" என்றார் நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில். யானைக்கும் எம்பெருமானுக்கும் பலபடிகளாலே ஸாம்யமுண்டு ;—

1. யானை, எத்தனை தடவை பார்த்தாலும் பார்க்கும்போதெல்லாம் அபூர்வ வஸ்துபோலவேயிருந்து பரமாநந்தத்தைத் தரும்; எம்பெருமானும் "அப்பொழு தைக்கப்பொழுதென் னாராவமுதமே" என்னும்படியிருப்பன்.

2. ஆனையின்மீது ஏறவேண்டியவன் ஆனையின் காலைப்பற்றியே ஏற வேண்டும்; எம்பெருமானிடம் சென்று சேரவேண்டியவர்களும் அவனது திருவடியையேபற்றிச் சேரவேண்டும்.

3. ஆனை தன்னைக்கட்டத் தானே கயிறு கொடுக்கும்; "எட்டினோ டிரண்டெனுங் கயிற்றினால்" (திருச்சந்தவிருத்தம்) என்றபடி எம்பெருமானைக் கட்டுப்படுத்தும் பக்தியாகிற கயிற்றை அவன்றானே தந்தருள்வன். "[illegible]" "மதிநலமருளினன்."

4. யானையை நீராட்டினாலும் அடுத்த க்ஷணத்திலே அழுக்கோடே சேரும்; எம்பெருமான் சுத்த ஸத்வமயனாய்ப் பரமபவித்ரனாயிருக்கச்செய் தேயும் * பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பு முடைய நம்போல்வாரோடே சேரத் திருவுள்ளமாயிருப்பன் வாத்ஸல்யத்தாலே. "[illegible] என்கிற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ச்லோகத்தின் படியுமாம்.

5. யானையைப் பிடிக்கவேண்டில் பெண்யானையைக் கொண்டே பிடிக்க வேண்டும்; பிராட்டியின் புருஷகாரமின்றி எம்பெருமான் வசப்படான்.

6. யானை, பாகனுடைய அநுமதியின்றித் தன் பக்கல் வருமவர்களைத் தள்ளிவிடும்; எம்பெருமானும் 1. "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து" என்றபடி பாகவதர்களை முன்னிட்டுப் புகாதாரை அங்கீகரித்தருளான்.

7. யானையின் பாஷை யானைப்பாகனுக்கே தெரியும்; எம்பெருமானுடைய பாஷை திருக்கச்சிநம்பி போல்வார்க்கே தெரியும். பேரருளாளனோடே பேசு மவரிறே நம்பிகள்.

8. யானையினுடைய நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் முதலிய தொழில் கள் பாகனிட்டவழக்கு; எம்பெருமானும் 2. "கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி மணிவண்ணா நீ கிடக்கவேண்டா—உன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்" என்றும், 3. "கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு" என்றுஞ் சொல்லுகிற திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்க்கு ஸர்வாத்மநா விதேயனிறே.

9. யானை உண்ணும்போது இறைக்கும் அரிசி பலகோடிநூறாயிர மெறும்பு களுக்கு உணவாகும். எம்பெருமான் அமுதுசெய்துசேஷித்த ப்ரஸாதத்தாலே பலகோடி பக்தவர்க்கங்கள் உஜ்ஜீவிக்கக் காண்கிறோமிறே.

---

1. திருவாய்மொழி 4—6—8. 2. திருமழிசைப்பிரான் வைபவத்திற் பாசுரம்.
3. திருச்சந்தவிருத்தம் 61.

10. யானைக்குக் கை நீளம்; எம்பெருமானும் அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையனிறே. "நீண்ட அத்தக்கருமுகிலை யெம்மான்றன்னை."

11. யானை இறந்தபின்பும் உதவும்; எம்பெருமானும் தீர்த்தம் ஸாதித்துத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின்பும் இதிஹாஸபுராணங்கள் அருளிச்செயல்கள் மூலமாகத் தனது சரிதைகளை உணர்த்தி உதவுகின்றானிறே.

12. யானைக்கு ஒருகையே உள்ளது; எம்பெருமானுக்கும் கொடுக்குங் கையொழியக் கொள்ளுங்கை இல்லையிறே. "[illegible]."

13. பாகனுக்கு ஜீவனங்கள் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் யானை; எம்பெருமானும் அர்ச்சக பரிசாரகர்களுக்கு.

இங்ஙனே மற்றும்பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

கடல்கிடந்த கருமணியை—ஒரு நீலரத்னம் சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற் கடலிலேகிடந்தவனை என்கை. மைம்மான மரதகத்தை—பசுமை, நீலம், கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத்திற்குக் கருமணியையும் மரதகத்தையும் உவமை கூறினர். மறையுரைத்த என்பதற்கு—'வேதங்களை உபதேசித்தருளின' என்றும் 'வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட' என்றும் இரண்டுவகையாகப் பொருள் ஆகும். பிந்தினபொருள் பாங்கு. "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாதி வேத வாக்கியங்களினால் திருமாலாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனை என்றவாறு. பனி காத்தது—கிருஷ்ணாவதாரத்தில் கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்து. கீழ்ச்சொன்ன திருக்குணங்களெல்லாம் விளங்கத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே காணப்பெற்றேனென்றாராயிற்று. .... (க)

பேரானைக் குறுங்குடியெம்பெருமானை * திருத்தண்கா
லூரானைக் கரம்பனூருத்தமனை * முத்திலங்கு
காரார்திண்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேழுண்டும் *
ஆராதென்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (உ)

பேரானை	திருப்பேர் நகரில் உறைபவனும்
குறுங்குடி எம் பெருமானை	திருக்குறுங்குடியி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமி யானவனும்
திருத்தண்கா லூரானை	திருத்தண்காலில் நித்ய வாஸம் பண்ணுமவனும்
கரம்பனூர்	திருக்கரம்பனூரில்
உத்தமனை	உத்தமனாய் விளங்குபவனும்,
முத்து இலங்கு கார் ஆர் திண் கடல் ஏழும்	(உள்ளே) முத்துக்கள் ஒளி விடாநிற்பனவும் கருநிறம் மிக்கவையும் திடமுள்ளனவுமான ஸப்த ஸமுத்ரங்களையும்
ஏழ் மலை	ஸப்த குலாசலங்களையும்
இ ஏழ் உலகு	இவ்வேழுலகங்களையும் (பிரளயகாலத்தில்)
உண்டும்	அமுதுசெய்தும்
ஆராது என்று இருந்தானை	த்ருப்திபெறாதவனா யிருந்தவனுமான பெருமானை
கண்டது தென் அரங்கத்து—.	

* * *—'அப்பக்குடத்தான்ஸந்நிதி' என்று ப்ரஸித்திபெற்ற திருப்பேர் நகரில் ஸேவை ஸாதிப்பவனும், திருக்குறுங்குடியில் பேரருளாளப் பெருமாளாய் ஸேவை ஸாதிப்பவனும், திருத்தண்காவில் ஊரோடே தானுமொருவனாக இருப்பவனும், திருக்கரம்பனூரில் உத்தமனென்கிற திருநாமத்தோடே ஸேவை ஸாதிப்பவனும், கடல்களேழும் மலைகளேழும் உலகங்களேழுமாகிய ஸகலபதார்த்தங்களையும் திருவயிற்றுக்கு இரையாக்கியும் 'அந்தோ! என்வயிறு நிறையவில்லையே, இன்னமும் அவகாசம் பெரிதுமுண்டே, என்செய்வேன்?' என்று அத்ருப்தியே காட்டியிருப்பவனுமான பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே கண்டேன்.

"கரம்பனூருத்தமனை" என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்மின்:—"வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கு ஒரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை." இதற்கு அரும்பதவுரை இட்ட ஒருவர்—"எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லையென்று கருத்து" என்றெழுதிவைத்தார்; அது பொருளன்று; அவ்விடத்துக் கோபுரவாசலுக்குக் கதவு இல்லாதிருந்தமை சொன்னபடி. அதனை ஸௌலப்யபரமகாஷ்டைக்கு அநுகுணமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி வாட்டிக்கியாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தபடி. இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்யத்தைக் கணிசித்தே உத்தமன் என்று திருநாமமிடப் பெற்றான்போலும் என்பதும் தொனிக்கும்.

ஆராதேன்றிருந்தானை = ஜகத்ரக்ஷணம் எவ்வளவு பண்ணினாலும் ஒன்றும் செய்திலனாக நினைத்திருக்குமிருப்பைச் சொன்னபடி. ... . (உ)

ஏனாகியுலகிடந்து அன்றிருநிலனும் பெருவிசும்பும் *
தானாயபெருமானைத் தன்னடியார் மனத்தேன்றும் *
தேனாகி யமுதாகித்திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தொருகால் *
ஆனாய னானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)

அன்று	வராஹகல்பத்தின் தொடக்கத்தில்
ஏன் ஆகி	மஹாவராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்து
உலகு	பூமியை
இடந்து	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்துக் கொணர்ந்தவனும்
இரு நிலனும்	விசாலமான மண்ணுலகமும்
பெரு விசும்பும்	பரந்த விண்ணுலகமும்
தான் ஆய	தனக்கு உடலாக இருக்கப்பெற்ற
பெருமானை	ஸ்வாமியாயும்,
தன் அடியார் மனத்து	தன் அடியவர்களது நெஞ்சிலே
என்றும்	எப்போதும்
தேன் ஆகி	தேன்போலவும்
அமுது ஆகி	அமிருதம்போலவும்
திகழ்ந்தானை	விளங்குமவனாயும்,
ஒருகால்	முன்பொருகாலத்திலே
மகிழ்ந்து	திருவுள்ள முவந்து
ஆன் ஆயன் ஆனானை	பசுக்களை மேய்க்கு மிடையனாய்ப் பிறந்தவனாயுமுள்ள எம்பெருமானை
கண்டது தென் அரங்கத்தே—.	

* * *—பூமியைப் பிரளயங் கொண்டகாலத்து மஹா வராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்து அப்பூமியைப் பழையபடியே ஸ்தானத்திற் கொண்டுசேர்த்தவனும், நிலவுலகம் வானுலகம் முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் ' தான் ' என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி அனைத்தையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையவனும், தனக்கே அற்றுத் தீர்ந்திருக்குமடியவர்களுக்கு ஸகலவித போக்ய வஸ்துக்களும் தானேயாயிருப்பவனும், இடக்கை வலக்கையறியாத இடைச்சாதியிலும் பிறந்து ஸத்தை பெற்றவனுமான பெருமானைத் தென்னரங்கத்திலே ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்றாராயிற்று.

பூமியை ஹிரண்யாக்ஷனென்னு மசுரன் பாயாகச் சுருட்டிக் கவர்ந்துபோனதும் ஒன்றுண்டு ; பிரளயவெள்ளம் கொள்ளை கொண்டுபோனதும் ஒன்றுண்டு, பிந்திய வரலாற்றை பெரும்பாலும் ஆழ்வார்களநுஸந்திப்பதாம். மேல் எட்டாம் பத்தில் " பாராயதுண்டுமிழ்ந்த பவளத்தூணை " ... " பாராயவையும் முது முந்நீர்ப்பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத் தேனமாயெடுத்த வாற்றலம்மானை " (8—8—3.) என்ற பாசுரத்தினால் இது விளங்கும். .... (ரு)

வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள் வலியுருவில் திரிசகடம் *
தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன் றிரணியனைப்
பிளந்தவனை * பெருநிலமீரடிநீட்டிப் பண்டொருநாள்
அளந்தவனை * யான்கண்டது அணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (சு)

தடங் கடலுள்	விசாலமான கடலிலே
வளர்ந்தவனை	திருக்கண் வளர்ந்தருள் பவனும்
வலி உருவின்	வலிவுள்ள சரீரத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு
திரி	ஊர்ந்துவந்த
சகடம்	(அஸுரனுலாவேசிக்கப் பட்ட) சகடமானது
தளர்ந்து	கட்டுக்குலைந்து
உதிர	சிந்நபிந்நமாகும்படி
உதைத்தவனை	(அதனைத்) திருவடியா லுதைத்தவனும்
அன்று	ஒருகாலத்தில்
தரியாது	பொறுத்திருக்கமாட்டாமல்
இரணியனை	இரண்யாசுரனை
பிளந்தவனை	கிழித்துப்போட்டவனும்,
பண்டு ஒருகால்	மற்றுமொருகாலத்தில்
ஈர் அடி நீட்டி	இரண்டு திருவடிகளைப் பரப்பிவைத்து
பெரு நிலம் அளந்தவனை	விசாலமான பூமியை யெல்லாம் அளந்து கொண்டவனுமான பெருமானை

யான் கண்டது அணி நீர் தென் அரங்கத்தே-

* * *—அவதாரங்களுக்கு நாற்றங்காலாக விசாலமான கடலிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனும், பிறகு ' அசுரர்கள் மிகவுங் கொழுத்துவிட்டார்கள் ' என்றறிந்து வந்து பிறந்தருளி, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையுடையதாய்க் கொண்டு ஊர்ந்துவந்த சகடம் சிந்நபிந்நமாய் ஒழியும்படி திருவடியாலுதைத்தவனும், ப்ரஹ்லாதாழ்வான் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணினதே குற்றமாக இரணியன் அவனைக் கடலிலே தள்ளுவதும் மலையில் நின்றுருட்டுவதும்

மாய்ப் பலவகை நலிவுகள் செய்யப்புகுந்தவாறே பொறுக்கிறுக்கமாட்டாமல் நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றி அவ்வசுரனைப் பிளந்தொழித்தவனும், பெருநில மடங்கலும் இரண்டடியிலே அடங்கும்படி திருவடிகளை நீட்டியளந்துகொண்டவனுமான எம்பெருமானைத் தென்னரங்கத்தே காணப்பெற்றேனென்றுராயிற்று.

இரண்டாமடியில் '**உதிர**' என்றும் '**அதிர**' என்றும் பாடபேதமுண்டு; **அதிர**—அதிர்ச்சியுண்டாம்படி.

தரியாது—தன்விஷயத்திலே எத்தனை தீங்குசெய்தாலும் தரித்திருப்பன் எம்பெருமான்; தனது உயிர்நிலையான அடியவர் திறத்தில் தீங்கு செய்தால் ஒருநொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்கமாட்டானென்க. இவ்வர்த்தத்தை "வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவ! நின்பாதம், சிரத்தால் வணங்கானா மென்றே— உரத்தினால் ஈரரியாய் நேர்வலியோனாயவிரணியனை, ஓரரியாய் நீயிடந்ததூன்" (முதல்திருவந்தாதி.) என்ற பாசுரத்தில் பொய்கையாழ்வார் உள்ளுறையாகவும், "**பத்வாராய்வஸஹஸ்ரஜஹஸ்ரஜம் க்வபி ஶாரண்ய! ஹிரண்ய உபாவஹந்| வாஜதேந நிரஸம் க்ஷவிக்ஷோ விக்ஷதிஸ்ஸ்கந்திஸ்ஸ்ஜநாஜஹாஃ**" [வரதராஜஸ்தவம்] என்றச்லோகத்தில் கூரத்தாழ்வான் ஸ்பஷ்டமாகவும் அநுஸந்தித்தருளினர். .... (ச)

நீரழலாய் நெடுநிலனாய் நின்றானை * அன்றரக்க
னூரழலாலுண்டானைக் கண்டார் பின்காணாமே *
பேரழலாய்ப் பெருவிசும்பாய்ப் பின்மறையோர் மந்திரத்தின் *
ஆரழலாலுண்டானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)

நீர் ஆய்	ஜலஸ்வரூபியாயும்
அழல் ஆய்	அக்நிஸ்வரூபியாயும்
நெடு நிலன் ஆய்	விசாலமான பூமிஸ்வரூபியாயும்
நின்றானை	இருப்பவனும்,
அன்று	ஸ்ரீராமனாய்த் திருவவதரித்த காலத்து
அரக்கன் ஊர்	இராவணனுடைய நகரமான இலங்கையை
கண்டார் பின் காணாமே	முன்பு கண்டவர்கள் பின்பு காணவொண்ணாதபடி
அழலால் உண்டானை	அக்நிக்கு இரையாக்கினவனும்,
பேர் அழல் ஆய்	பெரிய படபாக்நி ஸ்வரூபியும்
பெரு விசும்பு ஆய்	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனும்
பின்	அதற்குமேலே
மறையோர் மந்திரத்தின் ஆர் அழலால் உண்டானை	வைதிகப்ராஹ்மணர்களினுடைய மந்த்ரபூதமான ஹவிஸ்ஸை அக்நிமுகத்தாலே அமுதுசெய்பவனுமான பெருமானை

கண்டது தென் அரங்கத்தே—.

* * *—**நீர் அழல் நிலன்** என்று மூன்று பூதங்களைச் சொன்னது—காற்று, விசும்பு என்னும் மற்ற இரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். பஞ்சபூதங்களுக்கும் நியாமகன் என்றவாறு. "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய்

நெடுவானாய்" என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் எம்பெருமான் சரீரமாகக் கொண்டவனாதலால் இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை யென்க.

கண்டார் பின்காணுமே அரக்கனூர் அழலாலுண்டானை=“மன்னு தண் பொழிலும் வாவியும் மதிளும் மாடமாளிகையும் மண்டபமும்” என்று திவ்ய தேசங்களை வருணிப்பதுபோலவே இலங்கையின் ஸந்நிவேசமும் இருந்தது: அனுமான் அதனைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டமை ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம்; “**யத்யத⁴ர்மோ ந ப³லவாந் ஸ்யாத³யம் ராக்ஷஸேச்²வர:। ஸ்யாத³யம் ஸுரலோகஸ்ய ஸஶக்ரஸ்யாபி ரக்ஷிதா**” [இந்த இராவணனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்று மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் தேவலோகத்தையும் அடக்கியாளக்கூடியவனாய் இவன் இருப்பன்] என்று திருவடி மதித்த ஐச்வரியமுண்டே அவனுக்கு. அப்படிப்பட்ட செல்வமெல்லாம் ஒருநொடிப் பொழுதில் நீறாகி யொழியும்படி தீக்கு இரையாக்கினவனென்கை.

பேரழலாய்—கடலில் உறைகின்ற பாடபாக்நி ஸ்வரூபியாயிருப்பவனென்கை. அன்றியே, **அயமக்³நிர்வைச்²வாநரோ யோऽயமந்த: புருஷே யேநேத³மந்நம் பச்யதே**” என்று சுருதியிலும் $ “**அஹம் வைச்²வாநரோ பூ⁴த்வா ப்ராணிநாம் தே³ஹமாச்²ரித:। ப்ராணாபாநஸமாயுக்த: பசாம்யந்நம் சதுர்விதம்**” என்று பகவத்கீதையிலும் (15-14.) சொல்லுகிறபடியே கடித்தும் உறிஞ்சியும் குடித்தும் நக்கியும் நம்மால் உட்கொள்ளப்படுகிற அன்னங்களைப் பசநம் செய்வதற்காக உள்ளே உறைகின்ற ஜாடராக்நியும் எம்பெருமானேயென்று கூறப்படுதலால் அதனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

பெருவிசும்பாய்—வடமொழியில் ‘**பரமாகாசம்**’ என்று பரமபதம் சொல்லப்படுதலால் அதுவே தமிழில் ‘**பெருவிசும்பு**’ என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுகிறது; நித்யவிபூதிக்கு நியாமகனாயிருப்பவன் என்கை.

மறையோர் மந்திரத்தின் ஆரழலாலுண்டானை=அந்தணர்கள் இயற்றும் வேள்விகளில் இந்திரன், ஸோமன், வருணன் என்று பலபல தேவதைகளின் பெயர்களைச்சொல்லி ஆஹுதிகள் செய்தாலும் “**தேऽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்தி**-தேபி மாமேவ கௌந்தேய! யஜந்தி” என்றும் “**அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போ⁴க்தா**—அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா” என்றும் கீதையில் பெருமான்தானே பணித்தபடியே அந்த ஆஹுதிகளெல்லாம் எம்பெருமான்றனக்கே சென்று சேர்கின்றனவாதலால் இவனே ஸர்வயஜ்ஞஸமாராத்யன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே காணப்பெற்றேனென்றாராயிற்று. .... (ரு)

$ நானே ஜாடராக்நியாயிருந்துகொண்டு எல்லாப் பிராணிகளினுடையவும் உடலினுள் உறைபவனாய் அவர்களால் உண்ணப்படும் உணவைப் பசநஞ் செய்கிறேனென்று பகவத்வாக்யம்.

தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியை * தரியாது
கஞ்சனைக்கொன்று அன்றுலகமுண்டுமிழ்ந்த கற்பகத்தை *
வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த *
அஞ்சிறைப்புட்பாகனை யான்கண்டது தென்னரங்கத்தே. (கூ)

தம் சினத்தை — தங்களுடைய த்வேஷத்தை
தவிர்த்து — நீக்கிவிட்டு
அடைந்தார் — தன்னை வந்து பற்றினவர்களுக்கு
தவம் நெறியை — உபாயமார்க்கமாயிருப்பவனும்,
தரியாது — (தீம்புகளைப்) பொறுத்திருக்கமாட்டாமல்
கஞ்சனை கொன்று — கம்ஸனைக் கொன்றொழித்தவனும்,
அன்று — முன்பொருகாலத்தில்
உலகம் — உலகங்களை
உண்டு உமிழ்ந்த கற்பகத்தை — உண்பதும் வெளிப்படுத்துவதும் செய்த உதாரனும்,
வெம் சினத்த கொடும் தொழிலோன் — வெவ்விய கோபத்தினால் செய்யக்கூடியஸம்ஹாரத் தொழிலையுடையனான ருத்ரனுடைய
விசை உருவை — மிக்க வேகத்தோடு கூடின வடிவை
அசைவித்த — (பாணாஸுரயுத்தத்தில்) சலிக்கச்செய்தவனும்
அம் சிறை புள் பாகனை — அழகிய சிறகுடைய பெரிய திருவடியை ஏறி நடத்துபவனுமான பெருமானை
யான் கண்டது தென் அரங்கத்தே—.

* * *—**தம் சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியை**—'ஸ்ரீமந்நாராயணன்' என்ற சொல் மாத்திரம் செவிப்பட்டாலும் பகை பாராட்டி நிந்தை பண்ணுவார் பல்லாயிரம் பேர்களுண்டே; அப்படிப்பட்ட த்வேஷத்தை நீங்கினால் போதும்; பகவானிடத்தில் பக்திஉண்டாகவேணுமென்பதில்லை; பகவானுடைய திருநாமத்தைக் கேட்டவளவிலே தௌர்ப்பாக்யமே காரணமாக ஒரு த்வேஷம் உண்டாகிறதே அது தொலைந்தால் போதும்; அத்வேஷமுடையவர்களையே பரம பக்தராகக்கொண்டு அவர்களுக்கும் இரங்கியருள்வனும் எம்பெருமான்; "**தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார்**" என்றவிதற்கு—'த்வேஷத்தை நீக்கிக்கொண்டு தன்னைப்பற்றுமவர்களுக்கு' என்று பொருள் கொள்வதிற் காட்டிலும், 'த்வேஷத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்வதாகிற பஜநத்தைச் செய்பவர்களுக்கு' என்று பொருள்கொள்ளுதல் மிகச் சிறக்குமென்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்வர். முந்தின பொருளிற்காட்டில் பிந்தின பொருளுக்கு வாசி என்னென்னில்; த்வேஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளுதலாகிற ஒரு காரியமும் ஆச்ரயிப்பதாகிற ஒரு காரியமும் ஆகஇரண்டு காரியங்கள் சொல்லப்பட்டனவாகத்தேறும் முந்தின பொருளில்; அத்வேஷமாத்ரத்தையே கொண்டு எம்பெருமான் அருள் புரிகின்றானென்கிற ஸ்வாரஸ்யம் பிந்தின பொருளில் விளங்கும். ஆச்ரயணமென்று தனியே ஒன்று வேண்டா; த்வேஷத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்வதையே ஆச்ரயணமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுவன் எம்பெருமான் என்க. '**தவிர்த்து**' என்ற வினையெச்சம் இங்ஙனம் பொருள்கொள்வதற்குத் தடையாகுமென்று சங்கிக்கவேண்டா; பிரயோக முறைமை யுண்டாதலால்.

தவநெறியை—அப்படிப்பட்டவர்கள் தன்னைப் பெறுதற்குரிய உபாயங்களைத் தானே நிர்வஹித்துக்கொள்வன் என்பது கருத்து. தவமாவது தபஸ்ஸு; உபாயத்தைச் சொன்னபடி.

தரியாது கஞ்சனைக்கொன்று—அத்வேஷமுடையார்க்கு அநுக்ரஹிக்கும்படியைக் கீழ் விசேஷணத்தாலருளிச் செய்தார்; த்வேஷமுடையாரைத் தொலைத் தொழிக்கும்படியை இதனாலருளிச் செய்கிறார். கம்ஸன் வில்விழவுக்கென்றழைத்து யானையையிட்டுக் கொல்லப்பார்ப்பதும் மல்லர்களையிட்டு முடிக்கப் பார்ப்பதும் செய்தமையால் இனி இப்பாவியை உயிரோடு வைத்திருக்கலாகாதென்று உயரவிருந்த மஞ்சத்தினின்றும் மயிரைப் பிடித்திழுத்து அவனை நிலத்திலே தள்ளிக் கொன்றாயிற்று.

வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த அஞ்சிறைப் புட்பாகனை=ருத்ரன் ஸம்ஹாரத்தொழிற் கடவுளாதலால் ‘வெஞ்சினத்தகொடுந்தொழிலோன்’ என்று அவனைச் சொல்லுகிறது; பாணாஸுர யுத்தத்தில் அவன் பட்டபாடு இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. [ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ஐந்தாவது அம்சம் முப்பத்துமூன்றும் அத்யாயம் நோக்குக.]

இங்கு “வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிலோன்” என்று (பெயரொன்றுமின்றியே) பொதுப்படையாயிருத்தலால் பாணாஸுரனென்றும் நரகாஸுரனென்றும் பொருள் கொள்ளலாமென்பர். .... (௬)

சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமாலை * பிரியாது
வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை * வரிவண்டார்
கொந்தணைந்தபொழிற் கோவல் உலகளப்பானடிநிமிர்த்த *
அந்தணனை யான்கண்டது அணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (எ)

சிந்தனையை	(எனது) மனோரதத்திற்கு விஷயமானவனும்
தவம் நெறியை	உபாயமார்க்கமா யிருப்பவனும்
திரு மாலை	திருமகள் கொழுநனும்
வடமலையை	திருவேங்கட மலைக்கு நிர்வாஹகனும்
	(அப்படியிருந்தும் அவ்விடத்தை விட்டு)
வந்து	எழுந்தருளி
எனது மனத்து	என்னுடைய நெஞ்சிலே
பிரியாது இருந்த	ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமல் எழுந்தருளி யிருப்பவனும்,
வரிவண்டு ஆர்	அழகிய வண்டுகள் படிந்த
கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
அணைந்த	நெருங்கியிருக்கப் பெற்ற
பொழில்	சோலைகளையுடைத்தான
கோவல்	திருக்கோவலூரில்
உலகு அளப்பான் அடி நிமிர்த்த அந்தணனை	உலகங்களை அளப்பதற்காகத் திருவடிகளை நீட்டின ஸ்வாமியாக ஸேவை ஸாதிப்பவனுமான பெருமானை

யான் கண்டது அணி நீர் தென் அரங்கத்தே.

* * *—சிந்தனையை=“ ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டுநாம் ” என்றாற்போலே உண்டாகிற கைங்கரிய மனோரதங்களுக்கு இலக்கானவன் எம்பெருமானிறே. தவநெறியை=மநோரதித்தபடியே கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுவிக்கும் உபாயபூதனும்தானே என்கை. கஜேந்திராழ்வான் கமலபுஷ்பார்ச்சனையாகிற கைங்கரியத்தைப் பண்ணப் பாரித்தும் அவனுடைய முயற்சி பயன்படவில்லையே ; எம்பெருமானேயன்றோ பிரதிபந்தக நிவ்ருத்தியைச்செய்து கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றுவித்துக்கொண்டான். ஆகையாலே உபாயமும் அவனே யென்கிறது.

[பிரியாது இத்யாதி.] திருவேங்கடமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாயிருக்கச் செய்தேயும் அதனைவிட்டு என்னெஞ்சிலே நிரந்தரவாஸம் செய்தருள்பவனென்றவாறு. தேன் மாறாத சோலைசூழ்ந்த திருக்கோவலூரில் உலகளந்த திருக்கோலத்துடனே ஸேவைஸாதிப்பவனுமான பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே கண்டேனென்றாராயிற்று.

‘ சிந்தநா ’ என்ற வடசொல் சிந்தனையெனத் திரிந்தது. ‘ கோபாலபுரீ ’ என்ற வடசொல் ‘ கோவல் ’ எனச் சிதைந்தது. **அந்தணன்**—அழகிய தண்மை பொருந்தியவன் ; பரமதயாளு என்றபடி. .... (எ)

துவரித்தவுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச் சமணர்க்கும் *
அவர்கட்கங்கருளில்லா வருளானை * தன்னடைந்த
எமர்கட்குமடியேற்கும் எம்மாற்குமெம்மனைக்கும் *
அமரர்க்கும்பிரானாரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)

துவரித்த உடையவர்க்கும்	காவித்துணி கட்டித் திரியும் பௌத்தர்களும்	தன் அடைந்த	தன்னையே ஆச்ரயித்த
		எமர்கட்கும்	என்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும்
		அடியேற்கும்	அடியேனுக்கும்
தூய்மை இல்லா சமணர்க்கும்	பரிசுத்தியற்றவர்களான ஜைநர்களுமான	எம்மாற்கும்	எனது தகப்பனுக்கும்
அவர்கட்கு	அந்த அவைதிகர்கள் விஷயத்தில்	எம் அனைக்கும்	எனது தாய்க்கும்
		அமரர்க்கும்	நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
அருள் இல்லா	அருள் செய்யாதவனும்	பிரானாரை	ஸ்வாமியா யிருப்பவனுமான பெருமானை
அருளானை	(வைதிகர் திறத்தில்) அருள் செய்பவனும்,		கண்டது தென் அரங்கத்தே—

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை ‘ **அந்தணன்**—பரமதயாளு ’ என்றார் ; வைதிகர்களிடத்தில் தயை உள்ளவனேயன்றி வேதபாஹ்யர்களான புறமதத்தவர்களிடத்தில் தயையுள்ளவனல்லன் என்கிறார் இப்பாட்டில். ‘ **துவரித்த வுடையவர்** ’ என்று காஷாயதாரிகளான பௌத்தர்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்ந்யாஸிகளுக்கும் காஷாய வஸ்த்ரதாரணம் உண்டேயாகிலும் அவர்களை இங்கு விவக்ஷிப்பதில்லை ; கேவலம் காவித்துணி யுடுத்த மாத்திரத்தினால் வேஷதாரிகளென்று வசைச்சொல் பெற்றவர்களான பௌத்தர்களுக்கே

'துவரித்தவுடையவர்' என்று லக்ஷண நாமதேயம் போலும். அப்படிப்பட்டவர்கள் திறத்திலும் தூய்மையற்றவர்களான ஜைநர் திறத்திலும் அருளற்றவன்-அதாவது, அவர்களை நிக்ரஹித்து நரகத்திலே வீழ்த்துமவன் என்றவாறு.

1. "கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்கிறபடியே தம் பக்கலிலும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் பக்கலிலும் எம்பெருமானருள் ஏறிப்பாய்கின்றமையைப் பின்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். ஆகவிப்படி பாஹ்யரை நிக்ரஹித்து அந்தரங்கரை அநுக்ரஹிக்கும் பெருமானைத் தென்னரங்கத்தில் கண்டேனென்றாராயிற்று.

> போய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் சேலவைத்து *
> மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்ந்நின்ற வித்தகனை *
> மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ண மரதகத்தின் *
> அவ்வண்ணவண்ணனை யான்கண்டது தென்னரங்கத்தே. (கூ)

பொய் வண்ணம்	ப்ராக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை
மனத்து	மனத்தில் நின்றும்
அகற்றி	ஒழித்துவிட்டு
புலன் ஐந்தும்	பஞ்சேந்திரியங்களையும்
செலவைத்து	அப்பாற்படுத்தி
மெய்வண்ணம்	உண்மையாக
நினைந்தவர்க்கு	தன்னைச்சிந்திப்பவர்களுக்கு
மெய் நின்ற	தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே காட்டிக் கொடுக்கின்ற
வித்தகனை	ஆச்சர்யபூதனும்,
மை வண்ணம்	அஞ்சனத்தின் நிறம் போன்ற நிறத்தையும்
கரு முகில் போல் திகழ் வண்ணம் மரதகத்தின் அவ் வண்ணம்	காளமேகம் போல் விளங்குகின்ற நிறத்தையுடைய மாதகப் பச்சையின் அப்படிப்பட்ட நிறத்தையும்
வண்ணனை	தனக்கு நிறமாக வுடையனுமான பெருமானை

யான் கண்டது தென் அரங்கத்தே—.

* * *—**போய்வண்ணம் மனத்தகற்றி**=காண்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயைத்தோற்றம்—பொய்—என்கிறார்கள் அத்வைதிகள்; அங்ஙனல்ல; 'நிலை நில்லாதவை' என்னும் பொருளிலும் 'பொய்' என்கிற சொல்லைப்பிரயோகிப்பதுண்டு; ஆகவே நிலைநில்லாத [-அஸ்திரங்களான] ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களே இங்குப் **போய்வண்ண**மெனப்படுகின்றன; அவற்றை நெஞ்சிற் கொள்ளாமல், பஞ்சேந்திரியங்களையும் விஷயக்ராமங்களில் செல்லாதபடி தடுத்துத் தன்னையே உண்மையாகச் சிந்திப்பவர்கள் யாரோ, அவர்கட்குத் தன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி காட்டித் தந்தருள்பவன் எம்பெருமான் என்கிறது முன்னடிகளில். அன்னவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பரமபோக்யமாக வாயாரப் பேசுகிறார் பின்னடிகளில். அஞ்சனம் போலவும் காளமேகம்போலவும் மரகதம்போலவும் ஆகர்ஷகமான திருநிறம்பெற்ற பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே கண்டேனென்றாராயிற்று. .... (கூ)

1. திருவாய்மொழி 2-7-1.

ஆமருவி நிரைமேய்த்த அணியரங்கத்தம்மானை *
காமருசீர்க் கலிகன்றி ஒலிசெய்தமலிபுகழ்சேர் *
நாமருவு தமிழ்மாலை நாலிரண்டோ டிரண்டினையும் *
தாமருவி வல்லார்மேல் சாரா தீவினை தானே. (கo)

ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
மருவி மேய்த்த	விரும்பி மேய்த்தவனாய்
அணி அரங்கத்து அம்மானை	திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனான பெருமானைக் குறித்து,
காமரு சீர் கலிகன்றி ஒலிசெய்த	விரும்பத்தக்க சீர்மையையுடைய திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்ததும்
மலி புகழ் சேர்	நிரம்பிய கீர்த்தியையுடையதும்
நா மருவு	நாவுக்குப் பொருந்தியிருப்பதுமான
தமிழ் மாலை நாலிரண்டோடு இரண்டினையும்	இத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தையும்
தாம் மருவி வல்லார் மேல்	தாமே விரும்பிக் கற்குமவர்களிடத்து
தீ வினை சாரா	பாவங்கள் அணுகமாட்டா.

* * *—உஜ்ஜீவனத்துக்குத் தம்பக்கல் ஒரு கைம்முதலுமில்லாத பசுக்களையும் அவற்றோடே பொருந்தி ரக்ஷித்தருளின கண்ணபிரானே பசுமேய்த்த விடாய்தீரத் திருவரங்கத்தில் உபயகாவேரி மத்யத்தில் அரவணையில் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்றானும்; அப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கட்கு ஒருவகைத்தீங்கும் வாராதென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

நாலிரண்டோடு=இரண்டினால் பெருக்கப்பட்ட நான்கு—எட்டு. .... (கo)

அடிவரவு:—கைம்மானம் போரானை ஏனாகி வளர்ந்தவனை நீர் தம் சிந்தனை துவரித்த பொய் ஆமருவி பண்டை.

ஆறாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

பண்டை நான்மறை.

[இதுவும் திருவரங்கம் பெரியகோயில்
மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்]

பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப்
பதங்களும் பதங்களின் பொருளும் *
பிண்டமாய்விரிந்த பிறங்கொளியனலும்
பெருகிய புனலொடு நிலனும் *
கொண்டல் மாருதமும் குரைகடலேழும்
ஏழுமாமலைகளும் விசும்பும் *
அண்டமுந் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (க)

பண்டை நால் மறையும்	அநாதியாகவுள்ள நான்கு வேதங்களும்
வேள்வியும்	யாகங்களும்
கேள்வி பதங்களும்	கேட்டறியவேண்டிய வியாகரணமும்
பதங்களின் பொருளும்	அந்தந்த பதங்களினு லறியப்படுகிற ஜீவஸமஷ்டியும்,
பிண்டம் ஆய் விரிந்த	(காரியப்பொருள்களுக் கெல்லாம் காரணமாய்க் கொண்டு) பிண்ட ரூபமாயிருந்து பிறகு விரிவுபெற்றவை களான
பிறங்கு ஒளி அனலும்	மிக்க காந்தியையுடைய அக்நியென்ன
பெருகிய புனலொடு	த்ரவரூபமான ஜலமென்ன
நிலனும்	பூமியென்ன
கொண்டல்	மேகமென்ன
மாருதமும்	வாயுவென்ன
குரை கடல் ஏழும்	ஆரவாரிக்கின்ற ஸப்த ஸாகரங்களென்ன
ஏழு மா மலைகளும்	ஏழுகுலபர்வதங்களென்ன
விசும்பும்	ஆகாசமென்ன
(ஆகிய இவற்றோடு கூடின)	
அண்டமும்	பிரமாண்டமும்
தான் ஆய் நின்ற எம் பெருமான்	'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி தனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கப் பெற்ற எம்பெருமான்
அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்	திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளான்.

* * *—பண்டைநான்மறையும் தானாய் நின்ற வெம்பெருமான், வேள்வியும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான், கேள்விப்பதங்களும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான்.......என்றிங்ஙனே யோஜிப்பது. எம்பெருமானே பண்டை நான்மறை

யாக நிற்கையாவது என்னெனில்; நான்கு வேதங்களையும் தானே வெளியிட்டவன் என்கையும், நான்கு வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் தானே என்கையுமாம்.

வேள்வியும் தானாய் நிற்கையாவது—அந்த வேதங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகங்களெல்லாவற்றாலும் தானே ஆராதிக்கப்படுபவனாயிருக்கை. வேதங்களில் பலபல தேவதைகள் யஜ்ஞங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆங்காங்கு விவக்ஷிதன் என்ற பரமைகாந்தி ஸித்தாந்தம் உணரத்தக்கது.

கேள்விப்பதங்களும் தானாய்நிற்கையாவது—வியாகரண சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரவர்த்தகன் தானேயாயிருக்கை. "பதரூபத்தாலும் அக்ஷரரூபத்தாலும் ச்ரவணம் பண்ணி யறியவேண்டும்படி யிருக்கிற வ்யாகரண சாஸ்த்ரமும்........" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

பிண்டமாய் விரிந்த=உலகில், குடம் பானை மடக்கு முதலிய காரியப் பொருள்களுக்கு மூலகாரணம் மண்ணுண்டையாகும்; அதற்குப் பிண்டமென்று வடமொழிப்பெயர்; ஆகவே பிண்டமென்கிற சொல் காரணாவஸ்தைக்கு வாசகமாக நிற்கும். முதலில் அவ்யக்தமென்கிற பெயரோடே காரணாவஸ்தமாயிருந்து, பிறகு மஹதாதி ரூபத்தாலே காரியப்பொருளாக விரியுந்தன்மையைச் சொன்னவாறு—"**பிண்டமாய் விரிந்த**" என்று. அவை எவையென்னில், "**பிறங்கொளியனலும்**" என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்டவை. இவையெல்லாம் தனக்கு சரீரமாகும்படி தான் சரீரியாயிருக்கின்ற எம்பெருமான் நம்போல்வாருடைய கண்களும் குளிரும்படி விலக்ஷணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹித்துத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே சாய்ந்தருளாநின்றான் என்றதாயிற்று.

நால்மறை=ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம் அதர்வணம் என்பன; தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம் சாமம் எனவிவையென்றலுமுண்டு. (சில சாதியார்க்கும் பெண்பாலர்க்கும் ஓதுவிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவு மாகாதென்று) மறுக்கப்படுதல் பற்றியும், எளிதிலுணரலாகாதபடி மறைந்த பொருளை யுடைமைபற்றியும் **மறை**யென்று வேதத்திற்குப்பெயர். .... (க)

இந்திரன் பிரமனீசனென்றிவர்கள்
எண்ணில் பல்குணங்களே யியற்ற *
தந்தையுந் தாயும் மக்களும் மிக்க
சுற்றமும் சுற்றி நின்றகலாப்
பந்தமும் * பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும்
பான்மையும், பல்லுயிர்க்கெல்லாம் *
அந்தமும் வாழ்வுமாய வெம்பெருமான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (உ)

இந்திரன் பிரமன் ஈசன் என்ற இவர்கள்	இந்திரன் பிரமன் ருத்ரன் எனப்படுகிற இத்தேவர்கள்
எண் இல்	கணக்கில்லாத
பல் குணங்களே இயற்ற	பலதிருக்குணங்களையும் சொல்லித்துதிக்க (ப் பெற்றவனாய்),
பல் உயிர்க்கு எல்லாம்	ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம்
தந்தையும்	தகப்பனும்
தாயும்	மாதாவும்
மக்களும்	பிள்ளைகளும்
மிக்க சுற்றமும்	அளவிறந்த ஜ்ஞாதிகளும்
சுற்றி நின்று அகலா பந்தமும்	சூழ்ந்து கொண்டிருந்து விட்டுப்பிரிய மாட்டாத பந்துவர்க்கமும்
பந்தம் அறுப்பது ஓர் மருந்தும்	ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுக்கவல்ல ஒரு மருந்தும்
பான்மையும்	(ஸம்ஸாரபந்தமற்றபின் விளையக்கூடிய) நிர்மல ஸ்வபாவமும்
அந்தமும்	விநாசமும்
வாழ்வும்	வாழ்ச்சியும்
ஆய	தானேயாயிருப்பவனை
எம் பெருமான்	ஸ்வாமியானவன்

அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—"இந்திரன் பிரமனீசனென்றிவர்கள் எண்ணில் பல் குணங்களே யியற்ற அரங்கமா நகர் அமர்ந்தான்" என்று அந்வயிப்பது. இந்திரனென்றும் நான்முகனென்றும் பரமசிவனென்றும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற தேவர்கள் அஹங்காரமொழிந்தவர்களாய்ப் பல திருக்குணங்களையும் சொல்லித் துதித்துக்கொண்டு ஆச்ரயிக்கத் திருவரங்கத்திலே சயனித்தருளும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; பிராணிகளுக்கெல்லாம் ஹிதமே நடத்தக்கடவனை பிதாவும், ப்ரியத்தையே நடத்தக்கடவளான தாயும், நரகத்தைக்கடத்தும் புத்திரர்களும், அளவிறந்திருந்துள்ள ஜ்ஞாதிவர்க்கமும், பக்கம்விட்டு நீங்காத பந்துவர்க்கமுமாக எல்லா வுறவுமுறையாயிருப்பவன்; மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறப்பதாகிற இந்த ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுக்கவல்ல மருந்தாயிருப்பவன்; இந்த ஸம்ஸாரபந்தம் அற்றால் இருக்கக்கூடிய நிஷ்கள ஸ்வபாவமாயிருப்பவன்; ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவனாயிருப்பவன்.

ஈசன் என்கிற ருத்ரனை முதலில் குறிப்பிடாமல் இந்திரனைக் குறிப்பிட்டதற்குக் கருத்து—இந்திரனுக்குப் போலவே மற்றையோர்க்கும் பரத்துவம் இல்லை என்பதாம். எம்பெருமானை வணங்கி வழிபடுந்தன்மையில் இந்திரனோடு பிரமனோடு ஈசனோடு வாசியில்லை யென்றவாறு.

பந்தம்—'பந்த:' என்ற வடசொல் விகாரம். **பான்மை**—வந்தேறியல்லாத ஸ்வபாவம். .... (உ)

மன்னுமாநிலனும் மலைகளுங் கடலும்
வானமுந் தானவருலகும் *
துன்னுமாயிருளாய்த் துலங்கொளி சுருங்கித்
தொல்லை நான்மறைகளும் மறைய *

பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப்
பிறங்கிருள் நிறங்கெட * ஒருநாள்
அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (௪)

மன்னு மா நிலனும்	ஸ்தாவரமான பெரிய பூமியும்
மலைகளும்	மலைகளும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களும்
வானமும்	ஆகாசமும்
தானவர் உலகும்	அசுரர்களினிருப்பிடமும் (ஆகிய இவையெல்லாம்)
துன்னு மா இருள் ஆய்	நெருங்கிய பேரிருள் மூடப் பெற்றனவாய்
துலங்கு ஒளி சுருங்கி	விளங்கும் பிரகாசம் மழுங்கி
தொல்லை நால் மறைகளும் மறைய	பழைய நால்வேதங்களும் மறைந்து போக,
பின்னும்	மீண்டும்
வானவர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
முனிவர்க்கும்	ரிஷிகளுக்கும்
நல்கி	அருள்கூர்ந்து
பிறங்கு இருள் நிறம் கெட	நிபிடமான இருள் நீங்கும்படியாக

அன்று ஒருநாள் அங்கு—;

அரு மறை பயந்தான்	அரிய வேதங்களை உபகரித் தருளினவன்

அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்து வேதங்களை உபகரித்த பெருமான் அரங்கமா நகரமர்ந்தானென்கிறார். அன்னமா யவதரிப்பானேன்? என்னில்; முன்னொருகாலத்தில் மதுகைடபரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகி மறைந்துவிட, ஞானவொளியைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள்மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலியோரனைவரும் கண்கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல்திகைத்து வருந்துவதுகண்டு திருவுள்ளமிரங்கித் திருமால் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரர்களைத்தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன் என்ற வரலாறு அறிக. இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு.

பிரமன் வேதங்களைப் பறிகொடுத்து நின்ற காலத்திலே உலகமெல்லாம் இருள்மூடிக்கிடந்தமையை முன்னிரண்டடிகளாலருளிச் செய்தார். (௫)

மாயிருங் குன்றமொன்று மத்தாக
மாசுணமதனோடுமளவி *
பாயிரும்பௌவம் பகடு விண்டலறப்
படுதிரை விசும்பிடைப்பட்ர *
சேயிருவிசும்பும் திங்களுஞ் சுடரும்
தேவரும் தாமுடன் திசைப்ப *
ஆயிரந்தோளாலலைகடல் கடைந்தான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (௬)

மா இரு குன்றம் ஒன்று	அகன்றும் உயர்ந்துமிருக்கிற (மந்தரமென்னும்) ஒருமலையை
மத்து ஆக	மத்தாகக் கொண்டு
அதனொடும்	அம்மலையிலே
மாசுணம்	(வாஸுகியென்னும்) நாகத்தை
அளவி	சுற்றி,
பா இரு பௌவம்	பரந்தும் நீண்டுமிருக்கிற ஸமுத்ரம்
பகடு விண்டு அலற	யானைபிளிறுமாபோலே பிளிறவும்
படு திரை	உண்டான அலைகள்
விசும்பிடை படர	ஆகாசத்திலே சென்றுகிட்டி வியாபிக்கவும்

சே இரு விசும்பும்	மிக்க உயரத்திலுள்ள ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்
திங்களும்	சந்திரனும்
சுடரும்	(மற்றுமுள்ள) தேஜஸ் பதார்த்தங்களும்
தேவர் தாமும்	தேவதைகளும்
உடன்	ஏககாலத்திலே
திசைப்ப	ஆச்சரியப்படவும்
அலை கடல்	அலையெறிகின்ற கடலை
ஆயிரம் தோளால்	பல திருக்கைகளினால்
கடைந்தான்	கடைந்தருளினவன்

அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—அமரர்கட்கு அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்தருளின பெருமான் அரங்கமா நகரமர்ந்தானென்கிறார். முன்னொருகாலத்தில் ஒரு வித்யாதரமகள் விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப்புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒரு பூமாலை ப்ரஸாதிக்கப்பெற்று மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக் கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவந்தாள். அப்போது துர்வாஸ மஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்கவே அவள் அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள். அதன் பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற் கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுத்தான்; அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது. அதுகண்டு முநிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குக்கொண்ட உன்னுடைய ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக்கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம்யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர்: அப்பொழுது வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களுமாகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்தி

லேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலேயும் தலேயையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

பகடு விண்டு அலற—'பகடு' என்னுஞ் சொல்லுக்கு உள்ள பல பொருள்களில் 'யானே' என்னும் பொருள் இங்குக்கொள்ளவுரியது. உவமவுருபு தொக்கியிருக்கின்றதென்க. **விண்டு**—வாய்விரிந்து.

"ஆயிரந்தோளால் அலேகடல் கடைந்தான்" என்கிருரே, இப்படி உண்டோ? என்னில்; "நாலு தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தபடிதான் ஆயிரந் தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தானென்னலாம்படியாய்த்து" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகண்டு தெளிக. .... (௪)

எங்ஙனேயுய்வர்? தானவர் நினேந்தால்
இரணியனிலங்கு பூணகலம் *
பொங்குவெங்குருதி பொன்மலே பிளந்து
பொழிதருமருவியொத் திழிய *
வெங்கண்வாளெயிற்ருேர் வெள்ளிமாவிலங்கல்
விண்ணுறக் கனல்விழித் தெழுந்தது *
அங்ஙனேயொக்க வரியுருவாஞன்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (௫)

தானவர்	அசுரர்கள்
நினேந்தால்	(இரணியன் பட்டபாட்டைச்) சிந்தித்தார்களாகில்
எங்ஙனே உய்வர்	எப்படி உயிர்தரித் திருப்பார்கள்!;
இரணியன்	ஹிரண்யாஸுரனுடைய
பூண் இலங்கு அகலம்	ஆபரணங்கள் விளங்கப் பெற்ற மார்வில் நின்றும்
பொங்கு வெம் குருதி	பொங்குகின்ற உஷ்ணமான ரத்தமானது
பொன் மலே பிளந்து பொழிதரும் அருவி ஒத்து	மேருமலேயைப் பிளந்து கொண்டு வெள்ள மிடுகின்ற அருவி போன்று
இழிய	பெருகும்படியாக,
வெம் கண்	தீக்ஷ்ணமான கண்களேயும்
வாள் எயிறு	வாள்போன்ற பற்களேயும் உடையதாய்
மா	பெரிதான
ஓர் வெள்ளி விலங்கல்	ஒரு வெள்ளிமலேயானது
விண் உற	ஆகாசத்தைக்கிட்டி
கனல் விழித்து	தீவிழிவிழித்து
எழுந்தது அங்ஙனே ஒக்க	எழுந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படிப் பட்டதான
அரி உரு ஆனன்	நாஸிம்ஹாவதார மெடுத்தவன்
	அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—சிறுக்கனேக் காத்தருள நரசிங்கவுருக்கொண்டு இரணியனுடலேப் பிளந்த பெருமான் அரங்கமா நகரமர்ந்தா னென்கிருர்.

இவ்வவதார ப்ரக்ரியையை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதற்கு முன்னே **"எங்ஙனே உய்வர் தானவர் நினேந்தால்"** என்றருளிச்செய்த அழகு வியக்கத்

தக்கது. நம்மைப்போலே அநுகூலித்து, ப்ரஹ்லாதனைப்போலே 'இது நமக்காகச் செய்த செயல்' என்றிருப்பார் உஜ்ஜீவித்துப்போவர்கள்; சத்ருபக்ஷமான அஸுரவர்க்கம் இவ்வரலாற்றை நெஞ்சால் நினைத்தமாத்திரத்திலே இடிவிழுந்தாற்போலே உக்கிப்போவர்கள் என்றவாறு.

இரணியனுக்குப் பொன்னன் என்று பெயருண்டு; அவனுடம்பு பொன்னிறமாயிருக்கும்; அதில் நின்று ரத்தவெள்ளம் பாய்வதானது பொன்மலை பிளந்து அருவிபெருகுவதொக்கு மென்கிறார்.

நரஸிம்ஹமூர்த்தி வெண்ணிறங்கொண்டதாதலால் அதற்கு வெள்ளிமலையை உவமைகூறினர். .... (ரு)

ஆயிரங்குன்றம் சென்று தொக்கனைய
அடல்புரை யெழில் திகழ் திரடோள் *
ஆயிரந்துணிய வடல் மழுப்பற்றி
மற்றவ னகல்விசும் பணைய *
ஆயிரம்பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்ச
அறிதுயி லலைகடல் நடுவே *
ஆயிரஞ்சுடர்வாயரவணைத்துயின்றான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (சு)

ஆயிரம் குன்றம் சென்று தொக்கனைய	ஆயிரம்மலைகள் நெருங்கச் சேர்ந்தாற்போலே யிருக்கப்பெற்றவையும்
அடல் புரை	யுத்தத்திற்குத் தகுதியானவையும்
எழில் திகழ்	அழகு பொலிந்தவையும்
திரள் தோள் ஆயிரம்	திரண்டவையுமான (கார்த்தவீர்யார்ஜுநனுடைய) தோள்களாயிரமும்
துணிய	அறும்படியாக
அடல் மழு பற்றி	தீக்ஷ்ணமான மழுப்படையைக் கையிற் கொண்டு
மற்றவன்	அந்தக்கார்த்தவீரியார்ஜுநனை
அகல் விசும்பு அணைய	விசாலமான வீரஸ்வர்க்கத்தையடையச் செய்து (அதன்பின்)
அமரர்	தேவர்கள்
சென்று	கிட்டி
ஆயிரம் பெயரால் இறைஞ்ச	ஸஹஸ்ரநாமங்களைச் சொல்லித் துதிக்க
அலை கடல் நடுவே	அலையெறிகின்ற ஸமுத்ரமத்யத்தில்
சுடர்	ஒளிபொருந்திய
ஆயிரம் வாய்	ஸஹஸ்ரமுகங்களையுடைய
அரவு அணை	திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே
அறிது துயில் துயின்றான்	யோகநித்திரை பண்ணும பெருமான்

அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றி வந்த க்ஷத்ரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்யும்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராம

னாய்த் திருவவதரித்துப் **பரசு** என்னும் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்ற பெருமான் அரங்கமாநகரமர்ந்தான் என்கிறார்.

கார்த்தவீர்யார்ஜுநனைப் பற்றிப் பேசுகிறார் முதலடியில். இவ்வர்ஜுநன் ஒருகாலத்தில் ஸேனையுடனே வனத்திற்சென்று வேட்டையாடிப் பரசுராமரது தந்தையான ஜமதக்நி முனிவரது ஆச்ரமத்தை யடைந்து அவரனுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், அவரிடமிருந்த காமதேநு அவர்க்குப் பல வளங்களையும் எளிதில் சுரந்தளித்ததைக் கண்டு அதனிடம் ஆசைகொண்டு அப்பசுவை அவரனுமதியில்லாமல் வலியக் கவர்ந்துபோக, அதனையறிந்த அப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு சென்று கார்த்தவீரியனுடன் போர்செய்து அவனது ஆயிரந்தோள்களையும் தலையையும் தமது கோடாலிப்படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டனரென்ற வரலாறு முன்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

முதலடியில் கார்த்தவீரியனது வலிமையை மிகவும் பாராட்டிக் கூறியிருத்தல் நன்கு பொருந்தும்; பெருவீரனென்று பேர்பெற்ற இராவணனையும் பங்கப்படுத்தின பெருந்தோள் வலியுடையானன்றோ இவன். இராவணன் திக்விஜயஞ்செய்து வருகிறபொழுது கார்த்தவீர்யார்ஜுநனது மாஹிஷ்மதி நகரத்திற்குச் சென்று போர்செய்ய முயலுகையில் அங்குள்ளார் 'எங்களரசன் தனக்கு உரிய மாதர்களுடனே போய் நர்மதா நதியில் ஜலக்ரீடை செய்கின்றான்' என்றுசொன்னதனால், உடனே இராவணன் அங்கிருந்து நர்மதாநதியைச் சேர்ந்து அதில் நீராடிக் கரையில் மணலாற் சிவலிங்கத்தையமைத்துப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜிக்கும்போது, அந்த நதியில் மேற்கே இறங்கியுள்ள கார்த்தவீரியன் தனது நீர்விளையாட்டுக்கு அந்நீர்ப்பெருக்குப் போதாதென்ற கருத்தால் அந்நீரைத் தனது ஆயிரங்கைகளுள் ஐந்நூற்றினால் தடுத்து அந்நீரை மிகுவித்து மற்றை ஐந்நூறு கைகளைக்கொண்டு பல்வகை விளையாட்டுக்கள் நிகழ்த்துகின்றதனால் எதிர் வெள்ளமாகப் பொங்கிவருகின்ற நீர்ப்பெருக்குத் தனது [இராவணனது] சிவலிங்கத்தை நிலைகுலையச் செய்ததுபற்றிக் கடுங்கோபங்கொண்டு ராக்ஷஸ ஸேனையுடனே சென்று அவ்வர்ஜுநனை எதிர்த்துப் போர்செய்ய, அவன் தனது ஆயிரங்கைகளுள் இருபதினால் இராவணனது இருபது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்றைய கைகளால் அவனைப் பலவாறு வருத்தித் தனது ஆற்றலால் எளிதிற்கட்டித் தனது பட்டணத்திற் கொண்டுபோய்ச் சிறையில் வைத்திட்டனனென்ற வரலாற்றினால் இவனது பராக்ரமம் ப்ரஸித்தம்.

அகல் விசும்பு அணைய=பெருமான்கையினால் போரில் உயிர்துறந்தவன் வீரஸ்வர்க்கம் சேரக்கடவனென்க.

தேவர்களையுமுட்பட நலிந்துகொண்டு கொழுத்துக்கிடந்த இவன் மாண்டு போகவே, பின்பு தேவர்கள் மனமகிழ்ந்து திருப்பாற்கடலிற் சென்று பெரு

மானைத் துதிக்கக் கேட்க வேணுமோ? அது சொல்லுகிறது பின்னடிகளில். திருவாய்மொழியில் "ஐந்தலைப் பைந்தலையாடரவணைமேவிப் பாற்கடல் யோகநித்திரை, சிந்தைசெய்த வெந்தாய்" என்கிறார் நம்மாழ்வார்; இவர் "ஆயிரஞ்சுடர் வாயாவணைத் துயின்றான்" என்கிறார்; இவ்வெண்ணில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; திருவனந்தாழ்வானுக்கு மகிழ்ச்சியின் மிகுதியினால் வாய்கள் பல்லாயிரமாகவும் பணைக்குமென்ப. .... (சு)

சுரிகுழல் கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த
கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன் *
எரிவிழித்திலங்கு மணிமுடி பொடிசெய்து
இலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி *
வரிசிலைவளைய வடுசரந் துரந்து
மறிகடல் நெறிபட * மலையால்
அரிகுலம்பணிகொண்டலைகட லடைத்தான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (எ)

சுரி குழல்	சிறந்த கூந்தலையும்
கனி வாய்	கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையும் உடையளான
திருவினை	பிராட்டியை
பிரித்த	வேறுபடுத்தின
கொடுமையில் கடு விசை	கொடுமையில் பெரிய வேகத்தையுடையனான
அரக்கன்	இராவணனுடைய
எரி விழித்து இலங்கு மணி முடி	அக்கிபோன்று விளங்கின மணிகளழுத்தின கிரீடங்களை
பொடி செய்து	பொடிபடுத்தி
இலங்கை	லங்காபுரியை
பாழ்படுப்பதற்கு எண்ணி	பாழாக்கிவிடவேணுமென்று ஸங்கல்பித்து
	(கடலைக் கடக்கவேண்டிக் கடலரசனைநோக்கி)
வரி சிலை வளைய	அழகியவில்லைவளைத்து
வடு சரம் துரந்து	கொலையம்புகளைப் பிரயோகித்து, (அவ்வளவிலே)
மறி கடல் நெறிபட	அலைமடிகின்ற கடல் வழிபட்டு அமைந்திட
அரி குலம் பணி கொண்டு	வாநரஸமூஹங்கள் கைங்கரியம் செய்யப் பெற்று
அலை கடல்	அலைகடலை
மலையால்	மலைகளினால்
அடைத்தான்	அணைகட்டின பெருமான்
	அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—இராவணன் முடிபட இலங்கை பாழ்பட வானரமுதலிகளைத் துணைகொண்டு கடலில் அணைகட்டின பெருமான் அரங்கமாநகரமர்ந்தான் என்கிறார்.

சுரிகுழல்கனிவாய்த் திரு=பிராட்டியின் அழகைக்கண்டால் 'இவ்வஸ்து புருஷோத்தமன் அநுபவிக்கத்தகும்' என்றிருக்க வேண்டியிருக்க, பாவி தனக்கென்றபிமானித்துக் கெட்டானே! என்கிற வருத்தம் தோன்றும்.

திருவினைப் பிரித்த=பிராட்டி தன்னைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது "அநந்யா ராவவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா—அநந்யா ராகவேணு

ஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” [ஸூர்யனும் ஒளியும்போலே நானும் இராமனும் ஏகதத்துவம்] என்றாள்; பிராட்டியைப் பற்றி இராமபிரான் சொல்லும் போதும் “அநந்யாஹி மயா ஸீதா—அநந்யாஹி மயா ஸீதா” [பிராட்டி என்னில் வேறுபடாதவள்] என்றான்; ஆக இருவர் கருத்தாலும் ஏகதத்துவமாகிய இத்திவ்ய தம்பதிகளைப் பத்துமாதம் பிரித்து வைத்தானே பாவி!. இவனிலும் மிக்க கொடியானுண்டோவுலகில். இப்படிப்பட்ட கொடியவன் தலைசாயவும் இலங்கை சுடுகாடாகவும் கடலை வழிப்படுத்திச் சென்று பெருமான் அந்த ச்ரமமெல்லாம் தீரத் திருவரங்கத்தரவணையில் திருக்கண் வளர்கின்றானென்றாராயிற்று.

வரிசிலைவளைய அடுசேரந்துரந்து—கடல் கடக்கவேண்டிய பெருமாள் அக்கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்கே தர்ப்பசயனத்தில் படுத்து ஏழு நாள்வரையில் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்கவும் ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையை அறியாமல் உபேக்ஷையாயிருக்க ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு அனைவரும் நடந்து செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேனென்று ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்தனனே, அதனைச் சொல்லுகிறது. ஆகவே ‘**சரந்துரந்து**’ என்றது பாணப்ரயோகஞ் செய்ய முயன்று என்றபடி.

அரிகுலம்—‘ஹரிகுலம்’ என்ற வடசொல்தொடர்விகாரம். ஹரி—குரங்கு. .... (எ)

ஊழியாயோமத்துச்சியாய் ஒருகா
லுடையதே ரொருவனாய் * உலகில்
சூழிமால் யானைத்துயர்கெடுத்து
இலங்கைமலங்க வன்றடுசேரந்துரந்து *
பாழியால்மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப்
பகலவனொளிகெட * பகலே
ஆழியாலன்றங் காழியைமறைத்தான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (அ)

ஊழி ஆய்	காலம்முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய்
ஓமத்து உச்சி ஆய்	யஜ்ஞங்களுக்குத்தலைவனாய்
ஒருகால் உடையதேர் ஒருவன் ஆய்	ஒற்றைச்சக்கரத்தேர் வலவனான ஸூர்யனுக்கு அந்தராத்மாவாய்
உலகில்	இவ்வுலகத்திலே,
சூழி மால் யானை	முகபடாத்தையுடைத்தாய்ப் பெரிதான ஸ்ரீகஜேந்திரத்தினுடைய
துயர்	துன்பத்தை
கெடுத்து	போக்கினவனாய்,
அன்று	முன்பொருகால்
இலங்கை	லங்காபுரியானது
மலங்க	பங்கமடையுமாறு
அடு சரம்	கொலையம்புகளை
துரந்து	பிரயோகித்தவனாய்,
	அன்று அங்கு—;

பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கு அருளி — வலிமைமிகுந்த அர்ஜுநனுக்கு அருள்கூர்ந்து
பகலவன் ஒளி கெட — ஸூர்யன் ஒளிமழுங்கும்படி
பகலே — பகற்போதிலேயே
ஆழியால் — சக்ராயுதத்தினால்
ஆழியை — ஸூர்யனை
மறைத்தான் — மறைத்தவனான பெருமான் அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—எவ்வகையினாலும் ஆச்ரிதரைக் காத்தருள்வதிலேயே நோக்குடைய பெருமான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானென்கிறார். மஹாபாரத யுத்தத்திற் பதின்மூன்றாநாளிலே அர்ஜுந புத்ரனான அபிமன்யுவைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்தவன் கனமான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன்மகனைக் கொன்ற அந்த ஜயத்ரதனை மறுநாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவதாக அர்ஜுநன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினான்காநாட் பகல் முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைத்து வைத்திருக்க, அர்ஜுநனது சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே தன் சக்ராயுதத்தால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருளடைந்ததனால் அர்ஜுநன் அக்நிப்ரவேசஞ் செய்யத் தொடங்க, அதனைக்களித்துப் பார்த்தற்குத் துரியோதனாதியருடனே ஜயத்ரதன் வந்து எதிர்நிற்க, அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்ரதனைத் தலைதுணித்தனனென்ற கதை பின்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

ஓமத்து உச்சியாய்=ஓமம்—ஹோமம்; யாகமென்றபடி. உச்சி என்றது—பிரதானன் என்றபடி. "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா—அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா" என்றும் "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்—போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வயஜ்ஞ ஸமாராத்யன் என்றவாறு.

ஒரு காலுடையதேரொருவனாய்=ஒற்றைச்சக்கரம் பூண்ட தேரையேறி நடத்துமவன் ஸூர்யன்; அவனுக்கு அந்தர்யாமி. "த்யேயஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ" என்பது முணர்க.

சூழி மால்யானை=சூழியாவது முகபடாம். பிங்கல நிகண்டில் 1287 காண்க. யானையின் முகப்போர்வை. காட்டில் திரிந்து கொண்டிருந்த கஜேந்திராழ்வானுக்கு முகபடாம் இராதாயினும் உரிமைப்பற்றிய விசேஷணமிடுதல் தமிழ்வழக்காம். (அ)

பேயினார்முலையூண் பிள்ளையாயொருகால்
பெருநிலம் விழுங்கி * அதுமிழ்ந்த
வாயனாய் மாலாயாலிலைவளர்ந்து
மணிமுடி வானவர் தமக்குச்
சேயனாய் * அடியேற்கணியனாய்வந்து
என்சிந்தையுள் வெந்துய ரறுக்கும் *
ஆயனாயன்று குன்றமொன் றெடுத்தான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே. (கூ)

பேயின்	பூதனையென்னும் பேய்ச்சியினுடைய
ஆர்	(விஷம்) நிறைந்த
முலை	முலையை
ஊண்	உணவாகக் கொண்ட
பிள்ளை ஆய்	பேதையாய்
ஒருகால்	(பிரளயம் நேர்ந்த) ஒரு காலத்தில்
பெரு நிலம்	விசாலமான பூமியை
விழுங்கி	உட்கொண்டு (பிறகு ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)
அது	அந்தப்பூமியை
உமிழ்ந்த	வெளிப்புறப்படவிட்ட
வாயன் ஆய்	திருப்பவளத்தையுடையனாய்,
மால் ஆய்	ஸர்வேச்வரனாய்,
ஆல் இலை வளர்ந்து	ஆலந்தளிரில் கண்வளர்ந்தருளினவனாய்
மணி முடி வானவர் தமக்கு	மணிமுடியணிந்த தேவதைகளுக்கு
சேயன் ஆய்	எட்டாதவனாய்
அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
அணியன் ஆய் வந்து	கிட்டவந்து
என் சிந்தையுள்	எனது நெஞ்சிலுள்ள
வெம் துயர்	வெவ்விய துக்கங்களை
அறுக்கும்	போக்குமவனாய்
அன்று	முன்பொருகால்
ஆயன் ஆய்	கோபால க்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்து
குன்றம் ஒன்று எடுத்தான்	கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்தவனான பெருமான்

அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—பேய்வடிவை மறைத்துத் தாய் வடிவுகொண்டு நஞ்சுதீற்றிய முலைப் பால் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முலையுண்கிற பாவனையிலே முடித்தவனும், பிரளயகாலத்திலே உலகங்களை உண்டு பிறகு ஸ்ருஷ்டித்வாரா அவற்றை வெளிப்படுத்துமவனும், பிரளயகாலத்திலே உலகையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்துச் சிறு குழவியாய் ஆலந்தளிரிற் கண்துயில்பவனும், 'நாம் பெரியோம்' என்று மார்பு நெறித்திருக்கும் பிரமன் சிவன் முதலிய தேவர்களுக்கு எட்டாதவனாய் அடியவர்களான நமக்குக் கையாளாயிருப்பவனும், இப்படிப்பட்ட தனது நிலைமையைத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கோவர்த்தனோத்தரண முகத்தால் வெளியிட்டவனுமான பெருமான் அரங்கமாநகரமர்ந்தான் என்றதாயிற்று.

சேயன்—'சேய்மை' என்னும் பண்படியாப் பிறந்த பெயர். .... (௯)

பொன்னு மாமணியும் முத்தமுஞ்சுமந்து
பொருதிரை மாநதி புடைசூழ்ந்து *
அன்னமாடலவுமலைபுனல் சூழ்ந்த
அரங்கமா நகரமர்ந்தானை *
மன்னுமாமாட மங்கையர்தலைவன்
மானவேற் கலியன்வா யொலிகள் *
பன்னியபனுவல் பாடுவார் நாளும்
பழவினை பற்றறுப்பாரே. (௧௦)

பொன்னும்	பொன்களையும்
மா மணியும்	சிறந்த ரத்னங்களையும்
முத்தமும்	முத்துக்களையும்
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு
திரை பொரு	அலையெறிந்துகொண்டு வருகின்ற
மா நதி	பெரியநதியாகிய திருக்காவேரியினால்
புடை சூழ்ந்து	இருபக்கமும் சூழப்பெற்றும்
மாடு	பக்கங்களிலே
அன்னம்	அன்னப்பறவைகள்
உலவும்	உலாவப்பெற்ற
அலை புனல் சூழ்ந்த	அலைகொண்ட தடாகங்களினால் சூழப்பெற்றுமிருக்கின்ற
அரங்கம் மா நகர்	திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்
அமர்ந்தானை	பொருந்தியுள்ள பெருமானைக்குறித்து,
மன்னு மா மாடம் மங்கையர் தலைவன்	சாச்வதமான பெரிய மாடங்களையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
மானம் வேல்	சிறந்த வேலாயுதத்தையுடையவருமான
கலியன்	ஆழ்வார்
வாய் ஒலிகள் பன்னிய	விஸ்தரித்தருளிச் செய்த
பனுவல்	இப்பாசுரங்களை
பாடுவார்	பாடுமவர்கள்
நாளும்	எந்நாளும்
பழ வினை பற்று அறுப்பார்	கல்மஷஸம்பந்த மற்றிருப்பர்கள்.

* * *—நவமணிகளையுங் கொழித்துக்கொண்டு அலையெறிந்து வருகின்ற திருக்காவேரியினால் சூழப்பட்டதும் அன்னப்பறவைகள் களித்து விளையாடப் பெற்ற சந்த்ரபுஷ்கரிணி முதலிய தீர்த்தங்களால் சூழப்பட்டதுமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்ற பெருமானைக் குறித்துத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இப்பாசுரங்களைப் பாடுமவர்கள் முன்னைத் தீவினைகளை முற்றும் வேரறுத்திடுவர்கள்—எம்பெருமானுக்கு நித்யகைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்றவாறு.

பொன்னும் மாமணியும் முத்தமும்=பொன்னும் முத்தும் நவமணிகளிற் சேர்ந்தவையே; அப்படியிருக்க இடையே தனித்துச் சொன்னது—அவ்விரண்டுந்தவிர மற்ற ரத்னங்களுக்கு வாசகமாக. இங்ஙனம் கொள்ளுதலை வடநூலார் **கோபலீவர்த்த ந்யாய** மென்பர். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—1—2) "மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்குலைய **நூற்றுவரும் பட்டழிய**" என்றவிடத்து ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியானத்திலும் இது காண்க. .... (கo)

அடிவரவு:—பண்டை இந்திரன் மன்னு மாயிரும் எங்ஙனே ஆயிரம் சரி ஊழி பேயினர் பொன்னும் ஏழை.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி.

ஏழையேதலன்.

அவதாரிகை:—எம்பெருமான் அன்பர்களை ஆதரித்த வரலாறுகளில் ஒவ்வொன்றைப் பாசுரந்தோறும் எடுத்துக்கூறி இத்திருமொழியால் திருவரங்கநாதன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகின்றார் ஆழ்வார். குஹப்பெருமாள், சிறிய திருவடி, கஜேந்திராழ்வான், ஸுமுகன், கோவிந்தஸ்வாமி, மார்க்கண்டேயன், ஸாந்தீபிநிமுனிவன், வைதிகன், தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி—ஆகிய இவர்கள் உன்றன் திருவருளுக்கு இலக்கானதுபோல அடியேனும் ஆகவேணுமென்று திருவருளை வேண்டுகிறாராயிற்று.

ஏழை யேதலன் கீழ்மகனென்னு
திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்சுரந்து *
மாழைமான் மடநோக்கி யுன்தோழி
உம்பி யெம்பியென்றொழிந்திலை * உகந்து
தோழன் நீயெனக்கிங்கொழியென்ற
சொற்கள் வந்து அடியேன்மனத்திருந்திட *
ஆழிவண்ண நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (க)

ஆழி வண்ண — கடல்வண்ணனே!

அணிபொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே — அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே!,

ஏழை ஏதலன் கீழ் மகன் என்னாது — ‘(இவன்) அறிவில்லாதவன், கொலைத்தொழில் புரிகின்றவன், நீசஜாதியிற் பிறந்தவன்’ என்று (குஹனுடைய தாழ்வுகளைக்) கருதாமல்

இரங்கி — (அவன்மீது) கிருபைபண்ணி [அவனை உயிர்த்தோழனாக அங்கீகரித்து]

மற்று — அதற்குமேலே

அவற்கு — அந்தக் குஹப்பெருமாள் விஷயத்தில்

இன் அருள் சுரந்து — இனிமையான கருணை மேன்மேலு முண்டாகப் பெற்றவனாய்

(அக்குஹனை நோக்கி)

மாழை மான் மட நோக்கி — ‘பேதைமைக்குணமுள்ள மானின் பார்வைபோன்ற கபடமற்ற கண் பார்வையை உடையளான என்மனைவியாகிய இந்த ஸீதை

உன் தோழி — உனக்குத் தோழியாவள்;

எம்பி	என் தம்பியான லக்ஷ்மணன்
உம்பி	உன் தம்பியாவன் ;
என்று	என்றுசொல்லி
ஒழிந்திலே	இவ்வளவோடு நீவிட்டிடாதவனாய்
உகந்து	மகிழ்ச்சி கொண்டு
நீ எனக்கு தோழன்	'நீ எனக்கு நண்பன்
இங்கு ஒழி	இங்கே நின்றிடுவாயாக'
என்ற	என்றும் (நீ ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்) சொல்லியருளிய
சொற்கள்	வார்த்தைகள்
வந்து	கர்ணபரம்பரையாய் என் கேள்விக்கு வந்து
அடியேன் மனத்து இருந்திட	அடியேனுடைய நெஞ்சிலே பொருந்தியிருக்க,
	(நான் அவற்றில் ஈடுபட்டு)
நின் அடி இணை அடைந்தேன்	உனது திருவடிகளிரண்டையும் சரணமாகப் பற்றினேன்.

* * *—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் குஹப்பெருமாள் திறத்தில் நீ செய்தருளின திருவருள் என்னெஞ்சை விட்டு அகலாது என்னை உருக்குகின்றது ; அப்படிப் பட்ட திருவருள் அடியேன் மேலும் செய்தருளத்தக்கது காண் என்கிறார் இம் முதற்பாட்டில்.

கங்கையில் ஓடம்விடுபவனும் ஆயிரம் ஓடங்கட்குத் தலைவனும், கங்கைக் கரையிலுள்ள ச்ருங்கிபேர புரத்திற்கு அதிபதியுமாகிய ஒருவேடர் தலைவனது நாமம் **குஹன்** என்பது ; இராமபிரான் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களோடு கூட வநவாஸமெழுந்தருளுங்காலத்து அயோத்திமாநகரை நீங்கிக் கங்கைத்துறை சேர்கையில், மேற்குறித்த குஹன் ஸ்ரீராமனைக் காணும்பொருட்டுக் காணிக்கைகளுடன் அருகில்வந்து சேர்ந்து வணங்கிநிற்க, ஸ்ரீராமன் அவனை நண்பனாக ஏற்று 'இங்கு இரு' என்று சொல்லி, மிக்க அன்புடன் அவன் கொணர்ந்த காணிக்கைகளையும் உகந்து 'இன்று நீ உனது ஊர்க்குச்சென்று நாளை உதயத்தில் கங்கை கடப்பதற்கு ஓடங்கொண்டுவா' என்று நியமிக்க, அன்பிற் சிறந்தவனான குஹன் ஸ்ரீராமபிரானை விட்டுப்பிரியமாட்டாதவனாய் 'இங்கேயேயிருந்து இயன்ற அடிமைசெய்வேன்' என்ன, இராமன் அதற்கு இணங்கி அநுமதிசெய்ய, குஹன் தன் ஸேனைகளுடன் இராமனைச் சூழ்ந்து வில்லுங்கையுமாகப் பாதுகாவல்செய்து நின்றனன் ; மறுநாளுதயத்தில் இராமன் குஹனை ஓடம் கொண்டுவரச் சொன்ன போது, குஹன் பணிந்து 'நாங்கள் பல பணிவிடைகள் செய்ய நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே வஸித்தருள வேண்டும்' என்றுவேண்ட, அதற்கு இராமன் உடன்படாது 'புண்யநதிகளின் ஸ்நானமும் மஹர்ஷிகளின் ஸேவையும் செய்து கொண்டு சிலகாலம் கழிந்தபின்பு மீண்டு உன்னிடம் வருவேன்' என்று சொல்லி பிறகு, குஹன் கொணர்ந்த ஓடத்திலேறிக் கங்கைகடந்து அப்பாற் செல்லத் தொடங்குகையில் குஹன் மிக்க பரிவுடன் வணங்கி 'அடியேனும் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு உடன்வந்து உதவுவேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஸ்ரீராமன் அதற்கு இணங்காமல் 'என் மனைவியான இந்த ஸீதை உன் தோழி ; என்தம்பியான இந்த லக்ஷ்மணன் உன் தம்பியே' என்றும், 'நீ எனது உயிர்த்

தோழன்' என்றும், 'இதுவரை நாங்கள் உடன் பிறந்தோர் நால்வராயிருந்தோம்; இப்பொழுது உன்னுடன் ஐந்துபேராயினோம்' என்றும் ஒற்றுமை நயந்தோன்றக்கூறி, 'உன் சுற்றத்தார் என் சுற்றத்தார்; அவர்கள் உன்னைப் பிரிந்து வருந்தலாகாதாதலால் நீ இங்கேயேயிருந்து அவர்களை மகிழ்விக்கக் கடவாய்; அன்றியும், அயோத்தியாபுரி கெடாமைக்காக அங்குப் பரதனை வைத்தோம்; வழியடி கெடாதபடி இங்கே நீ நில், நான்மீண்டு வடக்குநோக்கி வரும்பொழுது உன்னிடம் வருவேன்' என்றுஞ்சொல்லிக் குஹனை வலியில் நிறுத்திப் பிராட்டியும் இளையபெருமாளுந் தானுமாகச் சித்திரகூடபர்வதத்தை நோக்கிச் சென்றனனென்பது ஸ்ரீராமாயண வரலாறு.

க்ஷத்ரிய ஜாதியில் ஸூர்யகுலத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் திருவவதரித்தவனும் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரனும் ஸகலைச்வர்ய ஸம்பந்நனும் மஹாபுத்திமானும் பகைவரிடத்தும் அன்பு கொள்பவனுமான இராமபிரான் குஹனை நோக்குங்கால், இவன் இழிவான வேடச்சாதியனென்றும் அதனால் பகுத்தறிவில்லாத அவிவேகியென்றும் அச்சாதிக்கு இயல்பான கொடுமையினால் எல்லாவுயிர்களோடும் பகைமை கொள்பவனென்றும் இகழ்ச்சி கொள்ளவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருந்தும் அங்ஙனம் இகழ்ச்சி கொள்ளாது தனது பெருமைக் குணங்களையும் பாராமல் அவனுடன் கலந்து பரிமாறின கருணையை இங்ஙனம் பாராட்டியெடுத்துக்கூறி, ஆழ்வார், 'அவ்வாறே அடியேனிடமுள்ள இழிகுணங்களையும் பொருள்செய்யாது என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வன் எம்பெருமான்' என்னும் நம்பிக்கைகொண்டு தாம் அவன் திருவடிகளிற் சரண்புகுந்தமையை வெளியிட்டார்.

ஏழை, ஏதலன், கீழ்மகன் என்றவை பேன்மேலும் ஒன்றினும் ஒன்றுமிக்க இழிவாம். "ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னாது" என்ற சொற்போக்கினால், கைவிடுகைக்கு இவ்விழிகுணங்களில் ஒரொன்றே அமைவதாயிருக்க, அவை பலவும் உளவென்று கண்டும் குஹனிடம் உபேக்ஷைகொள்ளாதிருந்தவன் அருட்கடலான பெருமான் என அவனது நீர்மையிலேற்றத்தை விளங்க வைத்தனர். குலத்திலும் செயலிலும் குணத்திலும் குறையொன்றையும் பாராதே தன்பக்கல் அவன்கொண்ட அன்பே காரணமாக அவனிடம் இரங்கியருளினனென்க.

"**ஏழையேதலன் கீழ்மகனேன்னாதிரங்கி**" என்பதற்கு "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" என்றாற்போல, 'யான் ஏழை, யான் ஏதலன், யான்கீழ்மகன்' என்று தனது இழிவைப் புலப்படுத்தும் மொழிகளைக் குஹன் கூறுத முன்னமே அவன் பக்கல் இரக்கங்கொண்டு—என்று பொருள் கொள்வதுமுண்டு.

ஏழை—அறிவில்லாதவன். இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் எங்ஙனே கிடைக்குமென்னில், "நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை அஃதுடைமை, பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" என்பவாதலால் 'ஏழை' என்ற சொல் அறிவுகேடனென்னும் பொருளதாகும். திருமகள் கணவனும் ஸகலலோகநாதனும் சக்ரவர்த்தி திருமகனுமான ஸ்ரீராமபிரானை நோக்குமிடத்து ச்ருங்கிபேர புராதிபதி

யான வேடர் தலைவனை தரித்ரனென்று சொல்லத் தட்டில்லையாதலால் ' **ஏழை** ' என்ற சொல்லுக்கு—பொருளில்லாத தரித்ரன் என்ற அர்த்தமும் இங்குஏற்றதே யாம்.

ஏதலன்—ஏது அலன் ; யாதொரு ஸம்பந்தமு முடையனல்லாதவன் ; இது-அயலானுக்கும் பகைவனுக்கும் வழங்கும். வேடன் பலவுயிர்களையும் கொலை செய்வதையே சாதித் தொழிலாக வுடையனாதலால் பலர்க்கும் ஏதலனவன்.

அவற்கு இன்னருள் சுரந்து—தன் கன்று அணுகுகையிற் பசு இனிய பாலைச் சுரக்குமாறுபோலத் தனது அடியவன் அணுகியவளவில் இனிய கருணையைச் சுரந்தனன் இறைவனென்க.

அருள்சுரந்து பேசின பேச்சின் பரிசு கூறுவது இரண்டாமடி.

மாழைமான் மடநோக்கி உன்தோழி உம்பி எம்பி=கள்ளம் கபடமின்றிக் கவலையையும் அச்சத்தையுங் கொள்ளும் மகளிர் கண்ணோக்கிற்கு—வெருண்ட மானின் மருண்ட பார்வையை உவமை கூறுதல் மரபு. இங்கு இது கூறியதனால், குஹனைக்கண்ட வளவில் பிராட்டி மருண்ட நோக்குடையளாயினளென்பது தோன்றும். முன்னே குஹனைப் பார்ப்பதும் உடனே இராமனைப் பார்ப்பதுமாக மான்பார்வைபோலக் கொண்ட சபலமான பார்வைகளால் குஹனை அன்பனாக அங்கீகரிக்கக் குறிப்பிட்டனள் பிராட்டி என்பதும் இங்குத்தோன்றும். அடியார்களைக் கடாக்ஷித்தருள்வதிற் பெருமானைக் காட்டிலும் புருஷகாரமான பிராட்டிக்கு உள்ள முற்பாடு இதில் தோன்றுமென்னலாம். " பேதைமையென்பது மாதர்க்கு அணிகலம் " ஆதலால் பெண்ணரசியான பிராட்டியின் நோக்கம் ' மடநோக்கு ' எனப்பட்டது. மடமை—எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாது போலிருக்குந் தன்மை: இது பெண்மைக் குணங்களிலொன்று. மடநோக்கு—மடப்பம் தோன்றும்படியான நோக்கு என்க. **மாழை**—அறிவின்மை, அழகுமாம். " **மடநோக்கி உன்தோழி** " என்றது முதலிய சொற்களால், இராமபிரான் குஹனைத் தனக்குச் சமானனாகக் கொண்டனனென்பது விளங்கிற்று.

உம்பி, எம்பி என்றவற்றில் முறையே நீர் யாம் என்ற பகுதிகள் உம் எம் என்று விகாரப்பட்டன. [நன்னூல் உருபு—8.] **பி**—முறைப்பெயர் விகுதி. **ஒழிந்திலை**—முன்னிலையொருமை யிறந்தகால முற்றெச்சம்: ஒழிந்தாயில்லையாய் என்கை. ' **இருந்திட** ' என்ற செயவெனெச்சம் காரணப் பொருளது ; என் மனத்தில் இருத்தலால் என்கை.

ஆக இப்பாட்டால்—கானவரில் தலைவனை குஹப்பெருமானுக்கு வானவரில் தலைவனை இராமபிரான் திருவருள் புரிந்தமையை முன்னிட்டுத் திருவரங்கநாதன் திருவடிகளிற் சரணம் புகுந்தாராயிற்று. .... (க)

வாதமாமகன் மற்கடம் விலங்கு
மற்றோர்சாதியென் றொழிந்திலை * உகந்து,
காதலாதரம் கடலினும் பெருகச்
செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று *

கோதில் வாய்மையினாயொடுமுடனே
உண்பன் நானென்ற வொண்பொருள் * எனக்கும்
ஆதல்வேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (உ)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே!—;		கைம்மாறு இல்லை	பிரதியுபகாரம் இல்லை'
வாதம் மா மகன்	வாயுதேவனது பெரிய குமாரனான அனுமான்	என்று	என்று திருவுள்ளம்பற்றி
மற்று ஓர் சாதி விலங்கு மற்கடம் என்று ஒழிந்திலை	வேறுஜாதியிற் பிறந்தவ னென்றும், அதிலும் பகுத்தறிவில்லாத மிருக மென்றும், அதிலும் பலவகைப் பொல்லாங்கு களையுடைய குரங்கென் றும் (அவனது இழி குணங்களைப் பாராட்டி) விட்டிடாதவனாய்	கோது இல் வாய்மையினாயொடும் உடனே உண்பன் நான்	'குற்றமற்ற மெய்ம்மொழி களையுடையனான உன்னோடு உடனிருந்து உண்பேன்யான்'
		என்ற	என்று (அவ்வனுமானைக் குறித்துக்) கூறியருளின
உகந்து	அவனிடம் அன்புவைத்து	ஒண் பொருள்	சிறந்த விஷயம்
காதல் ஆதரம் கடலினும் பெருக	அன்பும் ஆசையும் கடலைக் காட்டிலும் அதிகமாக வளர	எனக்கும் ஆதல் வேண்டும் என்று	எளியனான அடியேன் விஷயத்திலும் உண்டாக வேண்டுமென்றெண்ணி
செய்	(நமக்கு இவன்) செய்த		
தகவினுக்கு	உபகாரங்களுக்கு		அடி இணை அடைந்தேன்—.

* * *—சக்ரவர்த்தி திருமகன் சிறியதிருவடியை ஆதரித்தவரலாற்றை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரிதில். கீழ்ப்பாட்டில்—மநுஷ்யஜாதியிலே குலத்தாலும் குணத்தாலும் குறையநின்ற குஹனிடத்துப் பெருமாள் பேரன்பு காட்டினதைக் கூறிய ஆழ்வார், அப்படி ஸமாநஜாதியுமன்றி விஷமஜாதியாயுள்ள விலங்கையுமுட்பட அதன் இழிவு பாராதே ஆட்கொண்டு அதன் பக்கல் விசேஷ கடாக்ஷஞ்செய்த பொருளை இப்பாட்டில் எடுத்துக்கூறி ஈடுபடுகிறார். நீ அநுமனிடத்து வரம்புகடந்து அருள்செய்ததுபோல அடியேனிடத்தும் என் இழிவு பாராதே பேரருள் புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றனர்.

ராவணஸம்ஹாரமான பின்பு விபீஷணன் முதலிய அரக்கர்களோடும் ஹநுமான் ஸுக்ரீவன் முதலிய வாநரர்களோடும் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனும் புஷ்பக விமானத்திலேறி ஸ்ரீராமபிரான் ஆகாயமார்க்கமாக அயோத்தி நோக்கி மீண்டெழுந்தருளும்போது கங்காநதியும் யமுநாநதியும் சேருமிடமான பிரயாகையில் வஸிக்கின்ற பரத்வாஜமுனிவரது விருப்பத்தின்படி அவராச்ரமத்திலிறங்கி ஸேனைகளுடன் அங்கு விருந்துண்ணச் சம்மதித்து நின்றவளவிலே பரத்வாஜ முனிவர் தமது தவப்பெருமையால், அத்திரளிலுள்ளா ரெல்லார்க்கும் வேண்டிய வளவு உண்கலங்களையும் உணவுகளையும் தெய்விகமாக வருவித்து வெகு ஸம்ப்ரமமாக விருந்து செய்தனர்: அங்ஙனம் இராமனும் அவனைச்சார்ந்தவரனைவரும் தம்

தமக்கென்று பரிமாறிய வாழையிலையில் உண்ணுகின்ற பொழுது, எற்கனவே தவணை கடந்துவிடுகின்றதென்று பரதன் வருந்தித் தீக்குதித்து உயிர்துறந்து விடுவனோ வென்பதைச் சிந்தித்து, தாம் மீண்டுவந்த செய்தியைப் பரதனிடஞ் சொல்லி அவன் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டு விரைந்துவருமாறு அனுப்பப்பட்டுப் பரதனிடஞ் சென்றிருந்த அநுமான் செய்தி கூறி மீண்டனனாக, அச்சமயத்தில் அநுமானுக்காக முனிவன் தனியே ஓரிலையை மறுபடியும் வருவிக்க வேண்டாதபடி ஸ்ரீராமன் அநுமானைத் தனது எதிரில் இருந்து தனது இலையிலேயே ஒருபகுதியில் உண்ணும்படி நியமித்து அங்ஙனமே அவனுடன் சிலபழங்களை ஸஹபோஜனஞ் செய்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத் தக்கது.

முன்பெல்லாம் வாழையிலையில் தாமரையிலையிற் போலவே இடை நரம்பு இல்லாமலிருந்த தென்றும், இப்பொழுது இராமன் அநுமனைத் தமது எதிரில் உட்காரவைத்துத் தனது இலையின் ஒரு பாதியிலேயே அவன் உண்ணுமாறு அவ்விலை நடுவில் தனது கையால் ஒருவரையறை கீறினனாக, அது முதற் சங்கற்பத்தால் அவ்விலையில் இடைநரம்பு ஏற்பட்டதென்றும் கூறுவதுண்டு. பரதனிடஞ் சென்ற அநுமான் மீண்டு பரத்வாஜாச்ரமத்திற்கு வந்ததாக ஆதிகாவ்யமாகிய ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தில் இல்லையேயாகிலும் புராணாந்தரங்களிலுண்டு. இங்ஙனம் மாறுபடுகின்ற இடங்களில் "இதிஹாஸாந்தர புராணாந்தரங்களிலேயாதல் கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளவேணும்; மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார் இப்படி அருளிச்செய்கையாலே" என்று பெரியோர் ஸமாதானங் கூறுதல் உணரத்தக்கது. மற்றோர் இதிஹாஸமாகிய மஹாபாரதத்திலும் பாத்மம் வைஷ்ணவம் கூர்மம்முதலிய புராணங்களிலும் அத்யாத்மராமாயணம்முதலிய நூல்களிலும் ஸ்ரீராமசரித்ரம் சிற்சிலவிடத்து வேறுபடக் கூறியிருத்தல் காணலாம். பரத்வாஜாச்ரமத்திலிருந்து இராமனாற் பரதனிடம் அனுப்பட்ட அநுமான் அங்குச் செய்தி சொல்லிவிட்டு மீண்டு பரத்வாஜாச்ரமத்திற்கு வந்தபின்பு இராமன் அம்முனிவனளித்த விருந்தை ஏற்றனனென்று பாத்மபுராணம் கூறுகின்றது. ஒட்டக்கூத்தர் உத்தரகாண்டத்து அசுவமேதயாகப் படலத்தில் இராமாயண வரலாற்றைச் சுருக்கிக் கூறுமிடத்து "வரதனு மனுமன் தன்னை வரன்முறை யேவலோடும், பரதனை யெரிபுகாமற் பண்ணினன் மீண்ட பின்னர், எரி மணி விமானத்தேறி [illegible]கோவும், அரிமலர்க் குழலினளு மிராமனுமயோத்தி சேர்ந்தார்" என்றதுங் காண்க.

இராமபிரான் அநுமானுடன் ஸஹபோஜனஞ் செய்த செய்தி வாஸிஷ்டராமாயணத்திலுள்ள தென்பர்; (அந்நூல் ஜ்ஞாநவாஸிஷ்டத்திலும் வேறானது; ச்லோகந்தோறும் காயத்ரியின் அக்ஷரங்களை முறையே முதலெழுத்தாகக் கொண்டு தொடங்குவது.)

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "ம்லேச்சனும் பக்தனானால்" இத்யாதியான பெரிய ஸூத்ரத்தில்—"தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண,

ஸஹபோஜநமும்" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் '**உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீஷண:। நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம்**=உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீஷண:, நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கோதில் வாய்மையினெபொடு முடனே யுண்பனென்ற பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜநமும்" என்று மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள வசநம் வாஸிஷ்டராமாயணத்திலோ பாத்மோத்தரத்திலோ உள்ளதென்று பெரியோர் கூறுவர். அந்த வசனத்தின் கருத்தாவது—ஸுக்ரீவன் விபீஷணன் முதலானவர்கள் ஒவ்வொரு பிரதிப்ரயோஜநத்தை விரும்பிச் செய்தார்கள்; அங்ஙனன்றியே அனுமான் ஒருவனே அநந்யப்ரயோஜநனாக உதவினனாதலால் அவனோடு உடனுண்பதே நமக்கு ஏற்றது என்பதாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தி லருளிச்செய்யும் ரீதியைநோக்குமிடத்து ஸ்ரீராமன் அனுமனோடு ஸஹபோஜநம் செய்தருளினதாகவே நன்கு விளங்கும்.

இப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, "கோதில் வாய்மையினாயொடு முடனே யுண்பன்நான் என்ற ஒண்பொருள்" என்பதற்கு—ஒருகலத்திலுண்பார்போல உன்னுடனே ஒருநிகராகச் சுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கக்கடவேன் யானென்று ஒற்றுமை நயந்தோன்றக்கூறி அவ்வனுமனைத் தழுவிக்கொண்ட சிறந்தவிஷயமென்று வியாக்கியானஞ் செய்தருளினர். இந்த யோஜனை வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு இணங்கியதாகும்.

கேஸரியென்னும் வாநரவீரனது மனைவியாகிய அஞ்சநாதேவியின் வயிற்றில் வாயுதேவனருளால் தோன்றியவனாதலால் அனுமான் **வாதமாமகன்** எனப்பட்டான். மற்றொருசமயத்தில் பீமஸேநன் வாயுவினருளால் குந்தியினிடந்தோன்றியமைபற்றி அவன் வாயுவின் இளையகுமாரனாதலால் அவனைவிலக்க '**மாமகன்**' என்றார் என்னலாம். மாமகன்=சிறந்த மகன் என்றலுமாம்.

மற்கடம்—வடசொல்; பிறர் கைப்பொருளை வலியக் கவர்தல் முதலிய அதன் தன்மைகளையும், உணவு உறவு முதலியன கொள்வதில் யாதொரு நியதியுங் கொள்ளாது ஞானசீலங்களினின்று விலகி வேண்டியபடியெல்லாம் ஒழுகுஞ்சாதியிற் பிறந்த தென்பதையும் பாராட்டாமல் அநுக்ரஹஞ்செய்தபடி என்னே! என்கிறார்.

காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்தகவினுக்குக் கைம்மாறு இல்லையென்று=பெருமாளும் பிராட்டியும் பிரிவுத்துயரால் மரணவேதனைப்படுகின்ற ஸமயத்தில் அனுமான் தக்க பல உதவிகள் செய்து இடையூறுகளையெல்லாம் ஒழித்து அவ்விருவரையும் சேர்த்துவைத்தமை ப்ரஸித்தம். அனுமனுக்குத் தன்பக்கல் உண்டாகிவளர்கின்ற அன்புமிகுதியை இராமபிரான் பாராட்டிக் கூறுவதாகவும், (அன்றி) அனுமனிடத்து இராமபிரானுக்கு உண்டாகி வளர்ந்த ப்ரீதிவிசேஷத்தை ஆழ்வார் பாராட்டிக் கூறுவதாகவுங் கொள்ள இடமுண்டு. 'எனக்கும் பிராட்டிக்கும் பிரிவாற்றாமையால் காதலும் ஆதரமும் கடலைக்காட்டிலும்

பெருகுகிற நிலையிலே இவன் செய்த உபகாரத்திற்கு' என்று பெருமாள் திருவுள்ளமாக்கியுரைத்தலும் தகும். **தகவு**—தகுதியான உதவி. "**செய்தகவினுக்கில்லைகைம்மாறு**" என்று சேஷிவிஷயமாக சேஷபூதன் சொல்லவேண்டும் வார்த்தையைத் தலைவனை இராமபிரான் அடியவனை அநுமன்விஷயமாகக் கூறினது, அப்பெருமானது நீர்மைமிகுதியைக் காட்டும்.

கோதில்வாய்மையினுயோடும்=வாய்மைக்குக் கோதில்லாமையாவது-கடுமையின்றிச் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லா யிருத்தலும் தீமைவிளைக்காமல் நன்மை விளைத்தலும் தனக்கென்று ஒருபயன் கருதாமையுமாம். தன்னிடத்தும் பிராட்டியினிடத்தும் ஸுக்ரீவன் முதலானோரிடத்தும் அநுமன்பேசிய பேச்சுக்களை யெல்லாம் பாராட்டி 'கோதில்வாய்மையினுயொடும்' என்றார். **வாய்மையினுய்**=முன்னிலையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; **ஆய்**—விகுதி; **இன்**—சாரியை. **ஒடும்** என்ற உம்மை இசைநிறை.

ஒண்பொருள் எனக்குமாதல் வேண்டுமென்று அடியிணையடைந்தேன்=திருவடி பெற்ற பெரிய பேற்றை எளியனையானும் பெற விரும்புவது வெறும் ஆசையின் காரியமேயாயினும் சரணாகதியினால் ஸாத்யமாகாதது எதுவுமில்லை யென்று தாம் கருதியமை தோன்றும். .... (௨)

கடிகொள் பூம்பொழில் காமருபொய்கை
வைகுதாமரை வாங்கிய வேழம் *
முடியும்வண்ணமோர் முழுவலி முதலை
பற்ற மற்றது நின்சரண்நினைப்ப *
கொடிய வாய்விலங்கி னுயிர்மலங்கக்
கொண்ட சீற்றமொன் றுண்டுளதறிந்து * உன்
அடியனேனும் வந்தடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !. (௩)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே ;-

கடி கொள் பூ பொழில்	நறுமணங்கொண்ட மலர்கள் நிறைந்த சோலைகளாற் சூழப்பட்ட
காமரு பொய்கை	அழகிய பொய்கையிலே
வைகு	பொருந்திய
தாமரை	தாமரை மலரை
வாங்கிய	(அர்ச்சனைக்காகப்) பறித்த
வேழம்	யானையானது
முடியும் வண்ணம்	மிகுந்த ஆபத்தை யடையும்படி
ஓர் முழு வலி முதலை பற்ற	மிக்க வலிமையையுடையதொரு முதலையானது பிடித்துக்கொள்ள
அது	அதனால் வருந்திய அந்த யானையானது
நின் சரண் நினைப்ப	(தன் வலிமையால் விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல்) உனது திருவடிகளைத் தியானிக்க,

(அப்பொழுது நீ)

கொடிய வாய் விலங்கின் உயிர் மலங்க	கொடுந்தன்மையுள்ள வாயை யுடைய முதலையின் பிராணன் சிதையும்படி	உண்டு உளது	உண்டாயுள்ளதை
கொண்ட	வருவித்துக்கொண்ட	அறிந்து	தெரிந்து கொண்டு
சீற்றம் ஒன்று	ஒரு கோபம்		

உன் அடியனேனும் வந்து அடிஇணை அடைந்தேன்—.

* * *—கஜேந்திராழ்வானுக்கு அருள்செய்தமையை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுகிறாரிதில். மஹாவிஷ்ணு பக்தனான கஜேந்திரன் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிக்க ஒரு பெரிய பொய்கையிற் சென்றிழிந்ததும் அங்கு முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்தியதும், பிறகு 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன்வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியளித்ததும் உலகப்பிரசித்தம். இவ்வரலாற்றை எடுத்துக் கூறியது, உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு வாசியற அடிமைப்பட்ட உயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கின்ற எம்பெருமானது கருணை மிகுதியைக் காட்டும். அங்ஙனம் தனது அடிமையான பிராணியினிடத்துத்தான் வைத்த அருளினால், அதற்குத் துன்பஞ்செய்த ஜந்துவின் விஷயமாகப் பெருமான் தனது குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே கொடிய கோபத்தைக் கொண்டருளிய மஹாகுணத்திலீடுபட்டு இங்ஙனங் கூறினர். அவ்வாறே எனக்கு எதிர் செய்கின்ற ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி என்னைக் காத்தருளவேண்டு மென்றவாறும்.

'**கொண்ட**சீற்றம்' என்றதனால் எம்பெருமானுக்குக் கோபம் இயற்கைக் குணமல்லாமல் செயற்கையாகக் காரியகாலங்களில் வேண்டுமென்று வருவித்து ஏறிட்டுக் கொண்ட தென்பது தோன்றும். கடல்கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேணுமென்று சரணாகதிபண்ணின விடத்தும் விமுகனாயிருந்த கடலரசன் விஷயத்தில் பெருமான் கோபங்கொண்டதைச் சொல்லுமிடத்து "**க்ரோதமாஹாரயத்தீவ்ரம்**"- க்ரோதமாஹாரயத்தீவ்ரம்" [கடுங்கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டார்] என்று வான்மீகி பணித்தது இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

தனது அடியாரின் எதிரிகள் விஷயமாகப் பெருமான் கொள்ளுங் கோபத்தையே ஆழ்வார் தாம் வாழ்வதற்குச் சாதனமாக ஆபத்தனம் போலக் கருதியமைதோன்ற "கொண்ட சீற்ற **மோன்றுண்டுளதறிந்து**" என்றார். கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளும் பொருட்டு மடுவின்கரைதேடி ஓடிவந்தது போல வரவேண்டாமல், நானிருக்கிற இந்த நிலவுலகத்திலே கோயில் கொண்டுள்ளாயென்பார் 'அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!' என விளித்தார்.

கஜேந்திராழ்வான் தானிருக்கின்ற வனத்திலே நெடுநாள் மழைபொழியாமையால் தாமரைக் குளங்களெல்லாம் வறண்டமைபற்றி எங்குந் தாமரைமலர் கிடைக்கப் பெறாமல் சிலநாளாக அர்ச்சனைதவிர்ந்து அதனாலாகிய வருத்தத்தினால் உணவு கொள்ளாமற் பட்டினிகிடந்து ஏங்கி மலர் தேடுகின்றபோது தெய்

விகமாக ஒரு நறுமணத்தை மோப்பஞ்செய்து அதனையே பிடித்துக் கொண்டு அது வந்தவழியால் விரைந்து செல்லுகையில் ஒருமலையின்மீது திவ்யமான ஒரு சோலையையும் அதன் நடுவே ரமணீயமான ஒரு தடாகத்தையும் கண்டு அதில் நிறைந்திருக்கின்ற தாமரை மலர்களைப் பார்த்தனால் மிகமகிழ்ந்து அவற்றினிடத்தில் கொண்ட ஆதராதிசயத்தால் அம்மடுவில் முதலையிருப்பதைப் பாராமலே விரைந்திறங்கி மலர்கொய்வதாயிற்றென்பது விளங்க "**கடிகொள் பூம் பொழிற் காமரு பொய்கை வைகுதாமரை வாங்கிய வேழம்**" என்றார். அங்ஙனம் மலர் கொய்யும்போது முதலைவாய்ப்பட்ட யானை வெகுகாலமளவும் 'இச்சிறுகாரியத்திற்காக எம்பெருமானை அழைப்பானேன்?' என்றெண்ணித் தன்வலிமை கொண்டே முதலையை வென்று மீளுதற்கு முயன்று பார்த்து அதுமுடியாத பின்னர் எம்பெருமானைக்கூவியழைத்துப் பிறகு தளர்ச்சியாற் குரலெழாமல் த்யானமாத்திரத்தோடு நின்ற ஸமயத்திலே யென்பது "**அது நின்சரண் நினைப்ப**" என்றதன் தாத்பரியம். முதலை பகைமையினால் உணவுக்காக யானையின் காலைக்கவ்வியது; அது தனது $ சாபநிவ்ருத்தியின் பொருட்டு முன்பு தேவல முனிவர் சொன்னபடி பாகவதோத்தமனான கஜேந்திராழ்வானது திருவடியைப் பற்றிக் கொண்டதாகு மென்க.

கொடியவாய்விலங்கு=யானையின் காலையே யன்றி அதற்கு இறைவனான எம்பெருமானது மனத்தையும் புண்படுத்திய கொடியவாயையுடையதொரு திர்யக் ஜாதி என்றபடி.

பாட்டடியில், **கடி**—உரிச்சொல். **காமரு**='காமம்தரு' என்பது 'காமரு' என மருவிற்று. காமம்— விருப்பம்; விருப்பத்தைத் தருகின்ற என்றது-எல்லாராலும் விரும்பப்படுந் தன்மைவாய்ந்த என்றவாறு. எனவே, அழகிய என்றதாயிற்று. 'காமமருவு' என்பது 'காமரு' என விகாரப்பட்டதென்பாருமுளர். இலக்கணையால், எல்லாராலும் விரும்பப்படுந்தன்மையாகிய அழகு பொருந்திய என்கை. **பொய்கை**—மானிடராக்காத நீர்நிலை. "நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை" என்றபடி தனது இடமாகிய நீரில் முதலைக்கு உள்ள பூர்ணபலம்விளங்க '**முழுவலி முதலை**' எனப்பட்டது. ஆனதுபற்றியே, அது மிக்கவலிமையுள்ள பெரிய யானையையும் தப்பவொண்ணாதபடி வாயினாற் பற்றியிழுக்கலாயிற்று. **சரண்**—சரணமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். "முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டது விடா" என்றபடி வாயினாற் பிடித்தபிடி விடாத கொடிய இயல்பினதாதலால் '**கொடியவாய் விலங்கு**' எனப்பட்டது.

"விலங்கின்னுயிர் மலங்க" என்று விரித்தல் விகாரமான பாடம் ஓசை நயத்திற்குச் சேரும். .... (ந)

$ முன்பு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ்செய்துகொண் டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றியிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தால் பெரிய முதலையாய்க் கிடப்பவன் ஹூஹூ என்னுங் கந்தர்வன் என்ற வரலாறு நினைக்கத்தக்கது.

நஞ்சுசோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்
வெருவிவந்து நின்சரணெனச்சரணா *
நெஞ்சில்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்கு
அடைக்கலம் கொடுத்தருள்செய்ததறிந்து *
வெஞ்சொலாளர்கள் நமன்தமர்கடியர்
கொடியசெய்வனவுள * அதற்கடியேன்
அஞ்சிவந்து நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (௪)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே—;
நஞ்சு சோர்வது விஷத்தை உமிழ்வதும்
வெம் சினம் — கொடிய கோபத்தை யுடையதுமான
ஓர் அரவம் — (சுமுகனென்னும்) ஒரு பாம்பானது
வெருவி — (தன்னைக்கொல்ல விருக்கின்றகருடனுக்கு) அஞ்சி
வந்து — உன்னிடத்தில் வந்து
நின் சரண் என — 'உனக்கு அடைக்கலப் பொருளாகின்றேன் யான்' என்றுசொல்லி உன்னைச்சரணமடைய,
சரண் ஆய் — நீ அதற்கு ரக்ஷகனாகி
நெஞ்சில் கொண்டு — (அவனுக்கு நேர்ந்த துன்ப நிலையையும் அவன்சொல்லையும்) உன் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு
நின் அம் சிறை பறவைக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து அருள் செய்தது — உனது அடியவனான அழகிய இறகுகளையுடைய கருடனிடத்தில் (அப்பாம்பை) அடைக்கலப் பொருளாக நீ ஒப்பித்துப் பாதுகாத்தருளிய திறத்தை
அடியேன் அறிந்து — அடியேன் தெரிந்துகொண்டு,
வெம் சொலாளர்கள் — கொடிய சொற்களைச் சொல்பவர்களான
நமன் தமர் — யமதூதர்கள்
கடியர் — பயங்கரமான தோற்றமுடையவர்களாய்
செய்வன — (மரணகாலத்திலும் மறுமையிலும்) செய்பவையான
கொடிய — கொடுந்தொழில்கள்
உள — பலவுளவன்றோ;
அதற்கு அஞ்சி வந்து நின் அடி இணை அடைந்தேன்—.

* * *—ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை எம்பெருமான் பாதுகாத்தருளியதை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரிதில். ஸுமுகனுக்குக் கருடனால்வந்த அச்சத்தைத் தவிர்த்தருளியதுபோல, அடியேனுக்கு யமபாதை நிமித்தமாக நேர்ந்த அச்சத்தைத் தவிர்த்தருளவேணுமென்கிறார். சரணமடைபவர் தம்தமது தாழ்வுகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுதல் இயல்பு; அவ்வாறே தமது தீவினைப் பயனாய்வரும் யமதண்டனையைச் சொல்லிக்கொண்டு அடைக்கலமடைகின்றனர்.

தேவேந்திரனுக்கு நண்பனும் மந்திரியும் ஸாரதியுமான மாதலியானவன் அழகிலும் குணத்திலும் மிகச்சிறந்த தன் புத்திரியான குணகேசியென்னுங் கன்னிகைக்குத் தக்க வரனைத் தேடுபவனாய்ப் புறப்பட்டு வழியில் நாரதமுனிவரைச் சந்தித்துத் துணையாகக்கொண்டு பலவுலகங்களிற் சென்றுபார்த்துத் தக்க வரனைக் காணாமல் பாதாளலோகத்தில் வாஸுகியினாலாளப்படுகின்ற போகவதி

யென்னுஞ் சிறந்த நகரத்தையடைந்து அங்கேயிருக்கின்ற அனேக நாககுமாரர்களைப் பார்க்கின்ற பொழுது ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை நோக்கி அவனது ரூபலாவண்யங்களி லீடுபட்டு அவனுக்குத் தன்மகளைக் கொடுக்கக்கருதி அவனது பாட்டனரைக்கண்டு பேச, அவர் மகிழ்ச்சியோடு துயரமுங் கொண்டவராய் 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பக்ஷித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒருமாதத்திற்குள் பக்ஷிப்பேனென்று சொல்லியிருக்கின்றானாதலால் இவனுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்றதன்று' என்று தெரிவித்தார். அதுகேட்ட மாதலி 'என்னால் மருமகனாக வரிக்கப்பட்ட உனது பௌத்திரன் எங்களுடன் வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பனாயின் இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனைத்தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி ஸுமுகனை யழைத்துக்கொண்டு இந்திரனிடஞ் சென்று சேர, அங்கு இந்திரனுடனே உபேந்திர மூர்த்தியான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில், நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாம் நாரதமுனிவர் சொல்லக் கேட்ட திருமால் இந்திரனை நோக்கி 'இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனால் இவர்கள் இஷ்டஸித்தியடைந்தவராவர்' என்று சொல்லியருள, இந்திரன் கருடனது பராக்ரமத்தை ஆலோசித்துத் திருமாலை நோக்கி 'தேவரீரே இவனுக்கு அமுதத்தையும் ஆயுளையுந் தந்தருள்க' என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகலலோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும்; அதனை மாற்றுபவர்யார்?' என்று கூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமிர்தமுண்பியாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதலி ஸுமுகனுக்குத் தன்மகளை மணம்புரிவித்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங்கொண்டு இந்திரனோடு மாறுபட்டுத் தனது இரையை அவன் தடுத்துவிட்டதற்காகப் பலபல நிஷ்டூரவார்த்தைகள் கூறுகையில், ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம்பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவுதலைக்கண்டஞ்சிப் பாம்புவடிவமாய்த் திருமாலினருகிற் சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டிலின் காலைக்கட்டிக்கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமாலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹாபலசாலியானவுன்னைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு முனையாற் சுமக்கின்ற என்னினும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச்சற்று ஆலோசித்துப்பார்' என்று செருக்கிப்பேச, அக்கடுஞ்சொற்கேட்ட திருமால் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ தன்னைத்தானே மஹாபலசாலியாக எண்ணி எமது முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வஹிக்கமுடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வஹித்துக்கொண்டு உன்னையும் வஹிக்கின்றேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்கவல்லையாயின் உனது செருக்குமொழி பயன்பட்டதாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்த மாத்திரத்தில் அவன் அதன் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலிமையொழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்னர் அரிதில் தெளிந்து திருமாலை வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழிகூறி 'என்பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டு' மென்று பிரார்த்திக்க, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது

திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனையெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக்கொண்டு பாதுகாக்கக்கடவை' என்று குறிப்பிக்க, அது முதல் கருடன் ஸுமுகனோடு நண்புகொண்டு அவனைத் தோளில்தரிக்க, அவனும் அச்சமின்றி 'கருடா! ஸுகமா?' என்று க்ஷேமம் விசாரிப்பவனாயினன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. முதல்திருவந்தாதியில் "அடுத்த கடும்பகைஞற்கு" என்ற பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் "பதிப் பகைஞற்காற்றாது" என்ற பாசுரத்திலும் இந்த இதிஹாஸம் அருளிச்செய்யப் பட்டமையுங் காண்க.

"**நஞ்சுசோர்வது**" "**வெஞ்சினம்**" என்ற அடைமொழிகள் பாம்பின் இயற்கைக் கொடுமையை விளக்குவன. இதனால், சரணாகதிசெய்ய அதிகாரிக ளாகாதாரில்லை யென்பது தோன்றும்.

நெஞ்சில்கொண்டு=' இவனுக்கு நாமல்லது வேறுகதியில்லை' என்பதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு என்னவுமாம். இது எம்பெருமானது குளிர்ந்த திரு வுள்ளத்தைக்காட்டும்.

'எனது அடியாரின் எதிரிகளை ஒருகாலும் க்ஷமிக்கமாட்டேன்' என்றும் 'என்னைச் சரணம்புக்கவரை எவ்விதத்திலும் கைவிடேன்' என்றும் எம்பெருமான் கொண்டுள்ள ஸங்கல்பமிரண்டும் மாறுபடாமல் நிறைவேறுமாறு, அப்பெருமான் தன்னைச்சரணமடைந்த ஸுமுகனைத் தான் நேரில் ரக்ஷியாமல் அவனுக்குப் பகையான கருடன் கையிலேயே காட்டிக்கொடுத்து அவனைக்கொண்டே பாது காத்தருளிய அருமைத்திறத்தைப் பாராட்டி "**நின் அஞ்சிறைப்பறவைக்கு அடைக்கலங் கொடுத்து அருள்செய்தது**" என்றார். முன்பு தமக்குள் பகைமை யிருந்தாலும் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தாற் பின்பு அப்பகைமை தவிர்ந்து நண்பராவரென்ற உண்மை இங்குப்புலனாம்.

வெஞ்சொலாளர்கள்=யமபடர் தாம் செய்யும் தண்டனைகளைக்காட்டிலும் சொல்லும் கடுஞ்சொற்கள் மிகக்கொடியவையா யிருக்குமென்க. தமது தீவினைகள் பலவென்பது தோன்ற "**கொடிய செய்வனவுள**" என்று பன்மையாகக்கூறினார்; பாபங்களின் பன்மைக்குத்தக்கபடி தண்டனைகளுக்கும் பன்மையுண்டே. **கொடிய செய்வன**=கொடியவையாகச் செய்பவை. அவை பலவற்றையுந் தொகுத்துச் சாதியொருமையால் '**அதற்கு**' என்றனர்: அவர்கள் செய்யும் கொடுந்தொழில் களுக்கு என்றபடி.

அடியேன் அஞ்சிவந்து என்ற சொற்சேர்க்கையினால்—உனக்கு அடிமைப் பட்டபின்பும் யான் யமனுக்கு அஞ்சலாமோ? என்பது குறிப்பிடப்பட்டதாகும்.

அடைக்கலம்—பாதுகாக்கப்படும் பொருள்; ரக்ஷ்யவஸ்து. .... (ச)

மாகமாநிலமுழுதும் வந்திறைஞ்சும்
மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன் *
தோகைமாமயி லன்னவரின்பம்
துற்றிலாமையிலத்த! இங்கொழிந்து *

போகம் நீயெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கே
போதுவாயென்ற பொன்னருள் * எனக்கும்
ஆகவேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௫)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே!—

மா கம்	பரமாகாசமெனப் படுகிற பரமபதத்திலுள்ளாரும்
மா நிலம்	விசாலமான இப்பூமண்டலத்திலுள்ளாரும்
முழுதும்	மற்றுமுள்ள சராசரங்களடங்கலும்
வந்து இறைஞ்சும்	வந்து வணங்கப்பெற்ற
மலர் அடி	(உனது) திருவடித் தாமரைகளை
கண்ட	ஸாக்ஷாத்கரித்த
மா மறையாளன்	(கோவிந்தஸ்வாமி யென்னும்) மஹாவைதிக ப்ராமணனொருவனைக்குறித்து
அத்த	'அப்பா!,
நீ	
தோகை மா மயில் அன்னவர் இன்பம் துற்றிலாமையில்	பெண்டிர்களாலுண்டாகும் விஷய போக ஸுகங்களை அநுபவியாமையால்
இங்கு ஒழிந்து	(சிலகாலம்) இவ்விபூதியிலேயிருந்து
போகம் எய்தி	விஷயபோகங்களையநுபவித்து
பின்னும்	அதன்பிறகு
நம் இடைக்கே போதுவாய்	நம்மிடம் வந்து சேரக்கடவாய்'
என்ற	என்றருளிச்செய்த
பொன் அருள்	சிறந்த கிருபையானது

எனக்கும் ஆகவேண்டும் என்று
அடி இணை அடைந்தேன்—.

* * *—கோவிந்தஸ்வாமியினுடைய கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்ததுபோல அடியேனுக்கும் கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்யவேணுமென்று அவனுடைய விருத்தாந்தத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார்.

கோவிந்தஸ்வாமி யென்பானொரு பிராமணன் இதிஹாஸ புராணங்களைப் பலகாலுங்கேட்டு அதனாலே கண்ணபிரானுடைய பால்ய சேஷ்டிதங்களையும் ராஸக்ரீடை [குரவைகோத்தல்] முதலிய திருவிளையாடல்களையும் ஸாக்ஷாத்தாகக் கண்டு களிக்கக் கருத்துக்கொண்டவனாய், 'இதை எம்பெருமான் பக்கல் நாம் பிரார்த்தித்தால் அப்பெருமான் அருள்செய்யக்குறையில்லை' என்றெண்ணி * ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தான்வாடவாடத் தவஞ்செய்கையில், எம்பெருமான் இவனது நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதார க்ருத்யங்களையெல்லாம் அவ்வண்ணமே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து 'இன்னமும் உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்று கேட்டருளினன்; அதற்கு இவன் 'தேவரீரோடு கூடவே அத்தாணிச்சேவகனாயிருந்து நித்யாநுபவம் பண்ணிக்களிக்க விரும்பியிருக்கின்றேன்' என்றான்; இவன்றான் வாயாலே இங்ஙனே கூறினனாயினும் * உள்ளுவாருள்ளிற் றெல்லாமுடனிருந்தறியு மெம்பெருமான் அவனுடைய நாபியிலுள்ள உண்மைக்கருத்தை உள்ளபடியே கண்டறியவல்லவனாதலால் 'இவனுக்கு நம்மோடு நித்யாநுபவம் பண்ணுகைதான்

உண்மையான விருப்பமோ?' என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்; பார்த்ததில், 'இவனுக்கு சப்தாதிவிஷயபோகங்களில் இன்னமும் நசை விட்டபாடில்லை' என்றறிந்து, 'அந்தணு! நீ இன்னம் சிறிதுகாலம் இந்நிலத்திலேயேயிருந்து விஷயபோகங்களை ஆசைதீரச்செய்து தலைக்கட்டி, பின்பு நம்மோடே வரக்கடவாய்' என்றருளிச்செய்து அந்தர்த்தான மடைந்ததாக ஒரு இதிஹாஸமுண்டு; அஃது இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. இவ்வரலாறு எந்தப் புராணத்தி லுள்ளதென்று ஆனமட்டும் ஆராய்ந்து பார்த்தும் ஆகரம் கண்டறிந்திலேன்; வேறு ஆழ்வார்களுமிதனை அருளிச்செய்திலர். ஸ்தலமாஹாத்மியங்கள் கூறும் புராணங்களில் திருவேங்கடமலை மாஹாத்மியங் கூறுமிடத்து இவ்வரலாறு விரித் துரைக்கப்பட்டுளதாக ஒரு நண்பர் கூறக்கேட்டேன்.

கண்ணபிரானும் நம்பி மூத்தபிரானும் அக்ரூரரால் அழைத்துச் செல்லப் பட்டு மதுராபுரிக்கெழுந்தருளினவளவிலே மாலாகாரர் திருமாளிகையிலே புக்கு அவரால் ஆராதிக்கப்பெற்றபோது, கண்ணபிரான் அவரை அநுக்ரஹித்துப் பேசும் புடையிலே "𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌤𑌃। 𑌮𑌮𑌾𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 = புக்த்வா ச விபுலாந் போகாந் த்வமந்தே மத்ப்ரஸாததः, மமாநுஸ்மரணம் ப்ராப்ய திவ்யம் லோக மவாப்ஸ்யஸி" [இவ்விடத்தில் அநுபவிக்கவேண்டிய போகங்களையெல்லாம் பெருக்க நீ அநுபவித்து, தேஹ முடிவுகாலத்தில் என்னருளால் என்னைச்சிந்தித்து திவ்யலோகமடைவாய்] என்றருளியது இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

"**இங்கொழிந்து போகம் நீயெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவா யென்ற பொன்னருள் எனக்குமாகவேண்டும்**" என்றவிதனால், கோவிந்த ஸ்வாமிக்குப்போலே தமக்கும் விஷயபோகங்களில் போதுபோக்காகும்படி அருள் செய்யவேணுமென்று ஆழ்வார் பிரார்த்திப்பதாகப் பொருள்கொள்ளவேண்டா; 'வாணிலா முறுவல் சிறுநுதற் பெருந்தோள் மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணினேன், அதனைப் பிழையெனக்கருதிப் பேதையேன் பிறவி நோயறுப் பானேணிலேனிருந்தேன் எண்ணினேனெண்ணி இளையவர் கலவியின் திறத்தை நாணினேன்" என்றும், "சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன் அருநரகத் தழுந்தும் பயன்படைத்தேன், போந்தேன் புண்ணியனே! உன்னையெய்தி என் தீவினைகள் தீர்ந்தேன்" என்றும் விஷயாந் தரங்களைக் காறியுமிழ்ந்து பேசுமிவ்வாழ்வார்க்கு அந்த நினைவு கனவிலுந் தோன்ற ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகையாலே, நித்யகைங்கரிய விரோதியான இந்த தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்பதே இப்போது இவர்க் குப்பிரார்த்தனையாகும். இப்படியாகில், அந்தரங்கத்தில் விஷயபோகங்களில் நசையுள்ளவனாயிருந்த கோவிந்தஸ்வாமியை உதாஹரணமாயெடுத்துக்காட்டியது ஏதுக்கென்னில்; அவனுடைய உட்கருத்தைக் கண்டறிந்து அவனுக்கு அருள் செய்ததுபோல அடியேனுக்கும் உட்கருத்தையறிந்து அருளவேணுமென் னுமித்தனையே இங்கு விவக்ஷிதம். (இப்பெரிய திருமொழியின் ஈற்றுத்திருப்பதி

க்மான "மாற்றமுள" என்னுந் திருமொழியில் இவ்வாழ்வாரது உத்தேசயம் நன்கு விளங்கக் காண்க.)

மாகம் மாநிலம் முழுதும்வந்திறைஞ்சும் மலரடி=கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளைச் சொன்னபடி. உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்து வணங்கப்பெற்ற பெருமை க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே விஞ்சியிருக்கும். திருவாழி திருச்சங்கென்னும் திவ்யாயுத ஸூரிகளும் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி உடன்பிறந்த பிறவியிறே. திருவனந்தாழ்வான், பெரிய திருவடி முதலான ஸூரிகளும் உடனிருந்து பரிந்து காத்த வரலாறுகள் அறியத்தக்கன. இடையரோடு இடைச்சியரோடு கன்றுகளோடு பசுக்களோடு பீஷ்மர் முதலிய மஹான்களோடு வாசியற அனைவரும் ஆச்ரயித்து உய்ந்தமைபற்றி '**மாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்**' எனப்பட்டது. "மாகம் முழுதும் மாநிலம் முழுதும்" என்றும் அந்வயிக்கலாம். ஒருநாள் நடுநிசியிலே கண்ணபிரான் பாலமுதுசெய்து சாய்ந்தருளப் புகுகிறவளவிலே இந்திரன் ஓடிவந்து புகுந்து 'நரகாஸுரன் என்னை நெருக்காநின்றான், பொறுக்ககில்லேன், பிரானே! போந்தருள்' என்று கண்ணீர்சொரிந்து நிற்க, 'கையைத் தா' என்று சொல்லிக் கைப்பிடி பெற்றெழுந்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரிய திருவடி தோளிலேயேறி எழுந்தருளி நரகாஸுரவதம் பண்ணி மீண்டான்—என்றிப்படிப்பட்ட வரலாறுகள் க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் பல்லாயிரமுண்டு.

ஆகவிப்படி உபய விபூதியிலுள்ளாராலும் வணங்கப்பட்ட திருவடிகளை மஹாபாக்ய விசேஷத்தினால் கண்ணெதிரே காணப்பெற்ற சிறப்புவாய்ந்த பிராமணனை நோக்கிக் கண்ணபிரான் 'உனக்கு என்னவிருப்பம்?' என்றுகேட்க, 'உன்னோடுகூடவே வரவிரும்புகிறேன்' என்ன, 'அது இப்போதன்று; பின்னை ஆகலாம்' என்று பெருமான் பணிக்க, 'ஏன்?' என்று அவன்கேட்க, 'நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது விஷயாந்தர போகங்களிலே உனக்கு ஆசையிருக்கச் செய்தேயும் அவற்றைப் புஜியாமல் இந்திரியங்களைச் செறுத்து வருந்தினாய்; இப்போது அந்தப் போகங்களையெல்லாம் நீ புஜிக்கக்கடவாய்' என்றானாம் கண்ணபிரான்.

இங்கே ஒரு சங்கை உதிப்பதுண்டு; எம்பெருமானோவென்னில் தன்னடி சேரவிரும்புவார் ஆரேனுமுண்டோ? என்று ஆள்பார்த்துத் திரிகிறவன்; மோக்ஷத்தில் ருசியில்லாதவர்களுக்கும் எவ்வகையினாலேனும் ருசியைப் பிறப்பித்து நித்ய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தந்தருள்பவனென்று ப்ரஸித்தனாயிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான், 'உன்னோடுகூடவே வரவிரும்புகிறே'னென்று சொல்லும் ஒரு மஹாநுபாவனைப் பெற்றால் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு 'அப்பா! வாராய்; உன்னையே தேடித் திரிகின்றேன்; கடுக வா, போவோம்' என்று ஆதரித்து அழைத்துக்கொண்டு போகவுரியவனே யன்றி, கெட்டவழியைக் காட்டி ஒழிந்துபோ என்னத் தக்கவனல்லன்; அப்படியிருந்தும், கூடவருவேனென்ற கோவிந்தஸ்வாமியைப் பெருமான் உபேக்ஷித்து வார்த்தை

சொன்னது ஏன் ? என்று சங்கிக்கலாம். இதற்கு நாம் என் சொல்லவல்லோம் ; எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியம் விசித்திரமானது ; ஸம்ஸாரத்தில் பற்று சிறிதுமில்லாதவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் வீழ்த்தவும், மோக்ஷருசி யில்லாதவர்களை மோக்ஷத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கவும் தனக்குள்ள ஸ்வாதந்திரியத்தைச் சில வ்யக்திகள் திறத்தில் அவன் காட்டுவதுண்டு. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங் காண்மின்:—“ ஈச்வரன் நினைத்தால் விஷய ப்ரவணரையும் இவ்வாஸனையறுத் துக் கொண்டுபோக சக்தனென்னுமிடமும், எத்தனையேனும் பகவத் ப்ரவணரை யும் தேஹ ஸம்பந்தத்தின் வழியே கொண்டுபோய் விநாசத்தைப் பலிப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட்டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபமாநபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுமிறே எதிரம்பு கோத்தான்.”

தோகைமாமயிலன்னவரின்பம்—மாதர்க்கு மயிலை உவமை கூறுவதுண்டு ; மயில் தோகைபோன்ற கூந்தல்வளம் வாய்ந்தவர் என்கை. **போகம்—஭ோக:** என்ற வடசொல் விகாரம். .... (௫)

மன்னுநான்மறை மாமுனிபெற்ற
மைந்தனை மதியாத வெங்கூற்றந்
தன்னையஞ்சி * நின்சரணெனச் சரணாய்த்
தகவில்காலனை யுகமுனிந்தொழியா *
பின்னையென்றும் நின்திருவடி பிரியாவண்ணம்
எண்ணியபேரருள் * எனக்கும்
அன்னதாகுமென் றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே ! (௬)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே!—;

மன்னு — நிலைபெற்ற

நால் மறை மா முனி பெற்ற மைந்தனை — நான்குவேதங்களையும் ஓதியுணர்ந்த சிறந்த ம்ருகண்டுமுனிவன் பெற்றகுமாரனாகிய மார்க்கண்டேயனை,

மதியாத வெம் கூற்றம் தன்னை அஞ்சி நின் சரண் என — ஒருவரையும் லக்ஷியஞ் செய்யாத கொடிய யமனுக்குப்பயந்து ‘உனது அடைக்கலப் பொருளாவேன் யான்’ என்று சொல்லி அவன் உன்னைச்சரணமடைந்த போது

சரண் ஆய் — (அவனுக்கு நீ) ரக்ஷகனாகி

தகவு இல் காலனை உக முனிந்து — இரக்கமில்லாத யமனை வலியொழியும்படி கோபித்து

ஒழியா — அவ்வளவோடு விட்டிடாமல்

பின்னை — அதற்குமேலே

என்றும் நின் திருஅடி பிரியா வண்ணம் எண்ணிய — எந்நாளும் (அம்முனி குமாரனை) உன்திருவடிகளை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கும்படி திருவுள்ளம் பற்றிய

பேர் அருள் — (உனது) சிறந்த திருவருளானது

எனக்கும் அன்னது ஆகும் — என்விஷயத்திலும் அப்படி உண்டாகவேணும்

என்று — என்றுநினைத்து

அடி இணை அடைந்தேன்—,

* * *—மார்க்கண்டேயனுக்கு எம்பெருமான் திருவருள் புரிந்ததை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சரணம்புகுகிறாரிதில். மார்க்கண்டேயனுக்கு யமபயத்தையொழித்து எப்பொழுதும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதபடியான பேற்றைத்தந்தருளியதுபோல, அடியேனுக்கும் பிறவித்துன்பங்கட்குப்பயப்படுதலையொழித்து என்நாளும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதபடியான பேற்றைத் தந்தருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்.

ம்ருகண்டுவென்னும் முனிவர் பிள்ளையில்லாக் குறையால் பிரமனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தபோது, பிரமன் ப்ரத்யக்ஷமாகி 'முனிவரே! அறிவில்லாமையும் அங்கஹீநத்வமும் பெரும்பிணியும் தீய குணங்களுமுடையனாய் நூறு பிராயம் உயிர்வாழ்பவனான புத்திரனை விரும்புகின்றீரோ? அன்றி, கூர்மையான புத்தியும் அழகுபொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்யமும் நற்குணமுமுடையனாய்ப் பதினாறு பிராயமே வாழ்பவனான குமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும்' என்ன; முனிவர் 'ஆயுள் சிறிதேனும் அறிவும் அழகுங் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாகும் ஸத்புத்ரனையே வேண்டுகின்றேன்' என்று தம் கருத்தைக்கூற நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே $ அநுக்ரஹித்தனர். அங்ஙனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறு பிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் தனது அல்பாயுஸ்ஸைக்குறித்து வருந்திய தாய்தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விதியைக் கடந்து வருவதாகச்சொல்லி, தீர்க்காயுஸ்ஸு பெறுதற்பொருட்டுத் தினந்தோறும் சிவபூஜை செய்துவருகையில், ஒருநாள் யமன் தூதரையனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவபூஜைச் சிறப்பைக்கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்தி சொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை ஏவ, அவன் வந்து நயபயங்களாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட, பிறகு யமன் மிகக்கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டியிழுக்கத்தொடங்குகையில் அம்முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சிந்தைசெய்து அவனது திருவருள்பெற்று அங்கு நின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு பிராயமாகவே அனேக கல்பகாலமளவும் இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளினன் என்பது ப்ரஸித்தம்.

$ புராணபேதத்தால் இக்கதை சிறிது பேதப்படுவதுமுண்டு. பிரமனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் ம்ருகண்டுமுனிவர்க்குப் பிள்ளைபிறந்ததாகவும், அப்பிள்ளை ஒருநாள் வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்குமிருப்பைத் தாய்தந்தையர் ஆநந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்குங்கால் 'இப்பிள்ளைக்கு ஆயுள்குறுகிற்று' என்று ஆகாசவாணியொன்று செவிப்பட, அதனால் அத்தாய் தந்தையர் மிக்க வருத்தங்கொண்டதாகவும், அதுகண்ட மார்க்கண்டேயன் 'இதற்கு நீங்கள் வருந்தவேண்டா; இவ்வாபத்தை நானே போக்கிக்கொள்ளுகிறேன்' என்று அவர்களைத்தேற்றித் தான் சிவபூசை செய்யத்தொடங்கினனென்பதாகவும் சில புராணங்கள் கூறும்.

இங்ஙனம் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள்செய்தது திருமாலி னருளால் தான்பெற்ற சக்தியினாலேயே யென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்த ராத்மாவாய் நின்று தொழில்செய்தவன் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மைபற்றி அவ்வரலாற்றை ப்ரயோஜககர்த்தாவின் காரியம் போலத் திருமாலின்மேலேற்றிக் கூறியதாகச் சிலர் கொள்வர். சில புராணங்க ளில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படினும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்ய பர்வத்தில் நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டா மத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தரும புத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அநுவதிக்குமிடத்து "பித்ருவத்ஸேவிதோ விஷ்ணோ! ஶரண்யம் ஶரணம் கத:" என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம்புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும். ஸ்ரீபாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில்—"ஆராத்ய ஹ்ருஷீகேஶம் ஜிக்யே ம்ருத்யும் ஸுது:ஜயம்" [ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆராதித்து, வெல்லவொண்ணாத யமனை வென்றொழித்தான்] என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று.

மார்க்கண்டேயன் இங்ஙனம் நெடுநாள் வாழ்ந்துவருகையில், மஹாப்ரளயத்தைத் தான் காணவேணுமென்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப்போற்றிப் பிரார்த்தித்து அங்ஙனம் காணும்போது, மஹாப்ரளயத்தில் திருமாலொருவனை யன்றி மற்றைத் தேவரெவரையும் பிழைத்திருக்கக் காணாதவனாய் அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவரையுங்கண்டு, முடிவில்தான் நற்கதிபெறுதற் பொருட்டுத் திருமாலையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அவனைத் தனது திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொண்டருளினனென்பது மூன்றாமடியிற் குறித்தது.

1. "புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை, நக்கபிரானு மன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே" 2. "நிறுத்திநும் முள்ளத்துக் கொள்ளுந் தெய்வங்களும்மை உய்யக்கொள், மறுத்துமவனோடே கண்டீர் மார்க்கண்டேயனுங்கரியே" 3. "கண்டுதெளிந்துங்கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ, வண்டுண்மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள், இண்டைச் சடைமுடி யீசனுடன் கொண்டு உசாச்செல்லக், கொண்டங்குத் தன்னொடுங் கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்துமே" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களும்,

> "நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன் பக்கலிலே கொண்டு சென்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று; ஆனபின்பு அவனையே ஆச்ரயிக்கப்பெறில் அழகிது"

என்ற வியாக்கியான வாக்கியமும் நோக்கத்தக்கன.

"நான்மறை மன்னுமாமுனி" என்று மொழிமாற்றி, வேதங்களை ஓதியுணர்தலிலே நிலைபெற்றவென்று பொருள் கொள்ளவுமாம். உயர்குடியிற் பிறந்தவனுக்கு அருள்செய்த நீ தாழ்ந்த குலத்தவனான எனக்கும் அருள்செய்ய வேண்டுமென்று காட்ட '**எனக்கும்**' என்கிறார்.

1. திருவாய்மொழி 4-10-8, 2. திருவாய்மொழி 5-2-7, 3. திருவாய்மொழி 7-5-6.

குலம் அறிவு ஒழுக்கம் கல்வி செல்வம் அதிகாரம் அழகு வலிமை இளமை முதலியவற்றில் எதனையும் பொருள்செய்யாது தனது அதிகாரத்தை எங்கும் ஒரு நிகராகத் தடையின்றிச் செலுத்துபவன் யமன் என்பது '**மன்னு நான் மறை மாமுனிபெற்ற மைந்தனை மதியாத வெங்கூற்றம்**' என்ற தொடரால் தோன்றும். கீழ் "ஏழை யேதலன்கீழ்மகன்" என்றும் "வாதமாமகன் மற் கடம் விலங்கு மற்றோர்சாதி" என்றும் "நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்" என்றும் இழிவுகூறியவர் இங்கு "மன்னுநான்மறை மாமுனிபெற்றமைந்தன்" என்று உயர்வுகூறியதனால், இழிவு உயர்வு இரண்டும் சரணாகதிக்குப் பயன்படு வனவல்ல வென்பது குறிப்பிக்கப்பட்டதாகும். **மைந்து**—இளமை, வலிமை அழகு: அதனையுடையவன் மைந்தன். 'மாமுனிபெற்ற மைந்தனை நின் திருவடி பிரியாவண்ணமெண்ணிய' என்று அந்வயிக்கும். .... (சு)

ஓதுவாய்மையுமுவனியப் பிறப்பும்
உனக்கு முன் தந்த வந்தணனொருவன் *
காதலென்மகன் புகலிடங் காணேன்
கண்டுநீதருவா யெனக்கென்று *
கோதில்வாய்மையினானுனைவேண்டிய
குறைமுடித்தவன்சிறுவனைக் கொடுத்தாய் *
ஆதலால்வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே ! (எ)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே !-;

ஓது	ஓதியுணர்தற்கு உரிய
வாய்மையும்	ஸத்யவசநமான வேதத்தையும்
உவனியம் பிறப்பும்	(அதனை ஓதுதற்கு அதிகார முண்டாம்படி) உபநய னஞ் செய்தலால் வரும் (இரண்டாவது) பிறப்பையும்
முன்	முன்பு
உனக்கு தந்த	உனக்கு அளித்தவனும்
கோது இல் வாய்மையி னான்	(சாபாநுக்ரஹ சக்தியினால்) பழுதுபடுதலில்லாத மெய்ம்மொழிகளை யுடையவனுமான
அந்தணன் ஒருவன்	(ஸாந்தீபிநியென்னும்) ஒரு பிராமணன்
காதல் என் மகன் புகல் இடம் காணேன்	'(எனது) அன்புக்கு இடமான புத்திரன் சென்ற இடத்தை அறியேன்;
கண்டு நீ எனக்கு தருவாய் என்று	நீ (அவனிருக்கின்ற இடத்தைத்) நாடி யுணர்ந்து அந்த மகனை எனக்குக் கொடுக்க வேணும்' என்று
உனை வேண்டிய	உன்னைப் பிரார்த்தித்த
குறை	அவனது வேண்டுகோளை
முடித்து	நீ தலைக்கட்டி
அவன் சிறுவனை கொடுத்தாய்	அவன் மகனை (அவனுக்குக்) கொணர்ந்து கொடுத் தருளினாய்;
ஆதலால்	(இங்ஙனம் செயற்கரிய செயல் செய்து அன்பர் குறையைத்தீர்த்து அவர் வேண்டியதை வேண்டிய படி தந்தருள்பவன் நீ) ஆகையால்
வந்து உன் அடி இணை அடைந்தேன்—	

* * *—ஸாந்தீபிநிக்கு எம்பெருமான் திருவருள்செய்ததை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம்புகுகிறாரிதில். ஸாந்தீபிநியின் வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்ததுபோல அடியேன் வேண்டுகோளையும் நிறைவேற்ற வேண்டுமென வேண்டுகின்றாராயிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கம்ஸனைக்கொன்று உக்ரஸேநனுக்கு முடிசூட்டியபின்பு, அவந்திநகரத்திலிருந்த ஸாந்தீபிநியென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் சென்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அத்யயநம்பண்ணிப் பிறகு குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கப் பார்க்கிறவளவிலே, அவ்வாசிரியர் கண்ணனுடைய சக்திவிசேஷத்தை யறிந்தவராகையால் 'பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு மேல்கடலில் ப்ரபாஸதீர்த்த கட்டத்திலே நீராடும்போது முழுகியிறந்துபோன என்புத்திரனைக் கொண்டு வந்து தரவேண்டும்' என்று அபேக்ஷிக்க கண்ணபிரான் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கடற்கரை சேர்ந்து, சங்கினுருவங்கொண்டு ஸமுத்ர ஜலத்தில் வஸிக்கின்ற பஞ்சஜநனென்கிற அசுரனே அவ்வந்தணச்சிறுவனைக் கொண்டுபோயினனென்பதை அங்கு வருணன் சொல்லக்கேட்டுக் கடலில் ப்ரவேசித்து அவ்வஸுரனைக்கொன்று அவனுடலாகிய பாஞ்சஜந்யத்தையெடுத்து வாயில்வைத்து முழக்கிக்கொண்டே யமபட்டணத்திற்கு எழுந்தருளி, அங்கு யாதனையிற்கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வதேஹத்தில் சிறிதும் பேதமில்லாதபடி கொணர்ந்து கொடுத்தருளினனென்பது இப்பாட்டிற் குறித்த கதை. "மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை, ஓதுவித்ததக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தான்" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இடைப்பிள்ளையான கண்ணபிரான் ஸாந்தீபிநியிடத்தில் வேதமோதினனென்பதும் உபநயநஸம்ஸ்காரம் பெற்றனனென்பதும் எங்ஙனே சேருமென்று சிலர் சங்கிப்பர்; * ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்து வளர்ந்தவனான கண்ணன் க்ஷத்ரிய ஜாதியிற் பிறந்தவன். பிராமணர் க்ஷத்ரியர் வைசியர் என்னும் மூன்று ஜாதியாரும் தேஹோத்பத்தியாகிய இயற்கைப் பிறப்புடனே செயற்கைப்பிறப்பாக உபநயநமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தாலாகும் ஜ்ஞாநஜந்மத்தையுங்கொண்டு இருபிறப்பாளராய் 'த்விஜர்' எனப்படுவரென்க.

உவனியம்—உபநயநமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. பூணூல்தரிக்குஞ் சடங்கு. மாணுக்கனை ஆசாரியன் தன்னிடத்தே வைத்துக்கொள்ளுதல் என்று பதப்பொருள்.

"**அந்தணனொருவன்**" என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்திலே—"முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையு மதிகரித்து, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளுமதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலே யாம்படி $ பிள்ளையைப்போலே அதிகரிப்பிக்க வல்லவனையிறே '**ஒருவன்**' என்பது" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள வாக்கியம் நெஞ்சிலே தேனூறி யெப்பொழுதும் தித்திக்கும்.

$ பிள்ளை—'நம்பிள்ளை' என்கிற ஜகதாசார்யர்.

காதல் என்மகன்= எனது அன்பே ஒருருவங்கொண்டதென்னும்படியான புத்திரன் என்றுரைக்கவுமாம். **என்மகன் புகலிடம் காணேன்**=என்புத்திரன் கடலிலே புக்கான்; அவன் நரகத்திலிருக்கின்றனோ? கர்ப்பத்திலிருக்கின்றனோ? எங்கேபோயிருக்கின்றனென்று அறிகின்றிலேன் என்றவாறு.

கடலில் மூழ்கிய குமாரனை மீட்டுக்கொடுத்தருளியதுபோல, ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மூழ்கிய என்னை மீட்டுப் பாதுகாத்தருள வேண்டுமென்பது இப்பாட்டுக்குக் கருத்தாகக் கொள்ளத்தகும். .... (எ)

வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்
எந்தை! நின்சரணென்னுடைமனைவி *
காதல்மக்களைப் பயத்தலுங் காணாள்
கடியதோர் தெய்வம் கொண்டொளிக்கு மென்றழைப்ப *
ஏதலார்முன்னே யின்னருளவற்குச்செய்து
உன்மக்கள்மற்றிவ ரென்றுகொடுத்தாய் *
ஆதலால்வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (அ)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே!;

வேதம் வாய் மொழி { வேதங்களையே வாய்ப்பேச்சாகவுடையவனான
அந்தணன் ஒருவன் { ஒரு வைதிகப்ராம்மணன் (உன்னை அடுத்து)
எந்தை ' எமது தலைவனே!
நின் சரண் { உனக்கு அடைக்கலப் பொருளாகிறேன் யான்;
என்னுடை மனைவி } எனது மனைவியானவள்
காதல் மக்களை { தான் ஆசையுடன் பெறுகின்ற பிள்ளைகளை
பயத்தலும் காணாள் { பெற்றவளவிலே காணப் பெறுகின்றாளில்லை;
கடியது ஓர் தெய்வம் { கொடுந்தன்மையுடையதான ஒரு தெய்வமானது
கொண்டு ஒளிக்கும் { (அப்பிள்ளைகளைக்) கொண்டு போய் ஒளித்துவிடுகின்றது '
என்று { என்று (தன் குறையைச்) சொல்லி
அழைப்ப { அதற்குப் பரிஹாரம் செய்வதற்கு உன்னை யழைக்க,
ஏதலார் முன்னே { (அவனைப் பரிஹஸித்துக் கொண்டிருந்த) பகைவர்களது முன்னிலையிலே
அவற்கு அந்த வைதிகனுக்கு
இன் அருள் செய்து { இனிமையான கருணையைச் செய்து
இவர் உன் மக்கள் என்று கொடுத்தாய் { ' நான் அழைத்துக் கொண்டு வந்த இவர்கள் உன் பிள்ளைகள் ' என்று சொல்லிக் கொணர்ந்து கொடுத்தருளினாய்;
ஆதலால் { (இப்படி செயற்கரியன செய்து சரணாகதரக்ஷணம் செய்தருள்பவன் நீ) ஆகையால்
வந்து உன் அடி இணை அடைந்தேன்—.

* * *—வைதிகனொருவனுக்கு எம்பெருமானருள்செய்ததை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுகிறாரிதில். வைதிகனது வேண்டுகோளை அருளினாற்போல என் வேண்டுகோளையும் அருள்வாய் என வேண்டுகின்றார்.

ஒரு பிராமணனுக்கு முறையே பிறந்த மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்த அப்பொழுதே பெற்றவளுமுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெறாதபடி இன்னவிடத்திலே போயிற்றென்று தெரியாமல் காணவொண்ணாது போய்விடுகையாலே நான்காம் பிள்ளையை ஸ்த்ரீ ப்ரஸவிக்கப் போகிறவளவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணபிரானிடம் வந்து ' இந்த ஒருபிள்ளையையாயினும் தேவரீர் பாதுகாத்துத் தந்தருள வேண்டும் ' என்று பிரார்த்திக்க, கிருஷ்ணன் 'அப்படியே செய்கிறேன் ' என்று அநுமதிசெய்தபின்பு, ஒருயாகத்திலே தீக்ஷிதனுயுள்ள கண்ணபிரான் எழுந்தருளக் கூடாதென்பதுபற்றி அர்ஜுநன் 'நான்போய்ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ப்ராஹ்மணனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய், ப்ரஸவிக்கிற க்ருஹத்தைச் சுற்றும் காற்றுமுட்படப் பிரவேசிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கூடங்கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கையில் பிறந்த பிள்ளையும் வழக்கப்படியே பிறந்தவளவிற் காணவொண்ணாது போய்விடவே, ப்ராஹ்மணன் வந்து அர்ஜுநனை மறித்து ' க்ஷத்ரியாதமா ! உன்னாலேயன்றோ என் பிள்ளை போம்படியாயிற்று ; க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளிக் காப்பதை நீயன்றோதடுத்தாய் !' என்று நிந்தித்துக் கிருஷ்ணன் பக்கலிலே இழுத்துக்கொண்டுவர, கண்ணபிரான் கண்டு புன்சிரிப்புக்கொண்டு ' அவனை விடு ; உனக்குப் பிள்ளையை நான் கொண்டுவந்து தருகிறேன் ' என்றருளிச் செய்து, ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனையும் தன்னுடன்கொண்டு தேரிலேறி, அர்ஜுநனைத் தேர்செலுத்தச் சொல்லி, அத்தேர்க்கும் இவர்கட்கும் திவ்யசக்தியைத் தனது ஸங்கல்பத்தால் கற்பித்து, இவ்வண்டத்துக்கு வெளியே நெடுந்தூரமளவுங் கொண்டுபோய், அங்கு ஓரிடத்தில் தேருடனே இவர்களை நிறுத்தி, தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே தன்நிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கு, அங்கு நாச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்திரியங் காட்டுகைக்காகவும் கண்ணபிரானது திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு களிக்கைக்காகவும் அழைப்பித்து வைத்த அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்குநின்றும் பூர்வரூபத்தில் ஒன்றுங்குலையாமற் கொண்டு வந்து கொடுத்தருளினனென்றவரலாறு இப்பாசுரத்திற் குறித்தது. " தப்பின பிள்ளைகளைத் தன மிகுசோதிபுகத் தனியொரு தேர்கடவித்தாயொடு கூட்டிய, என்னப்பன் " என்றும் "பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும் இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்து கொடுத் தொருப்படுத்த வுறைப்பன் " என்றும் பெரியாழ்வாரும், " இடரின்றியே யொருநாளொரு போழ்தி லெல்லாவுலகுங்கழியப், படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத் திண்டேர் கடவிச், சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன்பிள்ளைகளை, உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தவன் " என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்த பாசுரங்கள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத் தக்கன.

வேதவாய்மொழியந்தணன்—" பொய்ம்மை மொழி புகன்றறியேன் புகலமன மெண்ணுகினும், மெய்ம்மையலதுரையாநா வேதநவில்பயிற்சியால் " என்றாற்போலக் கொள்ளலாம். வேதமோதினவனுகையாலே வாய்மை [ஸத்யம்] பொருந்திய மொழிகளை யுடையான் என்கை. வேதம்போலப் பயன்நிறைந்த வார்த்தைகளையுடையான் என்றுமாம்.

எந்தை—இயல்பாகிய அண்மைவிளி; எனது பரமபிதாவே! என்றபடி. புத்திரனைப் பிதா காப்பதுபோல என்னை நீ காக்கக்கடவை என்ற குறிப்பு. **காதல் மக்களை**=மறுமையில் தாய்தந்தையர்க்கு 'புத்' என்ற நரகத்தை இல்லாதபடி செய்தலும், இம்மையிலும் "மக்கள் மெய்தீண்டலுடற்கின்பம் மற்று அவர் சொற்கேட்ட லின்பஞ்செவிக்கு" என்றபடி பலவகை யின்பந்தருதலும் பற்றி விரும்பப்படுகின்ற புதல்வர் என்கை. **மக்கள்**—பன்மைப்பெயர். **பயத்தலும்**—இறந்தகாலவினையெச்சம்.

கடியதோர் தெய்வங்கொண்டொளிக்கும்=இப்படியிருப்பதொரு தேவதையை இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடலை இங்கேவிட்டு உயிரையன்றோ கவர்ந்துகொண்டு போவது; பெற்று முகத்திலே விழிப்பதற்கு முன்னே உடலோடே கொண்டுபோய் ஒளியாநின்ற தெய்வம் இன்னதென்று தெரியவில்லையே! என்றான். "கடியதோர்தெய்வம்" என்னாதே 'கடியதெய்வம்' என்னும் பாடமும் வழங்கிவருகின்றது; இது நன்கு பொருந்தும்; முன் பின்னடிகளோடு அளவொத்ததாம்.

ஏதலார்முன்னே—ஏதலார் என்று சத்துருக்களுக்குப் பேர்: எப்படிப்பட்ட அருமையான காரியமும் எம்பெருமானருளால் கைகூடுமென்கிற கருத்தின்றியே அஹங்கார மமகாரமுடையராய்த் தம் முயற்சியாலேயே யாவும் ஆகுமென்னும் எண்ணமுடையாரை இங்கு சத்துருக்களென்கிறது. "பிறந்தகுழந்தைகள் செத்து எத்தனையோ வருஷங்களாயினவாம்; அவை இன்னவிடத்திலே போயினவென்று தெரியாதாம்; இப்படியிருக்க கிருஷ்ணனைக் கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிறானும்" என்று ஏசுகின்றவர்கள் கண்முன்னே என்றவாறு. .... (அ)

துளங்கு நீண்முடியரசர் தங்குரிசில்
தொண்டை மன்னவன் திண்டிறலொருவற்கு *
உளங்கொளன்பினோ டின்னருள்சுரந்து
அங்கோடு நாழிகையேழுடனிருப்ப *
வளங்கொள்மந்திரம் மற்றவற்கருளிச்
செய்தவாறு அடியேனறிந்து * உலக
மளந்தபொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (கூ)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே!—;

துளங்கு	விளங்குகின்ற
நீள் முடி	நீண்ட கிரீடத்தை யுடைய
அரசர் தம் குரிசில்	அரசர்கட்கு அரசனாகிய
திண் திறல்	மிக்க வலிமையையுடைய
தொண்டை மன்னவன் ஒருவற்கு	தொண்டை நாட்டரசனொருவனிடத்தில்
உளம் கொள் அன்பினோடு இன் அருள் சுரந்து	(நீ உன்) திருவுள்ளத்திற் கொண்ட அன்புடனே இனிமையான கருணையை மிகுதியாகச்செய்து,

*	
அங்கு ஓடு நாழிகை ஏழுடன் இருப்ப	அரசாளுதலாகிய இம்மைச் செல்வத்திலே வீணே கழிகின்ற அவனது நாழிகையானது (அங்ஙனம் கழியாது) ஏழு தத்துவப்பொருள்களுடனே கூடியிருக்கும்படி
வளம் கொள் மந்திரம்	சிறப்புக்கொண்ட பெரிய திருமந்திரத்தையும்
மற்று	மற்றும் அதன்பொருளேயும்
அவற்கு அருளிச் செய்த	அத் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு உபதேசித்தருளிய
ஆறு	வகையை
அடியேன் அறிந்து	அடியேன் தெரிந்து கொண்டு
உலகம் அளந்த பொன்அடியே அடைந்து உய்ந்தேன்—.	

* * *—தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு எம்பெருமான் திருவருள் செய்ததை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரிதில். உன்னையல்லது அறியாத மஹாபக்தனை தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு நீ மந்திரோபதேசஞ் செய்து மெய்யுணர்வை யுண்டாக்கி யருளியதுபோல எனக்கும் மெய்யுணர்வையுண்டாக்கி யருளவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறபடி. இவர் முன்னே எம்பெருமான் பக்கல் திருமந்திரோபதேசம் பெற்று மெய்யுணர்வுடையராயினும் பணிவினால் தமது தத்துவஞானத்தைப் பாராட்டாது இங்ஙனம் வேண்டுகின்றார்.

சோழநாட்டரசனுடைய குமாரனும் தொண்டைநாட்டரசனுமான தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி திருவேங்கடமலையில் எம்பெருமானையடுத்து மிக்கபக்தியுடனே சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தி வழிபாடுசெய்ய, திருவுள்ளமுகந்த அத் திருவேங்கடமுடையான் மெய்த் தொண்டனை அவ்வரசனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் தனது அர்ச்சாவதார வரம்பைக்கடந்து அவனுடன் பேசுவனாயின னென்றும், அவ்வரசனுக்கு அஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தையும் அதன் அருமையான பொருள்களேயும் மற்றும் பல ஹிதங்களேயும் உபதேசித்தருளினதுமன்றி, அவனுக்குப் பகை வெல்லுதற் பொருட்டுத் தனது சங்குசக்கரங்களேயுங் கொடுத்தருளினனென்றும், அவ்வரசன் அந்தப் பெருமானுக்குக் கோபுரம் மண்டபம் திருமதில் முதலிய பல திருப்பணிகளேச் செய்து மஹாவிபவத்துடன் நித்ய நைமித்திக உத்ஸவங்களேயெல்லாம் நடத்தி வைத்ததுமன்றி நாள்தோறும் ஸ்வர்ணமயமான ஆயிரத்தெட்டுத் தாமரைகளேக் கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ஸஹஸ்ரநாமார்ச்சனை செய்துவந்து இறுதியில் அப் பரமனருளால் பரகதியடையந்தன னென்றும் அறிக.

துளங்குமுடி=தனது நாட்டில் எந்தப்பிராணிகளுக்கும் பரஸ்பர விரோத முண்டாகாதபடி அரசாட்சி செலுத்திய சிறப்பினல் ஒளிபெற்ற கிரீடம். **நீள்முடி**=தொன்று தொட்டுப் பரம்பரையாக வந்த கிரீடம். **அரசர்தம்குரிசில்**—ராஜாதிராஜன்; சக்ரவர்த்தி. **அரசர்தம்குரிசில் தொண்டைமன்னவன்**= தொண்டை நாட்டில் முடிசூட்டப் பெற்றவனாய்த் திக்விஜயஞ்செய்து நிலவுலக முழுவதையும் தனது அதிகாரத்தின் கீழ்ஆக்கி ஆள்பவன். அங்ஙனம் அரசனை

வரையும் வெல்லுதற்குக் காரணமான அவனது மஹாபலத்தைக் கொண்டாடி **'திண்திறலோருவன்'** என்றார். குரிசில்—ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர்.

தொண்டைமான் என்பது அக்குலத்து அரசரில் ஒருவனது பெயராயிருந்து பிறகு அந்நாட்டரசர்க்கெல்லாம் வழங்குகின்ற தென்றும் தொண்டைமானது நாடு தொண்டைநாடென வழங்கலாயிற்றென்றுங் கூறுவர். தொண்டைமானென்ற பெயரின்காரணம்:—தொண்டைநாட்டின் ராஜதானியான காஞ்சிபுரத்திலிருந்த தொண்டைமானிளந்திரையனைக் குறித்துப் பாடப்பட்ட பெரும்பாணாற்றுப் படையில், "அந்நீர்த் திரைதருமரபின்....பல்வேல் திரையன்" என்றவிடத்து நச்சினார்க்கினியருரையில்—"நாகப்பட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னிகையைப் புணர்ந்தகாலத்து அவள் 'யான்பெற்ற புதல்வனை என் செய்வேன்?' என்ற பொழுது, 'தொண்டையை [தொண்டை—ஓர் கொடி.] அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலேவிட, அவன் வந்து கரையேறின் அவற்குயான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பன்' என்று அவன்கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம்வரவிட, திரைதருதலின் திரையனென்று பெயர்பெற்ற கதை கூறினர்" என்றும், "தொண்டையோர் மருக" என்றவிடத்து உரையில் 'தொண்டையைச் சூடியோருடைய குடியிலுள்ளவனே!' என்றும் உரைத்தவாற்றால் விளங்கும். இனி, பூமியாகிய பெண்ணுக்குத் தொண்டை (கழுத்து) ஸ்தானமாயிருப்பதால் தொண்டை நாடென்றும், "தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து" என்றபடி எம்பெருமானது தொண்டர்கள் பலர் வஸிக்கின்ற நாடு தொண்டை நாடு என்றும் காரணங்கூறுதலுமுண்டு. மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம் நேர்வடக்காம், ஆர்க்குமுவரி யணி கிழக்குப்—பார்க்குளுயர் தெற்குப் பிணாகி திகழிருபதின்காதம், நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு" என்றதனால் தொண்டை நாட்டின் எல்லையை உணர்க.

திண்திறல்—ஒருபொருட் பன்மொழி. **உளங்கொளன்பினோடு இன்னருள் சுரந்து**=உளம்—உள்ளம்; அகத்துறுப்பு; அந்தஃ கரணம். நச்சினார்க்கினியர் "அன்பு என்பது அருட்குமுதலாகி மனத்தில் நிகழும் நேயம்; அஃது உடையார்க்குப் பிறர்கண் துன்பங்கண்ட வழிக் கண்ணீர்விழுமாகலின் அவ்வருளானே அவ்வன்புடைமை விளங்குமென்பது" என்றும், "அளியாவது—அன்புகாரணத்தால் தோன்றும் அருள்" என்றும் உரைத்துள்ளதனால் அன்புக்கும் அருளுக்குமுள்ள வேறுபாடு விளங்கும். [**உளங்கொளன்பு.**] அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணவேணுமென்று குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திற் கொண்ட அன்பு. **'சுரந்து'** என்றசொல்லாற்றலால் அருளாகிய பாலமுதின் மிகுதி தோன்றும்; திருவுள்ளத்திலுள்ளது அங்கு அடங்காது சுரந்தது, அன்றீன்ற கன்றுக்குச் சுரக்கும் பசுவின் பால்போல வென்க.

அங்கோடு நாழிகை யேழுடனிருப்ப='அங்கோடு' என்று பலரும் ஓதுவர்களாயினும், அதற்குச்சேர அரும்பதவுரைகாரர், "ஓடு என்றது குறுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற—கழிகிற......." என்று உரைப்பராயினும் அப்பாடம் மறுக்கத்

தக்கது. "விரித்தல் தொகுத்தல் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுழி" என்றன்றோ இலக்கண முள்ளது; 'ஓடு' என்பது 'ஒடு' எனக்குறுகிய தென்று கொள்ளப்பொருத்தமே யில்லை; பொருட்குப் பொருந்தாமையோடு யாப்புக்கும் பொருந்தாது. ஓடு என்ற பாடமே பொருட்குப் பொருந்துவதோடு முன்பின்னடிகட்கு அளவொத்ததுமாம்.

அங்கு ஓநோழிகை ஏழுடன் இருப்ப=அந்த ராஜ்ய பரிபாலந காரியத்தில் வீணாய் [ஓடுகின்ற] கழிகின்ற காலங்களிலே ஒருயாமப் பொழுது தன்னுடன் அத் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி தினந்தோறும் இருந்து இனிது கழிக்க, என்றுவது, ஏழு அர்த்தங்கள் நெஞ்சில்பட இம்மெய்ப்பொரு ளுணர்வுட னிருக்கும்படி என்றுவது பொருள் கொள்ளலாம். ஏழு அர்த்தங்களாவன—தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமம் நீங்குதல் 1, தான் ஸ்வதந்த்ரனென்னுங் கொள்கை நீங்குதல் 2, தேவதாந்தரங்கட்குத் தானடியவ னாகாமை 3, பேற்றின்பொருட்டுத் தன்முயற்சி தவிர்தல் 4, உறவினரல்லாதாரை உறவினராகக் கொள்ளாமை 5, ஐம்புலவாசையொழிதல் 6, பாகவத சேஷத்வம் 7—என்பன. இந்த ஏழுதத்துவப்பொருள்களும் திருமந்திரத்திலடங்கியவை யென்பதும், திருமந்த்ர மந்த்ரார்த்தங்களின் உபதேசத்தால் அடியார்க்கு இவ்வியல்புகள் அமையுமென்பதும் ஸம்ப்ரதாயம்.

வளங்கொள் மந்திரம்="நமோநாராயணு யேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த ஸாதகஃ" என்றும் "குலந்தருஞ் செல்வந்தந்திடும்........நாராயணு வென்னும் நாமம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாப் பலன்களையு மளிக்கவல்ல ஔதார்யம் பொருந்திய திருமந்திரம். "ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்"—ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்" என்கிறபடியே எல்லாப் பொருள்களையும் தனக்குள்ளே அடக்கியிருக்கின்ற திருமந்திர மெனினுமாம்.

உய்ந்தேன்—உன் திருவடிகளையே அடைந்ததனால் இனி உஜ்ஜீவித்துப் போவேன் என்னவேண்டுமிடத்து இறந்தகாலமாக அருளிச்செய்தது—தெளிவும் விரைவும்பற்றிய காலவழுவமைதி. .... (௯)

மாடமாளிகைசூழ் திருமங்கை
மன்னன் ஒன்னலர்தங்களை வெல்லும் *
ஆடல்மாவலவன் கலிகன்றி
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானை *
நீடுதோல்புக ழாழிவல்லானை
எந்தையை நெடுமாலை நினைந்த *
பாடல்பத்திவை பாடுமின்தொண்டீர்!
பாட நும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே. (௧௦)

மாடம் மாளிகை சூழ்	உபரிகைகளையுடைய வீடுகள் எங்கும் நிறைந்திருக்கப் பெற்ற
திரு மங்கை	திருமங்கை யென்னும் நாட்டுக்கு
மன்னன்	அரசரும்
ஒன்னலர் தங்களை வெல்லும்	பகைவர்களை வெல்லுகின்ற
ஆடல் மா	ஆட்டத்திற் சிறந்த குதிரையை ஏறிச் செலுத்துதலில்
வலவன்	வல்லவருமான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானை	அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த ஸ்ரீரங்கத்திற் பள்ளி கொண்டருள்கின்ற ஸ்வாமியும்
தொல்	தொன்றுதொட்டு வருகிற
நீடு புகழ்	மிக்க கீர்த்தியையுடைய
ஆழி	திருவாழியாழ்வானைப் பிரயோகித்தலில்
வல்லானை	வல்லவனும்
எந்தையை	எமது தலைவனுமான—
நெடு மாலை	பெருமையையுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனை
நினைந்த	மனத்தினால் அநுபவித்து அருளிச்செய்த
இவை பத்து பாடல்	இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும்
தொண்டீர்	எம்பெருமானடியார்களே!
பாடுமின்	நீங்கள் ஓதுங்கள்;
பாட	அங்ஙனம் ஓதவே
நும்மிடை பாவம் நில்லா	உங்களிடத்திற் பாவங்கள் நிற்கமாட்டா.

* * *—தொண்டர்காள்! திருமங்கையாழ்வார் திருவரங்கநாதனைப் பாடிய இத்திருமொழியின் பாசுரங்களைப் பாடுங்கள்; பாடினால் உங்கள் பாவங்களெல்லாம் கழியும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இத்திருமொழியைக் கற்பவர் தீவினைதீர்ந்து எம்பெருமானருளாற் பரமபதமடைவரென்பது கருத்து.

"**ஒன்னலர் தங்களை வெல்லும்**" என்பது ஆடல்மாவுக்கும் விசேஷணமாகலாம், ஆடல்மாவல்லவனுக்கும் ஆகலாம். ஒன்னலர்—'ஒன்றலர்' என்பதன் மரூஉ; சேராதவர் என்பது பொருள்; பகைவர்க்குக் காரணக்குறி. எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர். **ஆடல்மா**—ஆழ்வார் தனதாகக்கொண்டு ஏறிச்செலுத்திய சிறந்த குதிரைக்கு இப்பெயர் வழங்கும். வலவன்—வல்லவன்; ஸமர்த்தன். பாகன் என்றபடி.

நெடுமாலை நினைந்தபாடல்=எம்பெருமானது திருக்குணங்களை மனத்தினால் நினைக்க அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் வெளியே பாடல்களாகப் பொசிந்ததென்க. ஆதியோடந்தமாகச் சரணாகதியையே பொருளாகக்கொண்டு கூறிய இத்திருமொழி அங்ஙனம் அடிமைப்பட்ட மெய்யடியார் அநுஸந்திப்பதற்குச் சிறந்ததென்பது தோன்ற "பாடல்பத்திவை பாடுமின் **தொண்டீர்**" என்றார்.

பாட நும்மிடைப்பாவம் நில்லாவே=பால்குடிக்க நோய்தீருமாபோலே இவருடைய பாசுரத்தைச் சொல்ல ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம் என்ப. ஆழ்வார் எம்பெருமானை நினைத்துப் பாடிய இப்பாடல்களை நீங்கள் எம்பெருமானை நினையாமலே பாடினாலும் ஆழ்வார்க்குப் போலவே உங்

கட்கும் ஸர்வபாபங்களும் அற்றுப்போம் என்று பாசுரங்களின் மஹிமையைக் கூறுகின்ற நோக்கம் 'நெடுமாலே நினைந்த பாடல்பத்திவைபாடுமின்' என்ற சொற்போக்கினால் தெரிவிக்கின்றது. .... (கo)

அடிவரவு :—ஏழை வாதம் கடி நஞ்சு மாகம் மன்னு ஓது வேதம் துளங்கு மாடம் கை.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி

கையிலங்காழிசங்கன்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் திருவரங்கநாதன் திருவடியிணையில் ப்ரபத்திபண்ணினார் ஆழ்வார். இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தி விருப்பைப்போக்கி நித்யவிபூதியில் நித்யகைங்கரியத்திற்கு ஆளாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்பதே அந்த ப்ரபத்திக்குக் கருத்தாயினும், எம்பெருமான் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தின் படியே செய்யக்கடவனன்றோ; (கீழ்த்திருமொழியில் ஐந்தாம்பாட்டிற் படியே) கோவிந்தஸ்வாமி யென்பவன் பிரார்த்தித்தது ஒன்றும் அவனுக்குப் பணித்தது வேறொன்றுமாயன்றோ நிகழ்ந்தது; அவரவர்களுடைய உட்கருத்தை நன்கறிந்து காரியஞ்செய்ய வல்லவனான எம்பெருமான் கோவிந்தஸ்வாமியை விஷயபோகங்களில் மூட்டுவதே உரியது என்று கருதிச் செய்ததுபோல, இவ்வாழ்வார்க்கும் இங்ஙனே திவ்யதேசங்களை யநுபவிப்பதில் உள்ளூற அபிநிவேசமிருக்கும்படியை உணர்ந்து, 'ஆழ்வீர்! இந்நிலத்திலும் பரமபதத்திற்குப் போலியான திருப்பதிகள் பலவுண்டாயிருக்க, அவற்றை அநுபவிக்கவேணு மென்கிற விருப்பமும் உமக்குக் குறையற்றிராநிற்க, பரமபத ப்ராப்திக்கு இப்போதாக ஒரு அவஸரமில்லைகாணும்; அது நாமே ஸமயம்பார்த்துச் செய்யக் கடவோம்; இன்னமும் ஆநந்தமாகத் திருப்பதிகளிலே மண்டி அநுபவித்துப் போதுபோக்கும்' என்றருளிச்செய்ய, 'அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி' என்று ப்ரஸித்தமான தென் திருப்பேர் நகரிலே புக்கு வாயாரப்பேசி அநுபவித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில். ....

கையிலங்காழி சங்கன் கருமுகில் திருநிறத்தன் *
பொய்யிலன் மெய்யன் தன்தாளடைவரேல் அடிமையாக்கும் *
செய்யலர்கமலமோங்கு செறிபொழில் தென்திருப்பேர் *
பையரவணையான் நாமம் பரவிநானுய்ந்தவாறே!. (க)

கை இலங்கு ஆழி சங்கன்	திருக்கையிலே விளங்குகின்ற திருவாழி திருச்சங்கை யுடையனும்
கரு முகில் திரு நிறத்தன்	காளமேகம்போன்ற திருநிறத்தை யுடையவனும்
பொய் இலன்	(சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள வைலக்ஷண்யங்களில்) பொய்யில்லாதவனும்
மெய்யன்	(அந்த வைலக்ஷண்யங்களைத் தன்னடியார்கட்கு) மெய்யே காட்டிக் கொடுப்பவனும்
தன் தாள் அடைவர் ஏல் அடிமை ஆக்கும்	(யாராவது) தன் திருவடிகளைப் பணிவாராகில் (அவர்களை) நித்ய கைங்கரிய நிஷ்டராக ஆக்கிக் கொள்பவனும்,
அலர் கமலம் ஓங்கு செய்	மலர்ந்த தாமரைகள் உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற கழனிகளையும்
செறி பொழில்	அடர்ந்த சோலைகளையும் உடைத்தான
தென் திருப்பேர்	தென் திருப்பேர் நகரில்
பை அரவு அணையான்	பரந்த படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையனுமான பெருமானுடைய
நாமம்	திருநாமங்களை
நான் பரவி	நான் சொல்லி
உய்ந்த ஆறு ஏ	உஜ்ஜீவித்தபடி என்னே!.

* * *—அநுகூலர்க்குப் பல்லாண்டு பாடுதற்குப் பாங்காகவும் பிரதிகூலர்க்குக் கொலைத்தொழில் செய்ய உறுப்பாகவும் திருக்கைகளிலே திருவாழி திருச்சங்காழ்வார்களை ஏந்தியிருப்பவனும், நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனும், தன்னைப்பற்றி சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்பட்டுள்ள வைபவங்களில் ஈஷத்தும் பொய்யாகாமேயிருப்பவனும், அந்த வைபவங்களையெல்லாம் பக்தர்கட்கு மெய்யேகாட்டித் தந்தருள்பவனும், தன் திருவடிகளிலே வந்து பணிகின்றவர்களுக்கு * ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னிவழுவிலா வடிமைசெய்யும் பேற்றைத்தந்தருள்பவனுமான எம்பெருமான் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் அரவணையில் கண்வளர்ந்தருளாநின்றான்; அன்னவனுடைய திருநாமங்களை நான் வாயாரச்சொல்லி உய்வுபெற்றவிதம் என்றால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது என்கை.

பொய்யிலன்—“ **அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி** ” என்று கடற்கரையிலும் “ **அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி** ” என்று திருத்தேர்த்தட்டிலும் நின்று சொன்ன சொற்களை அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவருமதில் பொய்ம்மையில்லாதவன் என்னவுமாம்: ஆச்ரிதரக்ஷணம் தவறாதவன் என்றபடி.

‘பொய்யிலன்’ என்ற விசேஷணத்திலேயே ‘மெய்யன்’ என்பது அர்த்தாத்ஸித்தமாயினும் தனிப்படவும் சொல்வது உறைப்பைக்காட்டும். “ருதா நம

ஊநுஷம் ஜெநு—ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்றபடியே மநுஷ்யபாவனையே மிக்கு அவதரித்த விடத்திலும் ஜடாயுவைநோக்கி "ஹுலொகாநநுத்தூது—நல்ல உலகத்திற்குப் போய்ச்சேர்" என்று விடைகொடுத்தருளினது எங்ஙனே சேரும்? என்றால், "ஸெதூந லொகாநு ஜயதி...ராவவஃ—ஸத்ய வாக்கு உள்ளதனால் எல்லாவுலகமும் இராகவனிட்ட வழக்காயிருக்கும்" என்றிருப்பதனாலே சேரும் என்று ஸமாதாந முரைக்கவேண்டும்படியான ஸத்ய வாக்குறுதி விசேஷித்திருப்பதுண்டிறே. .... (க)

வங்கமார்கடல்களேழும் மலையும்வானகமு மற்றும் *
அங்கண்மா ஞாலமெல்லா மமுதுசெய்துமிழ்ந்த வெந்தை *
திங்கள்மாமுகிலணவு செறிபொழில் தென்திருப்பேர் *
எங்கள்மாலிறைவன் நாமம் ஏத்திநானுய்ந்தவாறே !. (உ)

வங்கம் ஆர்	மரக்கலங்கள் நிறைந்திருக்கப்பெற்ற
கடல்கள் ஏழும்	ஸப்த ஸாகரங்களும்
மலையும்	குலபர்வதங்களும்
வானகமும்	ஆகாசமும்
மற்றும்	அதற்குமேலே
அம் கண் மா ஞாலம்	அழகிய இடமுடைத்தான பரந்தபூமியும் (ஆகிய)
எல்லாம்	எல்லாவற்றையும்
அமுதுசெய்து	(பிரளயகாலத்தில்) விழுங்கி
உமிழ்ந்த	பிறகு வெளிப்படுத்தின
எந்தை	ஸ்வாமியும்,
திங்கள்	சந்திர மண்டலத்தையும்
மா முகில்	மேக மண்டலத்தையும்
அணவு	அளாவியிருக்கிற
செறி பொழில்	நெருங்கிய சோலைகளையுடைத்தான
தென் திருப்பேர்	தென் திருப்பேர் நகரில் எழுந்தருளியிருக்கிற
எங்கள் மால்	எம்பெருமானுமாகிய
இறைவன்	ஸர்வேச்வரனுடைய
நாமம்	திருநாமங்களை
ஏத்தி	துதித்து
நான் உய்ந்த ஆறு ஏ	நான் வாழ்ந்தவிதம் என்னே !.

* * *—கடல்களும் மலைகளுமான மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமுமெல்லாம் பிரளயவெள்ளத்தில் அழியப்புகுமளவில் அவற்றையெல்லாந் திரட்டித் திருவயிற்றினுள்ளே வைத்துக் காத்தருள்வதும் பிறகு வெளிப்படுத்துவதும் செய்கின்ற பெருமான் அந்த ச்ரமந்தீரப் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் திருக்கண்வளர்ந்தருளா நின்றான்; அப்பெருமானுடைய திருநாமங்களை வாயாரப் புகழ்ந்து உய்ந்தேன் என்றாராயிற்று.

வங்கம்—இதைத் தமிழ்ச்சொல்லாகவே கொண்டால் 'கப்பல்' என்று பொருளாம்: "ஹம்ஹஸாம்ஹ ஊஜிவஹா" என்ற அமரகோசத்தின்படியே, '**பங்க:**' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டால் 'அலை' என்று பொருளாம்: இரண்டும் ஒக்குமிங்கு.

திங்கள்மாமுகில்—சந்திரன் தோன்றுகிற மேகமண்டலம் என்னவுமாம். (உ)

ஒருவனையுந்திப் பூமேலோங்குவித்து, ஆகந்தன்னால் *
ஒருவனைச்சாபம் நீக்கி உம்பராளென்று விட்டான் *
பேருவரை மதிள்கள்சூழ்ந்த பெருநகரரவணைமேல் *
கருவரைவண்ணன்தன்பேர் கருதிநானுய்ந்தவாறே !. (ரு)

ஒருவனை	நான்முகனாகிய ஒருவனை	பெரு வரை மதில்கள் சூழ்ந்த	பெரிய மலைகள் போன்ற திருமதிள்களாலே சூழப்பட்ட
உந்தி பூ மேல்	திருநாபிக் கமலத்தில்	பெரு நகர்	திருப்பேர் நகரில்
ஓங்குவித்து	உண்டாக்கினவனும்	அரவு அணை மேல்	சேஷசயனத்தின்மீது
ஒருவனை	ருத்ரனாகிய ஒருவனை	கரு வரை வண்ணன் தன் பேர்	கரியமலை யொன்று சாய்ந்தாற்போன்றுள்ளவனுமான பெருமானுடைய திருநாமங்களை
ஆகம் தன்னால்	(தனது) திருமார்பிலுண்டான ஸ்வேதஜலத்தாலே	கருதி	சிந்தித்து
சாபம் நீக்கி	(அவனுடைய) பிரமஹத்தி சாபத்தைத் தொலைத்து		நான் உய்ந்த ஆறு ஏ—.
உம்பர் ஆள்	‘(நீ முன்போலவே) மேலுலகங்களை ஆளக்கடவாய்’		
என்று விட்டான்	என்று விடை கொடுத்தவனும்,		

* * *—பதினான்கு லோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாகையாலே ‘அத்விதீயன்’ என்று சொல்லத்தக்கவனான நான்முகக்கடவுளைத் திருநாபிக்கமலத்தில் தோன்றுவித்தவனும், மற்றொரு கடவுளான சிவனுக்கு நேர்ந்த ப்ரஹ்மஹத்யா சாபத்தைத்தொலைத்து ‘தேவஜாதிக்கெல்லாம் நியாமகனாயிருக்கும் பெருமையில் ஒன்றுங்குறையாதபடி நடந்துகொள்’ என்று நியமித்து விடுத்தவனுமான பெருமான் மலைபோன்ற மதிள்கள் சூழ்ந்த திருப்பேர்நகரில் சேஷசாயியாய் விளங்காநின்றான்; அப்பிரானுடைய திருநாமங்களை யநுஸந்தித்து நான் வாழ்ந்தேனென்றாராயிற்று.

ஆகந்தன்னால்—‘ஆகம்’ என்று உடம்புக்கும் மார்வுக்கும் பெயர்; இங்கு இலக்கணையால் மார்விலுண்டான நீரைச்சொல்லுகிறது. மார்வில் நீரையெடுத்துப் பிச்சையிட்டுச் சாபந்தீர்த்தனனென்க. “என்எந்தாய்! சாபந்தீரென்ன இலங்கமுதநீர் திருமார்பில் தந்தான்” என்றார் இவர் தாமே கீழ்; “ஈனமர்சாபம் நீக்கா யென்ன வொண்புனலை யீந்தான்” என்பர்மேல். திருச்சந்த விருத்தத்தில் “கீறுதிங்கள் வைத்தவன் கைவைத்தவன் கபால்மிசை, ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்த” என்றதனால், திருமார்வைக்கீறி ரத்தத்தையெடுத்துப் பிச்சையிட்டதாகவும் உண்டு.

அரவணைமேல் கருவரைவண்ணன்—ஒரு வெள்ளிமலையின்மேல் அஞ்சனகிரிசாய்ந்தாற்போன்ற பரபாக அழகு காண்க. .... (ரு)

ஊனமர்தலையோன்றேந்தி உலகெலாந்திரியுமீசன் *
ஈனமர்சாபம்நீக்கா யென்ன ஒண்புனலை யீந்தான் *
தேனமர் பொழில்கள்சூழ்ந்த செறிவயல் தென்திருப்பேர் *
வானவர்தலைவன் நாமம் வாழ்த்திநானுய்ந்தவாறே !. (சு)

ஊன் அமர் தலை ஒன்று	மாம்ஸம் நிறைந்ததொரு பிரமகபாலத்தை
ஏந்தி	கையில் தரித்துக்கொண்டு
உலகு எல்லாம்	எல்லாலோகங்களிலும்
திரியும்	(பிச்சையெடுத்துத்) திரிந்து கொண்டிருந்த
ஈசன்	ருத்ரனானவன்
ஈன் அமர் சாபம் நீக்காய் என்ன	'தண்மையை விளைப்பதான சாபத்தை நீக்கியருள்' என்று பிரார்த்திக்க
ஒண் புனலை	அழகிய ஸ்வேதஜலத்தை
ஈந்தான்	கொடுத் (து அந்தசாபத்தைத் தீர்த்) தவனும்,
தேன் அமர் பொழில்கள் சூழ்ந்த	வண்டுகள்நிறைந்த சோலைகளால் சூழப்பட்டதும்
செறி வயல்	நெருங்கின கழனிகளை யுடையதுமான
தென் திருப்பேர்	தென்திருப்பேர் நகரில் எழுந்தருளியிருக்கிற
வானவர் தலைவன்	தேவாதிதேவனுமான பெருமானுடைய
நாமம்	திருநாமங்களை

நான் வாழ்த்தி உய்ந்த ஆறு—.

* * *—பிரமனுடைய தலையொன்றைக் கிள்ளியெடுத்ததனால் அக்கபாலம் அப்படியே கையில் ஒட்டிக்கொள்ள, அப்பாவந்தொலைய அக்கபாலம் நிறையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டு மென்றறிந்து பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்று வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாது நீங்காதாக, ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தையடைந்து நாராயணமூர்த்தியான தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தபோது தனது திருமார்பினின்று ஸ்வேதஜலத்தை யெடுத்து 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட்டு அக்கபாலத்தை நிறைத்து அக்கபாலத்தைக் கையைவிட்டகலச்செய்தருளின பெருமான் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் தேவாதிதேவனாய் விளங்குகின்றான்; அவனது திருநாமங்களை வாழ்த்தி நான் உய்வு பெற்றேனென்றாராயிற்று.

ஈனமர்சாபம்—கண்டவர்களடங்கலும் 'இவன் பிரமஹத்திக்காரன்' என்று பழிக்கும்படியாகவுள்ள பாவம் என்றவாறு. 'ஹீநம்' என்ற வடசொல் 'ஈன்' எனச்சிதைந்தது. .... (ச)

வக்கரன் வாய்முன்கீண்ட மாயனே யென்றுவானோர்
புக்கு * அரண்தந்தருளாயென்னப் பொன்னாகத்தானை *
நக்கரியுருவமாகி நகங்கிளர்ந்திடந்துகந்த *
சக்கரச்செல்வன் தென்பேர்த் தலைவன் தாளடைந்துய்ந்தேனே. (ரு)

முன்	முன்பொருகால்
வானோர்	தேவதைகள்
வக்கரன் வாய் கீண்ட மாயனே என்று	'தந்தவக்ரனுடைய வாயைக் கிழித்துப் போட்ட மாயவனே!' என்று (துதித்துக்கொண்டு)
புக்கு	வந்து சேர்ந்து
அரண் தந்தருளாய் என்ன	'(எங்களுக்கு) ரக்ஷை கொடுத்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க
பொன் ஆகத்தானை	இரணியாசுரனை,
அரி உருவம் ஆகி	நரஸிம்ஹரூபியாகி

நக்கு	சிரித்து	தென் பேர் தலைவன்	தென்திருப்பேர் நகரிலெழுந்தருளி யிருப்பவனுமான பெருமானுடைய
கிளர்ந்து	வளர்ச்சியடைந்து	தாள்	திருவடிகளை
நகம்	நகங்களினால்	அடைந்து	ஆச்ரயித்து
இடந்து	கிழித்துப்போட்டு	உய்ந்தேன்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன்.
உகந்த	திருவுள்ளம் மகிழ்ந்தவனும்		
சக்கரம் செல்வன்	திருவாழியாலே அழகு பெற்றவனும்		

* * *—அளவற்ற வரங்கள் பெற்றதனாலும் தேஹவலிமையினாலும் செருக்குற்ற இரணியனாலுண்டான நலிவுகளைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்கள் அஞ்சி வந்து 'பிரானே! தந்தவக்ரனைக் கொன்றொழித்ததுபோல் இப்பாவியையும் தொலைத்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அந்தப்பிரார்த்தனையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டிருந்து பிறகு ஒருஸமயத்தில் ப்ரஹ்லாதாழ்வானை நலிந்ததே ஹேதுவாக நரங்கலந்த சிங்கமாய்த்தோன்றி நகங்களால் அவன் மார்வைப் பிளந்தொழித்து 'ஆச்ரிதவிரோதி தொலையப்பெற்றோம்' என்று திருவுள்ளமுவந்த பெருமான் திருப்பேர்நகர்க்குத் தலைவனாய் விளங்குகின்றான்; அப்பிரானுடைய திருவடிகளிலே தலையை படுத்து உஜ்ஜீவித்தே னென்றாராயிற்று.

வக்கரன்—'தந்தவக்ரன்' என்ற பெயரின் ஏகதேசம். கண்ணபிரான் ருக்மிணிப்பிராட்டியை ஸ்வீகரித்தருளினபோது எதிர்த்து வந்து போர்செய்து மாண்டொழிந்த அரசர்களில் இவனொருவன்.

நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டதான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கொல்லப்பட்ட வக்கரனைப்பற்றி நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்குமுன் வானோர் எடுத்துக்கூறினரென்றால் இது பொருந்துமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்கள் பன்முறை நிகழ்ந்தனவாக நூல்கள் கூறும். அன்றியும், இரணியனால் தகர்ப்புண்ட தேவர்கள் ஏதோ சில வாக்கியங்களைச்சொல்லி எம்பெருமானைத் துதித்திருந்தாலும் '**வக்கரன் வாய்முன் கீண்ட மாயனே!**' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்யக் குறையில்லை. "தேனுகனும் முரனும் திண்டிறல் வெந்நரகனென்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச் செல்லும், ஆனை! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை ஆயர்கள் போரேறே ஆடுகவாடுகவே" என்று கண்ணபிரானுடைய இளம்பிராயத்தில் யசோதைப்பிராட்டி கூறுவதாகப் பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த பாசுரமும் இதுபோன்ற மற்றும்பல பாசுரங்களும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கன.

பொன்னாகத்தான்—பொன்னுடம்பினன்; இரணியன். '**நக்கரி**' என்று விடத்து, நகு+அரி, நக்கரி என்றுங்கொள்ளலாம்; வாய்திறந்துகொண்டே தோன்றின நரசிங்கம் என்கை.

சக்கரச்செல்வன்—விரோதிகளைக் கொலைபுரியும் விஷயம் வந்தால் திருவாழியாழ்வான் தான் முற்படுவது வழக்கம்; ஹிரண்யாஸுரவத ஸமயத்தில் அவ்வசுர

னுடைய உடல் நரஸிம்ஹ மூர்த்தியின் திருநகங்களுக்கே இரைபோதாமை யாலே திருவாழியாழ்வான் வியாபரிக்க அங்கு அவகாசமே இல்லையாயிற்று ; ஆகவே, தான் அழகுக்கு உடலாக அமைந்தானத்தனை ; அதைச்சொல்லுகிறதாம் **சக்கரச்செல்வன்** என்று. செல்வு—அழகு. .... (ரு)

விலங்கலால்கடலடைத்து விளங்கிழைபொருட்டு * வில்லால்
இலங்கைமாநகர்க் கிறைவன் இருபதுபுயம் துணித்தான் *
நலங்கோள் நான்மறைவல்லார்கள் ஓத்தோலியேத்தக் கேட்டு *
மலங்குபாய்வயல் திருப்பேர் மருவிநான் வாழ்ந்தவாறே ! (சு)

விளங்கு இழை பொருட்டு	விளங்குகின்ற ஆபரணங்களை அணியத்தகுந்தவளான பிராட்டிக்காக
விலங்கலால்	மலைகளினால்
கடல்	தெற்குஸமுத்ரத்தை
அடைத்து	அணைசெய்து
	(இலங்காபுரியிற் புகுந்து)
இலங்கை மா நகர்க்கு இறைவன்	(அந்த) இலங்கையென்னும் பெரியபட்டணத்திற்குத் தலைவனான இராவணனுடைய
இருபது புயம்	இருபதுதோள்களை
வில்லால்	(தனது) சார்ங்கத்தினால்
துணித்தான்	அறுத்தொழித்த பெருமான் (எழுந்தருளியிருக்கப் பெற்ற),—
நலம் கொள்	நல்லொழுக்கமுடையராய்
நால் மறை வல்லார்கள்	நான்குவேதங்களிலும் வல்லவர்களான அந்தணர்கள்
ஓத்து ஒலி ஏத்த	வேதகோஷங்களைச் செய்து கொண்டிருக்க
கேட்டு	அவ்வொலியைக் கேட்டு
மலங்கு	மீன்களானவை
பாய்	அஞ்சித் துள்ளியோடப் பெற்ற
வயல்	கழனிகளையுடைத்தான
திரு பேர்	திருப்பேர்நகரை
மருவி நான் வாழ்ந்த ஆறு எ	அடைந்து நான் வாழ்ச்சி பெற்றவிதம் என்னே !.

* * *—நீரிலே ஆழ்ந்துபோகவேண்டிய மலைகளைக்கொண்டு கடலிலே அணைகட்டி அவ்வழியால் இலங்கைசென்று இராவணனது இருபது தோள்களையுந் துணித்தொழித்த பெருமான் இன்றைக்கும் அங்ஙனொத்த ஆச்ரிதவிரோதிகளைத் தொலைப்பதற்குத் திருப்பேர்நகரைத் தனக்கிருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளான் ; அத்திருப்பதியைப் பொருந்தி நான் வாழ்ந்தேனென்கிறார்.

விலங்கல்—மலை ; பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால் ‘ மலைகள் ’ என்று பன்மைப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. **விளங்கிழை**—விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையுடையவள் எனப்பொருள் படுதலால் அன்மொழித்தொகை. அசோக வனத்திலிருந்த பிராட்டி ஆபரணங்கள் விளங்கப்பெற்றிருக்கவில்லையே, அப்படியிருக்க அவளை ‘ விளங்கிழை ’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்று சங்கிக்க வேண்டா ; வடமொழியில் பொதுப்படையாய் ஸ்த்ரீகளுக்கு வாசகமாக ‘ ஸுதநூ, ஸுஜ்ரூ: ’ இத்யாதி பதங்களுள்ளது போல் தமிழிலும் ‘ விளங்கிழை, மையார் கருங்கண்ணி, குவளையங்கண்ணி, பூங்குழலி ’ இத்யாதிகளான

சொற்கள் உள்ளன; அவயவார்த்தத்தை நோக்காமலே பொதுவாய் 'ஸ்த்ரீ' என்று பொருள் கொள்வது: ஆகவே, **விளங்கிழை பொருட்டு**—(ஸீதையாகிற) ஸ்த்ரீ நிமித்தமாக என்கை. எப்போதும் ஆபரணங்கள் விளங்குதற்கு உரியளான பிராட்டிக்காக என்னவுமாம். அன்றியே, இராமபிரான் பிராட்டியின் ஆபரணாலங்காரவகைகளில் தோற்று அவற்றையே சிந்தித்திருப்பவனாதலால் அவனுடைய ஸமாதியாலே **விளங்கிழை** யென்றதாகவுங் கொள்வர்.

புயம்—ஃபுஜமென்ற வடசொல் விகாரம்.

[**நலங்கொள் நான்மறை** இத்யாதி.] 'நலங்கொள்' என்பதை நான்மறைக்கும் விசேஷணமாக்கி யுரைக்கலாம். அபௌருஷேயமாகையாலே தோஷமற்ற நான்மறைகளென்க. வைதிகர்கள் உரக்க வேதகோஷஞ்செய்வதைக்கேட்ட மீன்கள் தங்களை வெருட்டுஞ்சொற்களென்று ப்ரமித்துத் துள்ளியோடுகின்றனவாம் வயல்களில். குளக்கரையில் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரஹ்மயஜ்ஞ ப்ரச்நம் உச்சரிக்கும்படியான வைதிகலக்ஷ்மி விளங்கும் திவ்யதேசமென்று குறிப்பிட்டவாறு.

மலங்கு—மீன்களில் ஓர்வகைச்சாதி. .... (கூ)

வெண்ணெய் தானமுதுசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சி *
கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான் *
திண்ணமாமதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் * வேலை
வண்ணனார் நாமம் நாளும் வாய்மொழிந் துய்ந்தவாறே! (எ)

தான்	யசோதை நோன்பு நோற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாகிய தான்	திண்ணம் மா மதிள்கள் சூழ்ந்த	திடமான பெரிய மதிள்களாலே சூழப்பட்ட
வெண்ணெய் அமுதுசெய்ய	வெண்ணெயை (அளவில்லாதபடி திருடி) உண்டவளவிலே	தென் திருப்பேருள்	தென்திருப்பேர் நகரில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனும்
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	வேலை வண்ணனார்	கடல்போன்ற நிறத்தையுடையனுமான பெருமானுடைய
வெகுண்டு	சீற்றங்கொண்டு	நாமம்	திருநாமங்களை
மத்து ஓச்சி	தயிர்கடையும் மத்தினால் அடிப்பதாக ஓங்கி	நாளும்	நாள்தோறும்
கண்ணி ஆர் குறு கயிற்றால் கட்ட	முடிச்சுகள் நிறைந்த சிறியதாம்பினால் கட்டிவைக்க	வாய் மொழிந்து	சொல்லி
வெட்டென் றிருந்தான்	இசைந்திருந்தவனும்,—	உய்ந்த ஆறு	நான் உஜ்ஜீவித்தபடி என்னே!—.

* * *—"திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் பால் வெண்ணெய் முதலியன பாழ்போகலாகாது, இவற்றை உட்கொள்வதற்கு ஒரு பிள்ளைவேணும்" என்றே நோன்பு நோற்றுப் பிள்ளைபெற்றிருந்தாலும், கண்ணபிரான் அவற்றை அளவ

கடந்து உண்கையாலே திருமேனிக்குத் தீங்காகுமோ என்றஞ்சின யசோதைப் பிராட்டி கோபத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு மத்தினால் புடைப்பதாக வெருட்டிக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்ட, அதற்கு இசைந்திருந்தானாம் கண்ண பிரான்; (ஏனெனில்;) தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஆச்ரிதபாரதந்திரியம் முதலிய சீலங்களை வெளியிடுதற்கென்றே பரத்வநிலையைத் தவிர்ந்து மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டிருக்கை முதலிய இவ்வகைகளால்தான் அக்குணங்களை விளங்கச்செய்து கொள்ளவேணுமென்று கொண்டு.

ஸ்ரீமதுரகவிகள் அருளிச்செய்யும்போது "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ட பெருமாயன்" என்னாமல் "**கட்டுண்ணப்பண்ணிய** பெருமாயன்" என்றதும் நோக்குக. ஒரு சுற்றுக்குப்போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி திருமேனியைச்சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டதனாலன்றோ 'கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்' என்னவேண்டிற்று. அல்லாவிடில் சில குணங்கள் விளங்காவே.

கண்ணி ஆர்குறுங்கயிற்றால் கட்ட=கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவு செய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகிறா ளென்று வீட்டிலுள்ள கயிறுகளையெல்லாம் துண்டுதுண்டாக அறுத்துவைத் திட்டே வெண்ணெய் திருடச்செல்வது வழக்கம்; விதிவசத்தால் பிடியுண்ட அவனை ஒரு கையாலே பிடித்துக்கொண்டு, கட்டிவைக்கத் தாம்பு தேடப்போவள் யசோதை; துண்டுதுண்டான தாம்புகளே கிடைக்கும்; அவற்றை அவள் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அது கொண்டு கண்ண பிரானைக் கட்டுவள்; ஆனதுபற்றிக் **கண்ணியார் குறுங்கயிறு** எனப்பட்டது. வெட்டென்றிருக்கை—'செய்வன செய்து கொண்மின்' என்று ஸம்மதித் திருக்கை. இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்ய ஸௌசீல்ய குணங்களை விளக்கிக்கொண்டு திருப்பேர்நகரிலே காட்சி தந்தருள்கின்றான்; அவனது திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லி வாழ்ந்தேனென்றாராயிற்று. .... (எ)

அம்பொனாருலக மேழுமறிய ஆய்ப்பாடிதன்னுள் *
கொம்பனார்பின்னை கோலம் கூடுதற்கேறு கொன்றான் *
செம்பொனார் மதிள்கள்சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் மேவும் *
எம்பிரான்நாமம் நாளும் ஏத்தி நானுய்ந்தவாறே! (அ)

அம் பொன் ஆர் உலகம் ஏழும் அறிய — அழகிய பொன்போற் சிறந்த ஏழுலகங்களும் அறியும்படியாக
ஆய்ப்பாடி தன்னுள் — திருவாய்ப்பாடியிலே
கொம்பு அன்னார் பின்னை — வஞ்சிக் கொம்புபோன்ற நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
கோலம் — திருமேனியை
கூடுதற்கு — அணைவதற்காக

ஏறு	எருதுகளை
கொன்றான்	கொன்றொழித்தவனும்
செம் பொன் ஆர் மதிள்கள் சூழ்ந்த	செவ்விய பொன்போல் அழகிய திருமதிள்களாலே சூழப்பட்ட
தென் திருப்பேருள்	தென்திருப்பேர்நகரில்
மேவும்	பொருந்திவாழ்பவனுமான
எம்பிரான்	எம்பெருமானுடைய
நாமம்	திருநாமங்களை
நாளும்	நாள்தோறும்
ஏத்தி	ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணி
நான் உய்ந்த ஆறு ஏ	நான் உஜ்ஜீவித்தவிதம் என்னே !.

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணந்துகொள்வதற்கு இடையூறாயிருந்த கொழுத்த காளைகளேழையும ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாகக் கொன்றொழித்து வெற்றிபெற்ற பெருமான் அந்த மணவாளக்கோலம் விளங்கத் திருப்பேர்நகரில் ஸேவைஸாதிக்கின்றான் ; அப்பெருமானது திருநாமங்களை நாடோறும் வாழ்த்தி வாழ்ந்தே னென்கை. .... (அ)

நால்வகைவேதம் ஐந்துவேள்வி யாறங்கம்வல்லார் *
மேலை வானவரில்மிக்க வேதியராதிகாலம் *
சேலுகள்வயல் திருப்பேர்ச் செங்கண்மாலோடும் வாழ்வார் *
சீலமாதவத்தர் சிந்தையாளி என்சிந்தையானே. (கூ)

நால் வகை வேதம்	நான்கு வேதங்களிலும்
ஆறு அங்கம்	ஆறு வேதாங்கங்களிலும்
ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்
வல்லார்	ஸமர்த்தர்களாய்,
மேலை வானவரில் மிக்க வேதியர்	மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களிற்காட்டிலும் மேம்பட்ட பிராமணரைத் தமராய்,
ஆதி காலம்	வெகுகாலந்தொடங்கி
சேல் உகள் வயல் திருப்பேர்	மீன்கள் துள்ளுங் கழனிகளை யுடைய திருப்பேர் நகரில்
செம் கண் மாலோடும்	செந்தாமரைக்கண்ணனை ஸர்வேச்வரனோடுகூட
வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய்
சீலம் மா தவத்தர்	நற்குணமும் நல்லொழுக்கமுமுடையரான பிராமணருடைய
சிந்தை ஆளி	உள்ளத்தை (த்தனக்குஇருப்பிடமாகக்கொண்டு) ஆள்கின்ற எம்பெருமான்
என் சிந்தையான்	என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவன்.

* * *—வேதவேதாங்கங்களை வரியடைவே அதிகரித்து, பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி அநுஷ்டாநத்திலும் சிறந்து, நான்முகன் முதலான தேவர்களிற்காட்டிலும் சீரியரென்று புகழ்பெற்றவர்களாய், நெடுநாளாகவே அப்பக்குடத்தானோடு ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்து போருமவர்களான மஹாத்மாக்களின் சிந்தையிற் பொருந்திவாழும் பெருமானே என்சிந்தையிலும் பொருந்தி வாழ்கின்றானென்கிறார். வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் உடனிருந்து பணிவிடைகள் செய்யப்பெற்ற அப்பக்குடத்தானைத் தியானிக்கின்றேனென்றவாறு.

ஐந்து வேள்விகளாவன—பிரமயஜ்ஞும் தேவயஜ்ஞும் பூதயஜ்ஞும் பித்ரு யஜ்ஞும் மநுஷ்யயஜ்ஞு மென்பனவாம். பிரமயஜ்ஞுமாவது—வேதத்தில் நித்யம் ஒரு ப்ரச்நமோதுவது. தேவயஜ்ஞுமாவது—அக்நிஹோத்திரஞ் செய்வது. பூதயஜ்ஞுமென்பது—பிராணிகட்குப் பலியிடுவது. பித்ருயஜ்ஞுமென்பது—பித்ருக்களை யுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது. மநுஷ்யயஜ்ஞுமென்பது—விருந்தாளிகளுக்கு உணவு முதலியன கொடுப்பது. .... (௯)

வண்டறைபொழில் திருப்பேர் வரியரவணையில் * பள்ளி
கொண்டுறைகின்ற மாலைக் கொடிமதிள் மாடமங்கை *
திண்டிறல் தோள்கலியன் செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை *
கொண்டிவைபாடியாடக் கூடுவர் நீள்விசும்பே. (௧௦)

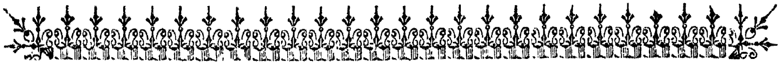
வண்டு அறை பொழில்	வண்டுகள் ஒலிசெய்யப் பெற்ற சோலைகளையுடைய
திருப்பேர்	திருப்பேர் நகரில்
வரி அரவு அணையில்	வரிகளையுடைய ஆதிசேஷனாகிற படுக்கையிலே
பள்ளி கொண்டு	சயனித்துக் கொண்டு
உறைகின்ற மாலை	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனைக்குறித்து,
கொடி மதிள் மாடம் மங்கை	கொடிகள் விளங்கப் பெற்ற மதிள்களையும் மாளிகைகளையுமுடைத்தான திருமங்கையில் அவதரித்தவராய்
திண் திறல் தோள் கலியன்	மிக்க வலிமைகொண்ட திருத்தோள்களையுடையரான ஆழ்வார்
செம் சொலால்	அழகிய சொற்களைக் கொண்டு
மொழிந்த	அருளிச்செய்த
மாலை இவை	இச்சொல்மாலையை
கொண்டு	அதிகரித்து
பாடி ஆட	பாடவுமாடவும் பெற்றால்
நீள் விசும்பு கூடுவர்	பரமபதம் சென்று சேரப்பெறுவர்கள்.

* * *—தேன்மிகுந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பேர்நகரில் திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையின்மீது திருக்கண்வளர்ந்தருளு மெம்பிரான் விஷயமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதி, அர்த்தஜ்ஞானத்தாலே களித்துக் கூத்தாடுமவர்கள் திருநாட்டிற்சென்று நித்யகைங்கரியம் பண்ணப்பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (௧௦)

அடிவரவு:—கை வங்கம் ஒருவனை ஊன் வக்கரன் விலங்கலால் வெண்ணெய் அம்பொன் நால்வகை வண்டறை தீதறு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

தீதறு நிலத்தொடு.

[நந்திபுர விண்ணகர மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.]

தீதறுநிலத்தொடெரிகாலினொடு நீர்கெழுவிசும்பு மவையாய் *
மாசறுமனத்தினொடுறக்கமொடிறக்கை அவையாயபெருமான் *
தாய் செறவுளைந்து தயிருண்டுகுடமாடு தடமார்வர், தகைசேர் *
நாதனுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (க)

தீது அறு நிலத்தொடு	குற்றமற்ற [சிறந்த] பூமியும்
எரி	அக்நியும்
காலினொடு	வாயுவும்
நீர்	ஜலமும்
கெழு விசும்பும் அவை ஆய்	சிறந்த ஆகாசமும் ஆகிய பஞ்சபூதங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும்
மாசு அறு	குற்றமற்ற
மனத்தினொடு	மநஸ்ஸும்
உறக்கமொடு	உறக்கமும்
இறக்கை அவை ஆய	மரணமும் ஆகியஇவற்றுக்கு நிர்வாஹகனும்
பெருமான்	பெருமைதங்கியவனும்
தாய்	தாயாகியயசோதைப்பிராட்டி

செற	சீறித் தாம்பெடுக்க
உளைந்து	அதற்கு நடுங்கிக்கிடந்தும் (பின்னையும் ஸமயம்பார்த்து)
தயிர் உண்டு	தயிரை(த் திருடி) உட்கொண்டு
குடம்ஆடு	கூடக்கூத்தாடினவனும்
தடம் மார்வர்	விசாலமான திருமார்வை யுடை யவனும்
தகை சேர்	அருள்பொருந்தியவனுமான
நாதன்	ஸ்வாமி
உறைகின்ற நகர்	நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற திருப்பதியாகிய
நந்திபுர விண்ணகரம்	நந்திபுரவிண்ணகரத்தை
மனமே நண்ணு	நெஞ்சே! அடைந்திடுவாயாக.

* * *—நெஞ்சமே! நம்முடைய நாதன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமான நந்திபுர விண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியை நண்ணுவாயாக; அங்கு எழுந்தருளி யிருக்குமெம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; நிலம் நீர் எரி கால் விசும்பு என்று சொல்லப்படுகிற பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவா யிருப்பவன்; ஸகல சேதநர்களுடையவும் மநோவ்ருத்திக்கு நிர்வாஹகன் [அதாவது—எல்லாருடையவும் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே உறைந்திருந்து நல்வழியிலோ தீயவழியிலோ நெஞ்சை முயல்விப்பவன்]; உறக்கத்துக்கும் இறப்புக்கும் நிர்வாஹகன்; (ஆக இவ்வளவும் ஸாமாந்யா காரத்தைச் சொன்னபடி. இனி அவதாரவிசேஷ க்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிறது மூன்றமடியில்.) கோபாலக்ருஷ்ணனைத் திருவவதரித்

திருந்தகாலத்து, தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுகொள்வதாகத் தான் முயலுமளவில் தாயாகிய யசோதைப் பிராட்டிகண்டு வெருட்ட, அதற்கு நடுங்கினவன்போல் பாவனை செய்துவிட்டு, அந்த வஸ்துக்களை உண்ணாமல் தரித்திருக்கமாட்டாமையினாலே பின்னையும் ஸமயம்பார்த்து அவற்றை வாரியுண்டு அதனாலுண்டான மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக்கூத்தாடினவன்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுரவிண்ணகர மென்க.

முதலடியில், நிலத்திற்குத் '**தீதறு**' என்று விசேஷணமிட்டது—பூமியின் சிறப்பைக் காட்டினபடி. போகங்களையும் மோக்ஷத்தையும் விளைத்துக் கொள்வதற்குப் பாங்காயிருத்தலாகிற சிறப்பு உண்டிறே பூமிக்கு.

மூன்றாமடியில், **செற**=செறுதலாவது கோபித்தல். 'சிற' என்னும் பாடத்தில், 'சீற' என்பதன் குறுக்கல் விகாரமென்ன வேண்டும்.

நாதனுறைகின்ற நகர்—இத்திருப்பதி '**நாதன்கோயில்**' என்றும் வழங்கப்படுதல் உணர்க. 'நந்தி' என்னு மோரரசன் பணிவிடைகள் செய்யப் பெற்ற நகரமென்பது பற்றி '**நந்திபுரவிண்ணகரம்**' எனத்திருநாம மாயிற்றென்ப. மேல் ஏழாம்பாட்டில் "நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகர நண்ணு மனமே!" என்றது காண்க. .... (க)

உய்யும்வகையுண்டு சொனசெய்யில் உலகேழுமொழியாமைமுனநாள் *
மெய்யினளவே யமுதுசெய்யவல ஐயனவன் மேவுநகர்தான் *
மையவரி வண்டுமதுவுண்டு கிளையோடு மலர்கிண்டி யதன்மேல்
நைவளம்நவிற்று பொழில் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (உ)

மனமே! — நெஞ்சே!,
சொன செய்யில் — நான் சொல்வதைச் செய்தால்
உய்யும் வகை உண்டு — உஜ்ஜீவிக்கவுபாயமுண்டு.
(சொல்லுகிற காரியமேதென்னில், சொல்லுகிறேன், கேள்;—)
முனநாள் — முன்பொருகால்
உலகு ஏழும் ஒழியாமை — ஸப்த லோகங்களில் ஒன்றுந் தவறாதபடி
மெய்யின் அளவே — (அவ்வுலகமெல்லாம் தனது சிறிய) திருமேனியளவாக (ஒடுங்கும்படி)
அமுது செய்ய வல — அமுதுசெய்வதில் ஸமர்த்தனாயிருந்த
ஐயன் அவன் தான் — அப்பெருமான்
மேவும் நகர் — பொருந்திவாழும் திவ்ய தேசமாயிருப்பதும்
மைய வரி வண்டு — கரிய அழகிய வண்டுகள்
கிளையோடு — தமது பந்துவர்க்கங்களோடு கூட
மது உண்டு — தேனைப்பருகி
மலர் கிண்டி — பூக்களைக்கோதி
அதன் மேல் — அதன்பிறகு
நைவளம் — ராகவிசேஷங்களை
நவிற்று — பாடப்பெற்ற
பொழில் — சோலைகளையுடையதுமான
நந்திபுரவிண்ணகரம், நண்ணு—.

* * *—நெஞ்சே! நீ ஸ்வதந்திரனாய் எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்கிறாய்; நான் சொல்லுகிற ஒரு காரியத்தைச் செய்வாயாகில் உஜ்ஜீவநம் பெறவழியுண்டு;

நந்திபுர விண்ணகரத்தை நண்ண வேணுமென்பதே நானுனக்குச் சொல்லும் காரியமாகும். முன்பு ஊழிவெள்ளத்தில் உலகமெல்லாம் அழியப்புக, அவற்றைத் திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கி நோக்கின பெருமான் நித்யவாஸம்பண்ணப் பெற்ற தலமாம் இது; சோலைகளிலே வண்டுகள் திரள் திரளாகவிருந்து மதுபானம் பண்ணி மலர்களையுங் கோதிக் களிப்புக்குப் போக்குவீடாக இசைபாடப் பெற்றதுமாம்.

சோன—*'சொன்ன' என்பதன் தொகுத்தல்; பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர்: சொன்னவற்றை என்றபடி.* **மெய்யினளவே யமுதுசெய்கை***யாவது— இத்தனைபெரிய உலகமெல்லாம் அத்தனைசிறிய திருமேனியிலே ஒடுங்கும்படி அமுது செய்கை.* **வல**—*வல்ல.* **நைவளம்**—*ஓர்பண்.* .... (உ)

உம்பருலகேழு கடலேழுமலையேழும் ஒழியாமைமுனநாள் *
தம்பொன்வயிறாரளவுமுண்டவையுமிழ்ந்த தடமார்வர் தகைசேர் *
வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைம்பொன்வருதும்பி மணி கங்குல்வயல்சூழ் *
நம்பனுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே ! (ங)

முனநாள்	*முன்பொருகால்*
உம்பர் உலகு ஏழும்	*மேலுலகங்களேழையும்*
கடல் ஏழும்	*ஸப்தஸாகரங்களையும்*
மலை ஏழும்	*ஸப்தகுலபர்வதங்களையும்*
ஒழியாமை	*ஒன்றும்விடாமல்*
தம் பொன் வயிறு ஆரளவும்	*தனது திருவயிறு நிறையுமளவும்*
உண்டு	*அமுதுசெய்து*
அவை	*அவ்வுலகங்களை*
உமிழ்ந்த	**(பிறகு ஸ்ருஷ்டி முகத்தால்) வெளிப்படுத்தினவனும்**
தட மார்வர்	**விசாலமான திருமார்பை யுடையவனும்**
தகை சேர்	*பெருமை பொருந்தியவனும்*
நம்பன்	*விச்வாஸயோக்யனுமான எம்பெருமான்*
உறைகின்ற நகர்	*நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமானதும்,—*
வம்பு மலர்கின்ற பொழில்	*புதிதுபுதிதாக மலர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்ற (பூக்களையுடைய) சோலைகளிலே*
பை பொன் வரு தும்பி	*பசும்பொன்போன்ற நிறங்கொண்டு திரிகின்ற தும்பிகளினால்*
மணி	*அழகுபெற்றதும்*
கங்குல் வயல் சூழ்	**(கருவடைந்ததனால்) இருண்டிருக்கின்ற கழனிகளால் சூழப்பட்டதுமான**

நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—*கீழ்ப்பாட்டில் "உலகமேழு மொழியாமை மெய்யினளவே யமுது செய்யவல" என்றதை விரித்துரைக்கின்றார். ஸப்தலோகங்கள், ஸப்தஸாகரங்கள், ஸப்தகுலபர்வதங்கள் என்றிவைமுதலான அனைத்தையும் பிரளயத்திலே உண்டு ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிப்படுத்தின பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுர விண்ணகரம்.*

உம்பருலகேழு*மென்று மேலேழுலகங்களைச் சொன்னது கீழேழுலகங்கட்கும் உபலக்ஷணம். மேலேழுலகங்களாவன—பூ:, புவ:, ஸுவ:, மஹ:, ஜந:, தப:,*

ஸத்யம் என்னப்பட்டவை. கீழேழுலகங்களாவன—அதல விதல ஸுதல நிதல தராதல ரஸாதல மகாதலங்களென்னப்பட்டவை.

ஏழ்கடல்களாவன—உப்புக்கடல் கருப்பஞ்கடல் தேன்கடல் நெய்க்கடல் தயிர்க்கடல் பாற்கடல் புனற்கடல் என்பன.

ஏழ்மலைகளாவன—இமயம் மந்தரம் கைலாஸம் வடவிந்தம் நிடதம் ஏமகூடம் நீலகிரி என்பன.

கங்குல்வயல்—எப்போதும் கருவடைந்தபயிரேயா யிருக்கையாலே வயல்கள் இரவுபோலே இருண்டிருக்கு மென்கை.

நம்பன்—எந்த ஸமயத்திலும் நம்மைக் கைவிடான் என்று நம்புதற்கு உரியவன். .... (௩)

பிறையினொளி யெயிறிலகமுறுகி யெதிர்பொருதுமென வந்தவசுரர் *
இறைகளவை நெறுநெறெனவெறியவவர்வயிறழல நின்றபெருமான் *
சிறைகொள்மயில் குயில்பயில மலர்களுக வளிமுரல அடிகொள்நெடுமா *
நறைசெய்பொழில் மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (௪)

பிறையின் ஒளி எயிறு	பாலசந்திரன் போன்று ஒளிபெற்ற கோரைப் பற்கள்
இலக	விளங்க
முறுகி	மேலிட்டுவந்து
எதிர் பொருதும் என வந்த	எதிரிட்டுச் சண்டை போடுவோமென்று வந்த
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய
இறைகள் அவை	சரீரங்களானவை
நெறு நெறு என	நெறுநெறு வென்று முறிந்தொழிய
வெறிய அவர்	வெறுங்கையரான அவ்வசுரர்கள்
வயிறு அழல நின்ற	வயிறெரியும்படி (வெற்றி பெற்று) நின்ற
பெருமான்	ஸர்வேச்வரன் (எழுந்தருளி யிருக்கப்பெற்றதாய்,)
சிறை கொள்	(சிறந்த) சிறகுகளையுடைய
மயில் குயில்	மயில்களும் குயில்களும்
பயில	நெருங்கிவாழப் பெற்றனவும்
மலர்கள் உக	பூக்கள் (எங்கும்) சிந்தி யிருக்கப்பெற்றனவும்
அளி முரல	வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யப் பெற்றனவும்
அடி கொள் நெடு மா நறை செய்	கீழேவேரூன்றி மேலே நீண்டுள்ள மா மரங்கள் மணம் வீசப்பெற்றனவுமான
பொழில்	சோலைகளிலே
மழை தவழும்	மேகங்கள் உலாவப் பெற்றதான

நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—,

* * *—பயங்கரமான பற்களைக் கொண்ட அசுரர்கள் செருக்குக் கொண்டு எதிரிட்டுப் போர்புரிவதாக யுத்தரங்கத்தில் திரண்டவாறே அம்புகளைப் பொழிந்தோ திருவாழியாழ்வானைப் பிரயோகித்தோ அவ்வசுரர்களின் உடல்களை நெறுநெறுவென்று முறித்து, அவர்கள் கையிலிருந்த ஆயுதங்களையும் சிதைத்து வயிறெரியச் செய்த பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுரவிண்ணகரம்.

'இறைகளவை' என்பதற்கு—சரீரங்கள் என்று வியாக்கியானத்தில் பொருளுரைக்கப்பட்டது; மண்டலபுருடனது நிகண்டில்—" **இறை** சிவன் கடன் வேந்

தன் கையிறையிறுப்பிறை சிறந்தோன், சிறுமை புள்ளிறகு தங்கல், **கர்பிமார் சென்னி** கூனிறப் பிராறே'' என்றதில் காண்கிற பன்னிரண்டு பொருள்களில் 'தலை' என்னும் பொருளும் இங்குக் கொள்ளக்கூடியதே.

வெறிய அவர் = "ஸஸர்ஜ சாபஞ்ச ராவணோ வீர:" [இராவணன் நடுங்கினன், வில்லையும் கைவிட்டான்] என்றாற்போலே ஆயுதங்களை யொழிந்தவர்கள் என்கை. 'எறிய' என்றும் பிரிக்கலாம். அசுரர்கள், **இறைகளவை**—அம்புகளை, நெறு நெறென **எறிய +**—பிரயோகிக்க, (அதன்பிறகு) அவர்வயிறழல நின்ற பெருமான் என்னவுமாம்.

அவ்விடத்துச் சோலைகளின் ஒருபுறத்தில் மயில்களாடவும் மற்றொருபுறத்தில் குயில்கள் கூவவும் மற்றொருபுறத்தில் வண்டினம் முரலவும் கண்ட விடமெங்கும் பூக்கள் சிந்தியிருக்கவும் மாமரங்களின் நறுமணம் கமழவும் மேகங்கள் படிந்திருக்கவும் பெற்றதாம் இத்தலம். .... (ச)

மூளவெரிசிந்தமுனிவெய்தி யமர்செய்துமென வந்தவசுரர் *
தோளுமவர்தாளும் முடியோடுபொடியாக நொடியாமளவெய்தான் *
வாளும்வரிவில்லும் வளையாழிகதை சங்கமிவை அங்கையுடையான் *
நாளுமுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (ரு)

மூளஎரி சிந்தி — (கண்டவிடமெங்கும்) புகையும்படியாக நெருப்புகளைக்கொட்டி
முனிவு எய்தி — கோபங்கொண்டு
அமர்செய்தும் என வந்த அசுரர் அவர் — 'யுத்தம் செய்வோம்' என்று வந்த அசுரர்களினுடைய
தோளும் தாளும் முடியோடு — தோள்களும் கால்களும் தலைகளும்
பொடி ஆக — பொடிபொடியாம்படி
நொடி ஆம் அளவு — ஒருநொடிப்பொழுதில்
எய்தான் — அம்புகளைச் செலுத்தினவனும்
வாளும் வரி வில்லும் வளை ஆழி கதை சங்கம் இவை அம் கை உடையான் — நந்தகவாள், அழகியசார்ங்கம், மண்டலாகாரமான ஸுதர்சநம், கௌமோதகி, பாஞ்சஜந்யம் ஆகிய இப்பஞ்சாயுதங்களை அழகிய திருக்கையில் ஏந்தியுள்ளவனுமான பெருமான்
நாளும் — எப்போதும்
உறைகின்ற நகர் — எழுந்தருளியிருக்குந் திருப்பதியான
நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—அசுரர்கள் போர்க்கு வரும்போது கண்டவிடமெங்கும் நெருப்புகளை வாரிக் கொட்டுவதும் கோபாவேசங்கொண்டு கோலாஹலங்கள் பண்ணுவதும் வழக்கம்; அங்ஙனம் வருமசுரர்களின் தோளுந் தாளுந் தலையும் ஒருநொடிப் பொழுதில் பொடிபட்டொழியும்படி அம்புகளைச் செலுத்தி வெற்றி பெற்ற பெருமான் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை யழிப்பதற்காகப் பஞ்சாயுதங்களையும் உடன் கொண்டவனாகி நந்திபுர விண்ணகரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறானென்க. .... (ரு)

தம்பியோடு தாமொருவர்தன்துணைவி காதல்துணையாக முனநாள் *
வெம்பியெரிகானக முலாவுமவர்தாம் இனிதுமேவு நகர்தான் *
கொம்புகுதிகொண்டு குயில்கூவமயிலாலுமெழிலார்புறவுசேர் *
நம்பி யுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (௬)

முன நாள்	முன்பொருகால்	நகர் தான்	திவ்யதேசமாயும்
தாம் ஒருவர்	லோகவிலக்ஷணராகத் திருவவதரித்த ஸ்ரீராம பிரானாகிய ஒருவர்	குயில்	குயில்களானவை
		கொம்பு	கிளைகளில் நின்றும்
		குதிகொண்டு	குதித்து
தம்பியொடு	தம்பியான லக்ஷ்மணனும்	கூவ	கூவுதல்செய்ய
தன் காதல் துணைவி	தனது காதலே வடிவெடுத்த பத்னியான ஸீதையும்		(அதனைக் கேட்டு)
		மயில் ஆலும்	மயில்கள் கூத்தாடப்பெற்ற,
துணை ஆக	ஸஹாயமாகக் கூடவர,	எழில் ஆர்	அழகுபொருந்திய
வெம்பி எரி கானகம்	தீக்ஷ்ணமாய்ப் பற்றி யெரி கின்ற காட்டிலே	புறவு சேர்	சோலைகளை யுடையதாயும்
		நம்பி	ஸகலகல்யாணகுண பூர்ண னான எம்பெருமான்
உலாவும் அவர் தாம்	உலாவினவர்	உறைகின்ற நகர்	நித்யவாஸம்பண்ணுமிட மாயுமிருக்கிற
இனிது மேவு	போக்யமாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கப்பெற்ற	நந்திபுரவிண்ணகரம்	மனமே! நண்ணு—.

* * *—இம்மிரண்டுபாட்டிலும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளைக் கொன்றொழிக்கும் படியைப் பேசவே ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகி இப்பாசுரமருளிச் செய்கிறார். வநவாஸஞ் செல்லுமாறு ஸ்ரீராமபிரானொருவனுக்கே நியமநமாயி னும், 'நான் பதினாலுவருஷம் வநவாசஞ்செய்து வருகிறேன்; அதுவரையில் நீ தசரதர்க்கும் கௌசலையார்க்கும் ஒரு குறைவுவாராமல் பரிசர்யை செய்து கொண்டிரு' என்று பிராட்டியை நோக்கிக்கூற, அதுகேட்ட அவள் மிகவுங் கோபித்து 'என்தகப்பனார் உம்மை ஒரு ஆண்பிள்ளையாக எண்ணி என்னை உமக்குக் கொடுத்தார்; ஒரு பெண்பெண்டாட்டியைக் கூடக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காப்பாற்றி ஆளத்தக்க வல்லமையற்ற உம்மை அப்போது அவர் அறிந் திலர்; இப்போது அவர் இச்செய்தியைக் கேட்டால் உம்மை நன்றாக வெகு மானிப்பர்; ஒரு பெண்பிள்ளை ஆணுடை யுடுத்துவந்து நம்பெண்ணைக் கைக் கொண்டுபோய்த்துக் காண் என்று நினைப்பர்' என்று ப்ரணயரோஷந் தோற்ற வார்த்தைசொல்லித் தன்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று நிர்ப்பந் தித்துத் தானுங் கூடப்போக ஒருப்பட்டாள். ஆதிமுதல் நொடியளவும் பிரி யாமல் பணிவிடைசெய்து போரும் இளையபெருமாள் இவர்களிருவருங் காட்டுக் குப்போவதாக ஒருப்பட்டதைக்கண்டு ஸ்ரீராகவனுடைய அடியிணையை அவலம் பித்துக்கொண்டு ஸீதாதேவியையும் இராகவனையுங் குறித்து 'ஸ்வாமிந்!, உயி ரைப்பிரிந்த உடலும் ஒருவஸ்துவாக நிலைநிற்பதுண்டோ?, என்னை இங்கு விட்டு விட்டு நீர் காட்டுக்குப்போமளவில் நான் ஜீவிக்கும் வகை என்? ஆகையால் என்

னையுங் கூட்டிக்கொண்டே எழுந்தருளவேணும்; அடியேன் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமைகள் செய்யவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துத் தானும் உடன் புறப்பட்டான் என்ற வரலாறு அறிக.

வெம்பியெரி கானகம்—"மாதிரங்கள் மின்னுருவில் வெண்டேர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக், கல் நிரைந்து தீந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னுந்திரை வயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானம்" என்று அக் காட்டின் கொடுமையைப் பெரிய திருமடலில் விரித்துரைத்தார்.

இப்பாட்டில் '**நகர்**' என்றசொல் இரண்டாமடியிலும் ஈற்றடியிலுமாக இரு முறை வந்திருக்கின்றது: **தம்பியோடு........கானகமுலாவுமவர்தாம் இனிதுமேவு நகர்**—அயோத்திமாநகர், அல்லது பரமபதம் என்று கொண்டு, அதுபோன்றதாய் நம்பியுறைகின்ற நகராகிய நந்திபுரவிண்ணகரம் என்று முரைக்கலாம்.

"குதிகொண்டு" என்பதில், **குதி**—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; குதித் தலைச் செய்துகொண்டு என்கை. .... (சு)

தந்தைமனமுந்து துயர்நந்த விருள்வந்த விறல்நந்தன் மதலை *
எந்தையிவனென் றமரர்கந்தமலர் கொண்டு தொழநின்ற நகர்தான் *
மந்தமுழவோசை மழையாகவெழுகார் மயில்களாடு பொழில்சூழ் *
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே!. (எ)

தந்தை	தகப்பனாராகிய நந்தகோபருடைய
மனம்	மனத்தை
உந்து	சோரப்பண்ணுகின்ற
துயர்	துக்கமானது [புத்திரனில்லையே யென்கிற சோகம்]
நந்த	தொலையும்படி
இருள் வந்த	(ஒருவர்க்குந் தெரியாதபடி மதுரையில் நின்றும்) இரவிலே (திருவாய்ப்பாடிக்கு) வந்து சேர்ந்த
விறல்	பெருமிடுக்கனான
நந்தன் மதலை	நந்தகோப குமாரனான கண்ணபிரான்
அமரர்	தேவர்கள்
இவன் எந்தை என்று	'இவனே எமக்குஸ்வாமி' என்று சொல்லிக்கொண்டு
கந்தம் மலர் கொண்டு தொழ	மணம்மிக்க பூக்களைப் பணிமாறி ஆச்ரயிக்கும்படியாக
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
நகர் தான்	திவ்யதேசமாயும்,
முழவு	வாத்யங்களினுடைய
மந்தம் ஓசை	மந்தமான த்வநியை
மழை ஆக	மேகமுழக்கமாகக் கருதி
கார்	கார்காலத்தில்
எழு	கிளர்கின்ற
மயில்கள்	மயில்கள்
ஆடு	கூத்தாடுமிடமான
பொழில்	சோலைகளினால்
சூழ்	சூழப்பெற்றதாய்
நந்தி பணிசெய்த நகர்	நந்தியென்னும் ஓரரசன் கைங்கரியங்கள் செய்யப் பெற்றதலமான

நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—

* * *—'ஒருத்திமகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரவி லொருத்திமகனு யொளித்து வளர்ந்த கண்ணபிரானே எமக்குத் தலைவன்' என்று கொண்டு பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான தேவர்கள் புஷ்பங்களைப் பணிமாறி வணங்குமாறு எம்பெருமான் ஸந்நிதிபண்ணி யிருக்குமிடமான நந்திபுரவிண்ணகரத்தை மனமே! நண்ணு என்கிறார்.

திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுய்த் திருவவதரிக்க, (அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழ) அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக்கூடுமென்ற அச்சத்தினுல் தாய் தந்தையர் அத்தெய்வக் குழவியின் அநுமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அதுபிறந்த நடு நிசியிலேயே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ரஹஸ்யமாகக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டனர் என்ற வரலாறு முதலடிக்கு அறியத்தக்கது. நந்தகோபரைத் **தந்தை** யென்றது வளர்த்தது பற்றி. அவர்க்கிருந்த மனத்துயராவது—'எம்பெருமான் நமக்கு ஸந்தானமொன்றும் ஸங்கல்பிக்கவில்லையே!' என்ற துக்கமாம்; அது தீர அவனிடம் சென்று சேர்ந்தனன் கண்ணபிரானென்க.

விறல்நந்தன் மதலை—'விறல்' என்ற விசேஷணம் நந்தனுக்குமாகலாம், நந்தன் மதலைக்குமாகலாம். நந்தனுக்கு ஆகில் 1. "கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன்" என்றுற்போலே, முன்பெல்லாம் பரமஸாதுவாயிருந்தவர் கண்ணன் பிறந்த பிறகு அவனிடத்துள்ள பரிவினுல், ஒரு சிற்றெறும்பு ஊர்ந்தாலும் அதன்மேல் வேல்கொண்டு பாயும்படியாகவுண்டான மிடுக்கு என்க. கண்ணனுக்கு விசேஷணமாகில், தொட்டிற்பருவமே பிடித்துப் பூதநாநிரஸநம், சகடாஸுரபங்கம் முதலாகச் செய்த சிறுச்சேவகங்களுக்கீடான மிடுக்கு என்க. இரண்டாமடியில், **கந்தம்**—கந்தம்; பரிமளம்.

இத்திருப்பதியில் மந்தமான வாத்ய கோஷத்தைச் சோலையிலுள்ள மயில்கள் செவியுற்று, மேகங்கள் முழங்குகின்றனவென் றெண்ணிச் சிறை விரித்தாடுகின்றனவாம்.

நந்திபணிசெய்த நகர்—திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர்கோன் போலவும், பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தில் பல்லவன் மல்லையர்கோன் போலவும், அட்டபுயகரத்தில் வயிரமேகன் போலவும், திருநறையூரில் செங்கணுன்கோச் சோழன் போலவும் இத்திருப்பதியில் **நந்திவர்ம**னென்னு மோரரசன் சில திருப்பணிகள் செய்தனுகைச் சொல்லிப் போருவர்கள். .... (எ)

எண்ணில் நினைவெய்தியினியில்லை யிறையென்று முனியாளர் திருவார் *
பண்ணில்மலி கீதமொடுபாடி அவராடலோடு கூடவெழிலார் *
மண்ணிலிதுபோலு நகரில்லையென வானவர்கள்தாம் மலர்கள்தூய் *
நண்ணி யுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே!. (அ)

எண்ணில் — ஆராயுமளவில்

நினைவு எய்தி இறை — { தியானத்திற்கு இலக்காகக் கூடிய ஸ்வாமி

இனி இல்லை என்று — { இவனைக்காட்டிலும் வேறொருவனில்லை யென்று (நிச்சயித்து)

முனியாளர் — மஹாமுனிகள்

திரு ஆர் பண்ணில் மலி — { அழகுமிக்க இசையினால் நிறைந்த

கீதமொடு பாடி — { பாடல்களோடு கூட ஸ்துதிகள் செய்ய,

அவர் ஆடலொடு கூட — { அந்த முனிவர் (தங்கள் பாட்டுக்குச் சேரத் தாங்களே செய்கின்ற) நர்த்தனங்களுக்குத் தகுதியாக,

வானவர்கள் தாம் — } தேவர்கள்

எழில் ஆர் மண்ணில் — } 'சிறந்த இப்பூலோகத்தில்

இது போலும் நகர் இல்லை என — { இத்திருப்பதியைப் போன்ற நகரம் (எங்கும்) இல்லை' என்று கொண்டாடி

மலர்கள் தூய் — புஷ்பங்களைப் பணிமாறி

நண்ணி — ஆச்ரயித்து

உறைகின்ற — { நித்யவாஸமும் செய்யப் பெற்ற

நகர் — திவ்யதலமாகிய

நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—ஸநகஸநந்தநாதி மஹர்ஷிகள் 'இப்பெருமானன்றிப் பரதெய்வம் பிறிதொன்றுமில்லை' என்று துணிந்து * பண்ணார்பாடலின் கவிகளைச் சொல்லிப் பாடி ஆடுகின்றனராம்; அவர்களோடு கூட வானவர்களும் 'பூமண்டலத்தில் இதுபோன்ற திவ்யதேசம் வேறொன்றில்லை' என்று புகழ்ந்துகொண்டு திரண்டு வாழ்கின்றனராம். ஆகவிப்படி முனிவருமமரரும் தொழுதேத்தி இறைஞ்சுமிடமான நந்திபுரவிண்ணகரத்தை மனமே! நண்ணு என்றாராயிற்று.

[நினைவு எய்தி.] 'எய்தி' என்பது வினையெச்ச மன்று; பெயர்ச்சொல்; எய்து—பகுதி; இ—பெயர்விகுதி. எய்துமவன் என்கை. (நினைப்பாருடைய) நினைவுகளை எய்துமவன்—த்யானத்திற்கு விஷயமாயிருக்குமவன் என்றபடி. இனி 'எய்தி' என்றவிதனை வினையெச்சமாகக்கொண்டு முரைக்கலாம்; **எண்இல்**-கணக்கில்லாத [அளவிறந்த], நினைவு—எண்ணங்களை **எய்தி**—அடைந்து, 'முனியாளர் கீதமொடுபாடி' என்றதோடு அந்வயம். மஹர்ஷிகள் 'எம்பெருமானைத் தொழவேணும், துதிக்கவேணும், திருவாராதனம் செய்யவேணும்' என்றிங்ஙனே பலபல பாரிப்புகள் கொண்டு பாடியாட என்றவாறு. .... (அ)

வங்கமலி பௌவமது மாமுகடினுச்சிபுக, மிக்க பெருநீர் *
அங்கமழியாரவனதாணை தலைசூடுமடியா ரறிதியேல் *
பொங்குபுன லுந்துமணி கங்குலிருள் சீறுமொளி யெங்குமுளதால் *
நங்கள்பெருமானுறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே!. (கூ)

மனமே — நெஞ்சமே!,

அவனது ஆணை — } அப்பெருமானுடைய திருவாணையை

தலை சூடும் அடியார் — } சிரஸா வஹிக்கின்ற பக்தர்கள்,

வங்கம் மலி பௌவம் அது — } மரக்கலங்கள் நிறைந்த ஸமுத்ரமானது

மா முகடின் உச்சி புக — { உயர்ந்துள்ள அண்ட பித்தியினுடைய தலையளவுஞ் சென்று வியாபிக்கும்படி

மிக்க	பொங்கிக்கிளர்ந்த
பெரு நீர்	(ஊழிப்) பெரு வெள்ளத்திலும்
அங்கம் அழியார்	சரீர நாசத்தை அடைய மாட்டார்கள் ;
அறிதி எல்	(நீ இதை) அறிவாயேல்,
பொங்கு புனல் உந்தும் மணி	பெருகாநின்ற ஜலமானது தள்ளிக்கொண்டு வருகின்ற நவமணிகளின்
கங்குல் இருள் சீறும் ஒளி	இராவிருளைப் போக்குகின்ற பிரகாசமானது
எங்கும் உளது	எங்கும் வியாபித்திருக்கப் பெற்றதாய்
நங்கள் பெருமான் உறையும்	எம்பெருமான் நித்ய வாஸம் பண்ணுமிடமான

நந்திபுரவிண்ணகரம், நண்ணு—.

* * *—பகவத்கீதையில் (14—2.) $ इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः। सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च = இதம் ஜ்ஞாநமுபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்ய மாகதாః, ஸர்க்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச" என்றாற்போலே அருளிச்செய்வன முன்னடிகள். நெஞ்சமே! எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையாகிய வேதம்முதலிய சாஸ்த்ரங்களைச் சிரமேற் கொண்டு அவற்றின்படியே நடக்குமவர்கள் ஒருகாலும் கெடுதலடையமாட்டார்கள் ; ஊழிப்பெரு வெள்ளத்திலும் (மார்க்கண்டேயனைப் போலே) அழியாதிருப்பர்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமாயின் நீயும் அவர்களைப்போலேயாக விரும்பி நந்திபுரவிண்ணகரத்தை நண்ணுவாயாக என்கிறார்.

பிரளயகாலத்தில் கடல்கிளர்ந்து மேலே அண்டபித்தியளவுஞ் சென்று தூக்கினும் அழியமாட்டார்களென்றது—பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிற விகாரங்களுக்கு ஆளாகாமல் * பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்தப் பெறுவர் என்றவாறு.

அவனது ஆணை=" श्रुतिः स्मृतिर्ममैवाज्ञा यस्तामुल्लङ्घ्य वर्तते। आज्ञाच्छेदी मम द्रोही मद्भक्तोऽपि न वैष्णवः = ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவః" என்ற பகவத்வாக்யம் இங்கு அறியத்தக்கது. (இதன் பொருள்—வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் என்னுடைய ஆணையேயாம் ; இவ்வாணையைமீறி நடப்பவன் என்னை த்ரோஹம் பண்ணினவனாவன் ; அவன் என்னிடத்தில் பக்தி பண்ணுமவனாயினும் அவைஷ்ணவனே யாவன் என்கை.

[பொங்குபுனல் இத்யாதி.] இத்தலம் நல்ல நீர்வாய்ப்பு அமைந்தது ; அந்நீர்ப் பெருக்கில் பலபல மணிகள் கொழிக்கப்பட்டுவரும் ; அவற்றின் ஒளி எங்கும்பரவி எப்போதும் பகல்போலவே யிருக்குமாம். "உளதால்" என்றவிடத்து ஆல்—அசை. .... (௯)

நறைசெய்பொழில் மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணியுறையும் *
உறைகோள்புகராழி சுரிசங்கமவை அங்கையுடையானை * ஒளிசேர்
கறைவளரும் வேல்வல்ல கலியனொலிமாலையிவை யைந்துமைந்தும் *
முறையிலிவைபயிலவல வடியவர்கள் கொடுவினைகள் முழுதகலுமே. (௧௦)

$ மேலே சொல்லப்போகிற ஜ்ஞாநயோகத்தைக் கைப்பற்றி என்னோடு ஸாம்ய மடைந்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸம்ஹாரத்திலுமகப்பட்டு வருந்தமாட்டார்களென்று பகவானுடைய வாக்கியம்.

நறை செய் பொழில்மழை தவழும்	தேன்மிக்க சோலைகளில் மேகங்கள் வந்து சேரப்பெற்ற	கறை வளரும்	ரக்தக்கறை மிக்கிருப்பதும்
		ஒளி சேர்	ஒளிபொருந்தியதுமான
		வேல்	வேற்படையை
நந்திபுர விண்ணகரம்	நந்திபுரவிண்ணகர மென்னுந்திருப்பதியை	வல்ல	ஆளவல்ல
நண்ணி	அடைந்து	கலியன் ஒலி	திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
உறையும்	அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்து	இவை மாலை	இத்திவ்வியப்பிரபந்தத்தினுள்
உறை கொள் புகர் ஆழி	உறையிலிடப்பட்டுத் தேஜஸ்ஸு மிகுந்த திருவாழியையும்	இவை ஐந்தும் ஐந்தும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
		முறையில்	கிரமப்படியே
சுரி சங்கம்	வலம்புரிச் சங்கத்தையும்	பயில வல	அதிகரிக்கவல்ல
அவை	மற்றுமுள்ள திவ்யாயுதங்களையும்	அடியவர்கள்	பக்தர்களுடைய
அம் கை உடையானை	அழகிய திருக்கையி லுடையனான எம் பெருமானைக் குறித்து,	கொடு வினைகள் முழுது	பாவங்களெல்லாம்
		அகலும்	நீங்கியொழியும்.

* * *—தேன்மிக்க சோலைகளில் மேகங்கள் வந்து உலாவப்பெற்ற நந்திபுர விண்ணகரில் நித்யவாஸம் செய்தருள்பவனான நாதன் விஷயமாகத் திருமங்கை யாழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை முறைவழுவாது ஓதவல்ல அடியவர் களின் பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்துபோமென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனருளிச் செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று.

"**உறைகொள் புகராழி**" என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—"விரோதி நிரஸநத்துக்குத் திருமங்கை யாழ்வார் கையில் வேலுண்டானபின்பு திருவாழி உறையிட்டிருக்குங்காண்" என்று. கறைவளரும் வேல்வல்லவனான கலியனே விரோதிகளை வென்று உலகத்தை யாள்கின்றமையால் எம்பெருமானுடைய திருவாழிப் படைக்குக் காரியமொன்றுமில்லையாக, உறையிலிட வேண்டிற்றாயிற்றென்க. ஆழ்வாருடைய வேல் அப்படி உறையில் கிடக்கமுடியாது; சத்ருநிரஸநம்பண்ணின கறை கழுவு தற்கும் அவகாசமின்றியே வியாபரிக்குமாம். .... (௰)

அடிவரவு:—தீது உய்யும் உம்பர் பிறை மூள தம்பியொடு தந்தை எண்ணில் வங்கம் நறைசெய் வண்டு.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி ஐந்தாம்பத்து உரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழியின் 3, 4, 5 பத்துக்களில் ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின் அடைவும். அக்கதைகள் அமைந்த பாசுரங்களின் தலைப்பும்.

	[பாசுரங்களின் தலைப்புக் குறிப்பு.]
1. திருமால் மீனாய்த் திருவவதரித்தது விவரணப்பக்கம் 351.	கெண்டையுங்குறளும். ஏனமீனாமையோடு.
2. அன்னமாய்த் திருவவதரித்தது. வி—ப. 693.	கெண்டையுங்குறளும். துன்னிமண்ணும் விண்ணாடும். முன்னிவ்வேழுலகு. மன்னுமாநிலனும்.
3 ஆமையாய்த் திருவவதரித்தது. வி—ப. 650.	பொங்குநீண்முடி. ஏனமீனாமையோடு.
4. கடல்கடைந்து அமுதங்கொடுத்தது. வி—ப. 694.	சலங்கொண்ட விரணியனது. வென்றிமிகுநரகனுரம். மாயிருங்குன்றமொன்று.
5. பன்றியாகிப் பாரகங் கீண்டது. வி—ப. 366.	இருந்தண்மாநில மேனமதாய். வெம்புஞ்சினத்துப் புனக்கேழல். வையணைந்தநுதிக்கோட்டு. சிலம்பினிடைச்சிறுபரல்போல். கெண்டையுங்குறளும் புள்ளும். மண்ணிடந்தேனமாகி. வாராகமதாகி. பண்டு முனேனமாகி. மானவேலொண்கண். ஏனமீனாமையோடு. ஏனாகியுலகிடந்து.
6. நரசிங்கவுருக் கொண்டதும் இரணிய னகலம் பிளந்ததும். வி—ப. 42.	மாறுகொண்டுடன்று. பொங்கியமரிலொருகால். பஞ்சிய மெல்லடிப்பின்னை. சலங்கொண்ட விரணியனது. திண்ணியதோரரியுருவாய். ஓடாதவாளரியின். உளையவொண்டிறல். கெண்டையுங் குறளும். முடியுடையமரர்க்கு. ஏனமீனாமையோடு. வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள். எங்ஙனேயுய்வர். வக்கரன்வாய் முன்கீண்ட.
7. மாவலிபக்கல் மண்ணிரந்தளந்தது. வி—ப. 407.	ஆங்கு மாவலி வேள்வியில். அருமாநிலமன்றளப்பான். ஒருகுறளாயிருநிலம். வாளாயகண்பனிப்ப. கொண்டரவத்திரையுலவு. கண்டவர்தம் மனம்மகிழ. அங்கையாலடிமூன்று. வசையறுகுறளாய். பொங்கிலங்கு புரிநூலும். மண்ணிடந்தேனமாகி. பேசுகின்றதிதுவே. ஆய்ச்சியரழைப்ப. ஒள்ளிய கருமஞ் செய்வன். கள்ளக்குறளாய். பண்டிவ்வையமளப்பான். வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள். சிந்தனையைத்தவநெறியை.

8. பரசுராமாவதாரம். வி—ப. 384.	கோமங்கலங்கக்கடல். தெவ்வாய மறமன்னர். வென்றிமாமழுவேந்தி. ஆயிரங்குன்றம் சென்று
9. (கார்த்த வீரியனைக் கொன்றொழித்தது.) வி—ப. 697.	ஆயிரங்குன்றஞ்சென்று.
10. இராமபிரான் வில்லை முறித்தது. வி—ப. 375.	விரைகமழ்ந்த மென்கருங்குழல். வாராருமிளங்கொங்கை மைதிலியை.
11. இராமபிரான் வநவாஸஞ் சென்றது.	கூனுலாவிய மடந்தைதன். தம்பியொடு தாமொருவர்.
12. குஹப்பெருமாளுக்கு அருள்செய்தது. வி—ப. 704.	ஏழையேதலன் கீழ்மகன்.
13. விராதனைக்கொன்றது. வி—ப.422.	பைங்கண் விறல்செம்முகத்து.
14. சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ்செய்தது. வி—ப. 464.	அஞ்சுவன் வெஞ்சொல். கலையிலங்குமகலல்குலரக்கர்குலக். கருமகளிலங்கையாட்டி.
15. கவந்தனைக் கொன்றது. வி—ப. 421.	பைங்கண்விறல்
16. மராமரமேழெய்தது. வி—ப. 336.	நீடுபன்மலர். நிலையாளா நின்வணங்க. கலையாளா வகலல்குல்.
17. வாலியைக்கொன்றது. வி—ப. 419.	பைங்கண்விறல். உருத்தெழு வாலிமார்வில்.
18. கடலில் அணைகட்டினது. வி—ப. 387.	நெய்வாயழலம்பு. மல்லைமாமுந்நீர். கல்லால் கடலை. ஆநிரைமேய்த்து. சுரிகுழல்கனிவாய். விலங்கலால்கடல்.
19. இராவணனை முடித்தது வி—ப. 527.	மின்னில்நுண்ணிடை. பொருவில் வலம்புரி. மின்னனையநுண் மருங்குல். வாணெடுங்கண்மலர். கம்பமா கடலடைத்து. தான்போலுமென்று. முனைமுகத்தரக்கன். மேவாவரக்கர்தென். ஆறினோடொரு. வம்புலாங்கூந்தல். விலங்கலால்கடல்.
20. அனுமனோ டுட்னுண்டது. வி—ப. 709.	வாதமாமகன்மற்கடம்.
21. கிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்தது. வி—ப. 749.	தந்தை மனமுந்துயர்.
22. பேய்முலையுண்டது. வி—ப. 396.	பேய்மகள் கொங்கை. இழையாடு கொங்கை. பண்ணேர்மொழி. பெண்மைமிகுவடிவு. தீமனத்தான் கஞ்சனது. வஞ்சனையால் வந்தவன்தன். பொற்றொடித்தோள்மட. கவ்வைவாளெயிற்று. கஞ்சன்விட்ட வெஞ்சினத்த. ஆய்ச்சியரழைப்ப. கலையுடுத்தவகலல்குல். தாய்வாயில் சொற்கேளாள். பேயினார் முலையூண்.

23. சகடு முறித்தது. வி—ப. 532.	பெண்மைமிகுவடிவுகொடு. சாடுபோய் விழத்தாள். கஞ்சனெஞ்சும். வளர்ந்தவனைத்தடங்.
24. மருதமரம் முறித்தது. வி—ப. 394.	வாடமருதிடைபோகி. பண்டிவன் வெண்ணெய். பெண்மை மிகுவடிவு. மாத்தொழில் மடங்க. ஆய்ச்சியராழைப்ப. மேவாவரக்கர்.
25. காளியனுச்சியில் நட்டம் பாய்ந்தது. வி—ப. 398.	வளைக்கை நெடுங்கண். தளைக்கட்டவிழ்தாமரை. பல்லவந்திகழ். படவரவுச்சிதன்மேல். கடுவிடமுடைய. கற்றுமறித்துக்காளியன்தன்.
26. கேசியைக்கொன்றது. வி—ப. 389.	மாவாயினங்கம். வாடமருதிடைபோகி. தெவ்வாய மறமன்னர். உளையவொண்டிறல். மாத்தொழில் மடங்க. மேவாவரக்கர்தென்.
27. தேநுகாஸுரவதம். வி—ப. 512.	தீமனத்தான் கஞ்சனது.
28. கொக்கின் வாயைக் கிழித்தெறிந்தது. வி—ப. 131.	தாங்கருஞ்சினத்து.
29. விளங்கனி வீழ்த்தது. வி—ப. 481.	இழையாடு கொங்கை. விளங்கனியை யிளங்கன்று. கன்றதனால் விளவெறிந்து.
30. குருந்தொசித்தது. வி—ப. 481.	இழையாடு கொங்கை. தாங்கருஞ்சினத்து.
31. குன்றெடுத்துக் கோநிரை காத்தது. வி—ப. 375.	விரைகமழ்ந்தமென். மாவாயினங்கம். வாடமருதிடை போகி. எய்யச்சிதைந்தது. வாளாயகண்பனிப்ப. கன்றதனால் விளவெறிந்து. அண்டரானவர் வானவர். தாம்புடைப்பனைக்கை. குன்றால் குளிர்மாரி. குடையாவிலங்கல். கைம்மான மழகளிற்றை.
32. ஆய்ச்சியரது துகில் களைக்கொண்டது. வி—ப. 487.	துளையார்கருமென்.
33. குடக்கூத்தாடினது. வி—ப. 260.	குயிலாலும் வளர்பொழில். கன்றதனால் விளவெறிந்து. தாதாடுவனமாலை. தீதறுநிலத்தொடு.
34. ஏழ்விடை செற்றது. வி—ப. 40.	ஆங்கு மாவலிவேள்வியில். பருவக் கருமுகிலொத்து. பஞ்சிய மெல்லடிப்பின்னை. விடையோடவென்றாய்ச்சி. சென்று சினவிடையேழும். வாராரும் முலைமடவாள். மாத்தொழில் மடங்க. தாங்கருஞ்சினத்து. மின்னினன்ன நுண்மருங்குல். செறுந்திண்டிமில். அம்பொனுருலகமேழும்.
35. குவலயாபீட யானையைக்கொன்றது. வி—ப. 402	ஆவரிவை செய்தறிவார். தெவ்வாய மறமன்னர். தாராயதண்டுளவ. உம்பருமிவ் வேழுலகும். கும்பமிகு மதயானை. பருங்கையானையின். தாம்புடைப்பனைக்கை. தாங்கருஞ்சினத்து. வெஞ்சினக்களிறும். மூத்தவர்க்கரசுவேண்டி. கானார் கரிகொம்பது. கவளயானை கொம்பு. கஞ்சன் விட்டவெஞ்.
36. மல்லர்களை மடித்தது. வி—ப. 395.	வாடமருதிடைபோகி. பருங்கை யானையின். வெஞ்சினக்களிறும். மல்லரை யட்டுமாள. மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை. கஞ்சனெஞ்சுங்கடுமல்லரும்.

37. கஞ்சனது வில்விழவைச் செற்றது.	வெஞ்சினக்களிறும்.
38. கஞ்சனைக்கொன்றது.	உம்பருமிவ்வேழுலகும். வஞ்சனையால் வந்தவள்தன். பருங்கையானையின். வெஞ்சினக்களிறும். மல்லரை யட்டுமொள. கறவைமுன்காத்து. கஞ்சனெஞ்சும். தஞ்சினத்தைத்தவிர்த்து.
39. வாணன் திண்டோள் துணித்தது. வி—ப. 415	வையணைந்தநுதிக்கோட்டு. சாடுபோய்விழத்தாள். அன்றிய வாணனாயிரம். குடையாவிலங்கல்கொண்டு.
40. சிவனை ஓடச்செய்தது. வி—ப. 686.	தஞ்சினத்தைத்தவிர்த்து.
41. நரகாசுரனை நாசஞ் செய்தது. வி—ப. 500.	ஆருதசினத்தின்மிகு. வென்றிமிகு நரகனுரம்.
42. ஸத்யபாமைக்காகக் கற்பகத்தரு கொணர்ந்தது. வி—ப. 425.	பட்டரவேரகலல்குல். ஏவிளங்கன்னிக்காகி.
43. வக்கரன்வாய் கீண்டது. வி—ப. 736.	வக்கரன்வாய் முன்கீண்ட.
44. பாண்டவர்க்குத் தூதனானது.	ஏதவன் தொல்பிறப்பு. மூத்தவர்க்கரசுவேண்டி.. கறையார் நெடுவேல். தாந்தம் பெருமை. தாதாடுவனமாலை.
45. பார்த்தன் தேரில் பாகனாயிருந்தது.	வேல்கொள் கைத்தலத்து. பாரினையுண்டு. வாராளுமிளங் கொங்கைவண்ணம்.
46. ஆழியால் இரவியை மறைத்தது. வி—ப. 700.	ஊழியாயோமத்து.
47. ஸாந்தீபினி புத்திரனை மீட்டுக் கொடுத்தது. வி—ப. 723.	ஓதுவாய்மையும்.
48. வைதிகன் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து தந்தது. வி—ப. 725.	வேதவாய்மொழி யந்தணன்.
49. மார்க்கண்டேயனுக்கு நீண்ட வாழ்ச்சிதந்தது. வி—ப. 720.	மன்னுநான்மறை மாமுனி.
50. கஜேந்திரனைக் காத்தருளியது. வி—ப. 711.	முதலைத் தனிமாமுரண். கொலைப்புண்டலை. தாவளந்துலகமுற்றும். கள்ளக்குறளாய். ஊழியாயோமத்துச்சி. கடிகொள் பூம்பொழில்.

51. உரோமசனால் நான்முகன் செருக்கை நீக்கியது. வி—ப. 411	நான்முகனுள் மிகைத்தருக்கை.
52. கோவிந்தஸ்வாமிக்குக் கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்தது. வி—ப. 716	மாகமாநிலம் முழுதும்.
53. ஸுமுகனுக்கு அபய மளித்தது. வி—ப. 713	நஞ்சுசோர்வதோர்.
54. அரனது சாபத்தை அகற்றினது. வி—ப. 413	நான்முகனுள் மிகைத்தருக்கை. அண்டமுமிவ் வலைகடலும். வாளையார் தடங்கண். கறையார் நெடுவேல். ஒருவனையுந்திப் பூமேல். ஊனமர் தலையொன்றேந்தி.
55. நரநாராயணனாய் அவதரித்தது.	நந்தாவிளக்கே.
56. சிவன் முதலியோர்க்குத் திருமேனியில் கூறு கொடுத்தது. வி—ப. 427	பிறைதங்கு சடையானை. ஆறுதசினத்தின் மிகு.
57. தொண்டை மன்னவனுக் கருள்செய்தது. வி—ப. 727	துளங்குநீண்முடியரசர்தம்.
58. ஹயக்ரீவாவதாரம் செய்தது. வி—ப. 646	கெண்டையுங் குறளும். வசையில் நான்மறை.
59. உலகமுண்டதும் ஆலிலைத்துயின்றதும்.	உம்பருலகேழு கடல். உய்யும் வகையுண்டு. அண்டமுமிவ்வலைகடல். உம்பருமிவ்வேழுலகும். ஏழுலகுந்தாழ்வரையும். ஞாலமுற்றுமுண்டுமிழ். ஆய்ச்சியரழைப்ப. பாரினையுண்டுபாரினை. கருந்தண்கடலும். வையமுண்டாலிலை. வையமேழுமுண்டாலிலை. போனைக்குறுங்குடி தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்து. பேயினார் முலையூண். வங்கமார்கடல்களேழும்.
60. சிவபிரான் தக்கன் வேள்வியைத்தகர்த்தது. வி—ப. 639	தக்கன்வேள்வி தகர்த்த தலைவன்.

கதைக் குறிப்பு முற்றிற்று.

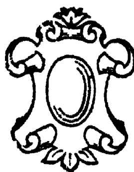
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பெரியதிருமொழி—மூன்று, நான்கு, ஐந்தாம்பத்துக்களின்

செய்யுளகராதி.

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

PRINTED AT THE MODEL PRESS, RATTAN BAZAAR ROAD, P.T., MADRAS.